

Ο πρόεδρον τη χωρι'

Πρόσωπα

Θόδωρος

Θυμία - Σύζυγος του Θόδωρου

Στύλος - Δάσκαλος του χωριού

Τασία - Σύζυγος του Στύλου

--Συγχωριανοί--

Κώστης

Τότος

Στάθος

Γιωρίκας

Λευτέρτς

Γαρά Κοσμάς

Φωτεινή

Ελέγκω - Χήρα

Στόφορος - Λυράρης

Κούρτον Γιάννες - Τέος πρόεδρος

Στέφανος - Εξάδελφος του Θόδωρου

Νομάρχης

Αστυνόμος και μερικοί χωρικοί

Ο δάσκαλος ενός μικρού χωριού, προτείνει, από, συμπάθεια έναν απλό χωρικό τον Θόδωρο, για την προεδρία στις επόμενες εκλογές, . Ο Θόδωρος αναλαμβάνει την προεδρία, αλλά διάφορα συμβάντα και οι αλλεπάλληλες απαιτήσεις από τους συγχωριανούς του, φέρνουν τα πάνω κάτω στην ήσυχη μέχρι τότε ζωή του.

Όταν ξαφνικά έρχεται για επίσκεψη στο χωριό ο Νομάρχης, μπαίνουν μεν όλα σε μία τάξη, αλλά η τυπική πολιτική επίσκεψη μετατρέπεται τελικά σε ποντιακό γλέντι.

ΠΡΑΞΗ Α

Σκηνικό

(Στο σπίτι του δάσκαλου. Δωμάτιο κατάλληλα επιπλωμένο. Ένα τραπέζι, 5 - 6 καθίσματα και μια μικρή βιβλιοθήκη. Οι συγχωριανοί του δάσκαλου έρχονται με τα ρούχα της δουλειάς.)

- ΣΤΥΛΟΣ (Διαβάζει εφημερίδα, και είναι πολύ αφοσιωμένος σ' αυτήν. Ανάβει τσιγάρο και πότε πότε τραβάει καμιά ρουφηξιά. Δίπλα ένα στακτοδοχείο)
- ΤΑΣΙΑ (Ενώ συγυρίζει το δωμάτιο, ρίχνει κάθε τόσο λοξές ματιές στον άντρα της. Ύστερα από λίγο απευθύνεται σ' αυτόν και λέει)
- Στύλο, 'κι σπάν' κη ψη σ'; Όλεν την ημέραν απέσ' κάθεσαι. Έβγα, ευλο(γ)ημένε, κι ολίγον οξωκά να ελέπ' σε ο ήλον και να κρούει σε αέρα.
- ΣΤΥΛΟΣ (Κάνει πως δεν ακούει).
- ΤΑΣΙΑ Στύλο, εσέν λέγω, 'κι ακούς; (Στους θεατές) Εθαρείς βουμπάνια έχ'νε τ' ωτία τ'. (Κάνει μερικές γκριμάτσες και λέει)
- Πολλά βαθέα ετάλεφεν ο νους ατ'. Αέτσ' εγρίβωσεν απάν' στην εφημερίδαν, εθαρείς άλλο εφημερίδαν 'κι είδεν.
- ΣΤΥΛΟΣ (Χτυπάει δυνατά το χέρι του στο τραπέζι και τρομάζει την Τασία, η οποία τραβιέται προς τα πίσω).
- ΤΑΣΙΑ Ντο έπαθεν αβούτος; (Πηγαίνει μετά πίσω από την πλάτη του και κοιτάζει πότε από τη μια μεριά και πότε από την άλλη την εφημερίδα και, απευθυνόμενη στους θεατές, λέει)
- Άτζαπαν ντο είδεν και δεβάζ 'κ' εκολλιεν απάν' στην εφημερίδαν όπως ο κόχλον σο λιθάρ'; Θα ερωτώ ατον, άμα φογούμαι θα τσαϊζ κι αχπαράζ' με.
- ΣΤΥΛΟΣ (Προτού ολοκληρώσει η Τασία, χτυπάει, πάλι, δυνατά το χέρι του στο τραπέζι και ξανατρομάζει την Τασία)
- ΤΑΣΙΑ (Στους θεατές δυνατά και με ύφος) Κ' εκεί που θα τσαϊζ' κι αχπαράζ' με ατός, ας αχπαράζ' ατον εγώ. Δέσκαλε, δέσκαλε, το μανίκι σ' επέρεν άψιμον.
- ΣΤΥΛΟΣ (Γινάζεται και ρίχνει κάτω στο πάτωμα το στακτοδοχείο)
- Εχπάραζες με, αφορισμέντσα, έκοψες τη χολή μ'.
- ΤΑΣΙΑ Καλά, εσύ 'κι ακούς, βουμπάνια έχ'νε τ' ωτία σ'; Εγώ ντο είμαι αδαπέσ' κι απόκρισην 'κι δις με;
- ΣΤΥΛΟΣ Νέκουτση, άφ 'ς με κι ολίγον ήσυχον, πάντα μη μουρδουλεις.
- ΤΑΣΙΑ Εσύ ντο άνθρωπος είσαι;
- ΣΤΥΛΟΣ Ντο άνθρωπος είμαι, 'κι είμαι καλός;
- ΤΑΣΙΑ Πάντα δεβάεις και καμίαν τιδέν 'κι λες με.
- ΣΤΥΛΟΣ Νέκουτση, ντο θελτς να λέγω σε;
- ΤΑΣΙΑ Ντο χαπάρα, ντο λέει από η εφημερίδα;
- ΣΤΥΛΟΣ Εσύ με την εφημερίδαν δουλείαν 'κ' έεις.
- ΤΑΣΙΑ Καλά εγώ ντο είμαι αδαπέσ';
- ΣΤΥΛΟΣ Εμέν ερωτάς, εσύ 'κ' εξέρτς ντο είσαι;
- ΤΑΣΙΑ Να καλατδεύω σε πα 'κ' επορώ, αμάν παιρτς με και στέν'ς.

ΣΤΥΛΟΣ Τέρ' εσύ την αγναμάζεναν ντο λέει. Θα ευτάει με και κολατίγουμε.

ΤΑΣΙΑ Μ' εσκάλωσες ζαν. Πέει με ντο λέει η εφημερίδα, εγώ πα ψην έχω. Ας μαθάνω κ' εγώ ντο 'ίνεται σ' αβούτον τον κόσμον.

ΣΤΥΛΟΣ (Νευριάζει και της πετάει την εφημερίδα) Έπαρ' το και έβγαλ 'τ' ομμάτᾱ σ'.

ΤΑΣΙΑ Καλά εγώ γράμματα 'κ' εξέρω, πώς θα 'ίνεται;

ΣΤΥΛΟΣ Τέρην τα σουράτᾱ.

ΤΑΣΙΑ (Παίρνει την εφημερίδα και την κρατάει ανάποδα) Όι όι όι, αβούτα ντο είν' αδακέσ'; Αβούτε άμον τη θεία μ' την Κερεκήν ομᾱζ' κι αβούτος άμον τον θείο μ' τον Θόδωρον.

ΣΤΥΛΟΣ (Ρίχνει μια ματιά και της λέει) Νέκουτση, ανάποδα κρατείς την εφημερίδαν.

ΤΑΣΙΑ Νευριασμένα) Καλά ευτά(γ)ω.

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ καλά και ντο 'κ' έμαθες γράμματα, τσ' εξέρ' ντο θα εφέρνες σο κιφάλι μ'.

ΤΑΣΙΑ Εσύ έμαθες κ' εσόχρεψες ατα.

ΣΤΥΛΟΣ Τερείς γλώσσαν, έναν λέγω εγώ και δέκα ακούω.

ΤΑΣΙΑ Ναι ν' αίλι εμεν σ' εσέν, εσύ κάθεν καικά ρούεις.

ΣΤΥΛΟΣ Κανείται, κανείται, πάτ' απάν', καιρόν 'κ' έχω ν' ακούω σε.

ΤΑΣΙΑ Γιατί 'κ' έεις καιρόν ν' ακούς με;

ΣΤΥΛΟΣ Νέκουτση, κρατ' το στόμα σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τραγουδάει και έρχεται στο σπίτι του δασκάλου)

Ο κύρη μ' εκοπίαζεν γράμματα να μαθίζ 'με
σα έμορφα τα κόρτσοπα δέσκαλον να καθίζ' με.

ΣΤΥΛΟΣ Ο Θόδωρον έν'. Ντ' έμορφα τραγωδει ο κατακέφαλον.

ΤΑΣΙΑ Τα κοσάρας καθίζ' άμον τον λυριτσην τον Στοφόρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Φωνάζει από έξω) Δέσκαλε, απέσ' είσαι; Ο Θόδωρον είμαι.

ΣΤΥΛΟΣ Ναι, Θόδωρε, έλα απέσ' αγλήγορα.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μπαίνοντας) Υας και χαιρετίας, δέσκαλε, και καλά να πάνε τα δουλειάς.

ΣΤΥΛΟΣ Καλώς τον Θόδωρον εμουν. Έλα κάθκα. Να έξερες, Θόδωρε, πώς' ενεμείνα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο θα ευτάς με, δέσκαλε; Για τ' όποιον έστειλες κ' εκούζες με;

ΣΤΥΛΟΣ Θα λέγω σε, μ' αγληγορείς. Ποίσον ολίγον υπομονήν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ασσό έρθα, υπομονήν πα θα ευτά(γ)ω και ό,τι άλλο λες με, εκείνο πα θα ευτά(γ)ω. Το χατίρι σ', δέσκαλε, τρανόν έν'.

ΣΤΥΛΟΣ Να είσαι καλά, Θόδωρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ, Τάσια, πώς είσαι, ντο ευτάς;

ΤΑΣΙΑ Πώς να είμαι, Θόδωρε, όλεν την ημέραν πολεμώ μετ' οσπιτί' τα δουλειάς και καμίαν, τ' αφορισμένα, 'κι τελείνταν. Η Θυμία ντο ευτάει; Άλλο αδακέσ' 'κ' εδέβεν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να ευτάει κ' εκείνη η μαυράχαρος με τα τέσσερα μωρά. Τρέχ' και 'νι προφτάν'.

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ, Τάσια, δέβα ολίγον οξωκά κι ας κρούει σε αέρα.

ΤΑΣΙΑ Αέραν εσύ θελτς, απράναν καικά πα είπα σ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Καλά, άμα ατώρα άφ'ς μας ολίγον μαναχούς, κάτ' θα λέω τον Θόδωρον.

ΤΑΣΙΑ Ντο θα λες ατον;

ΣΤΥΛΟΣ Ατό τ' εμόν δουλείαν έν'. Και τέρεν, αδά ολόερα να είσαι.

ΤΑΣΙΑ (Φεύγοντας απευθύνεται στους θεατές) Άτζάπαν ντο θα λέει ατον;

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, πώς είσαι, πώς πας με τα δουλείας;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να είμαι, δέσκαλε; Αβούτα τα ημέρας πολλά νεγκάσκουμαι, ανάσαν 'νι παίρω.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, εξέρτς γιατί εμέντζα σε να έρχεσαι;

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, απόθεν κέσ' θελτς να ηζέρω; Άμα λάχ' κάτ' καλόν έν'.

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ, Θόδωρε, εθαρώ καλόν έν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' αν έν', πέει ατο κι ας ακούω.

ΣΤΥΛΟΣ Αρ' άκ'σον. Σα 14 τ' αλλ' τη μηνός θα εβγάλουμ' τον πρόεδρον τη χωρι' εμουν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό, δέσκαλε, εξέρ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Απόθεν κέσ' εξέρτς ατο; Ποίος είπε σ' ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Κούρτον ο Γιάννες είπε μ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Ανάθεμα τον, τον μουθούγκ', σ' όλα κέσ' προφτάν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιατί, δέσκαλε, κρυφόν έν' ;

ΣΤΥΛΟΣ Ο δάβρολον σ' όλα κέσ' προφτάν' και βάλλ' την ουράν ατ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, ντο έν' σο μέσον, για πέει με κι ας μαθάνω κ' εγώ.

ΣΤΥΛΟΣ Χάσον τον αλεπόν, τον καρανοκέφαλον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, εσύ κάτ' έεις σο νου σ' και 'νι θελτς να λες μ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, εξέρω πως πολλά αγαπάς το χωριόν εμουν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ναι, δέσκαλε, πολλά αγαπώ ατο, με την ψη μ' αγαπώ ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Ελέπ'ς ατο ντο χαραπάν έν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέπ' ατο, δέσκαλε, και τογραβύεται η καρδιά μ'. Άμα εμέν γιατί λες ατο;

ΣΤΥΛΟΣ Άκ'σον, Θόδωρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Βάζει το χέρι του στο αυτί του, για ν' ακούσει, τάχα, καλύτερα) Εσύ πέει, δέσκαλε, κ' εγώ ακούω.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, δος ωτίν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Πλησιάζει περισσότερο προς το δάσκαλο και τεντώνει το λαιμό του. Βάζει και τα δύο χέρια του στ' αυτιά του και λέγει) Πέει, δέσκαλε, άλλο μη στέκ'ς, ατώρα εχ'ύτωσα, και τα δύο τ' ωτία μ'.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, πολλά θέλω εσύ να 'νεσαι πρόεδρος.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τινάζεται και λέει) Δέσκαλε, ντο είπες, γιάμ' 'κ' έκ'σα καλά;

ΣΤΥΛΟΣ Ντ' εχπαράες; Πολλά καλά έκ'σες.

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να μη αχπαράουμαι μετ' ατά ντ' ακούω.

ΣΤΥΛΟΣ Γιάμ' 'κι θελτς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να θέλω;

ΣΤΥΛΟΣ Να 'νεσαι πρόεδρος;

ΘΟΔΩΡΟΣ Λελεύω την ψη σ', δέσκαλε, ντο λες; Πώς θα 'ίνουμαι εγώ πρόεδρος;

ΣΤΥΛΟΣ Το πώς θα 'νεσαι, έν' τ' εμόν δουλείαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, (Κουνάει μια τον ένα ώμο και μια τον άλλο) ομáζω εγώ για πρόεδρος;

ΣΤΥΛΟΣ Τσίπ' καλός και τσίπ' έμορφος είσαι. Εγώ ερέχτα σε, κανείται.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ πρόεδρος, εγώ πρόεδρος, Κύριε, (κάνει την προσευχή του) θαμαστά τα έργα σου.

ΣΤΥΛΟΣ Γιατί, Θόδωρε, ο Κούρτον ο Γιάννες άλλο καλλίων έν' ας εσέν;

ΘΟΔΩΡΟΣ (Κάνει μερικούς μορφασμούς, σαν να συμφωνεί με το δάσκαλο και λέει)'Άμον σωστά λες, δέσκαλε, ο Κούρτον ο Γιάννες κι άλλο καλλίων έν' ας εμέν;

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ, Θόδωρε, εξέρω ντο λέγω, εξέρω και ντ' ευτά(γ)ω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Όλα καλά, δέσκαλε, άμα πρέπ' να ερωτώ και τη γαρή μ', την Θυμία μ' δουλείαν 'κ' ευτά(γ)ω.

ΣΤΥΛΟΣ Νέπαι αφορισμένε, ντο είπες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, πώς να ευτά(γ)ω τη κιφαλί' μ' δουλείας, πώς να μη ερωτώ την Θυμία μ'.

ΣΤΥΛΟΣ Καλά εσέν η γαρή σ' ορίει σε, 'κ' εντρέπεσαι και λες ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να ευτά(γ)ω, δέσκαλε, πώς να χαλάνω την καρδιάν τη Θυμίτσας-ι-μ';

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, άφ'ς τη Θυμίτσαν και άκ'σον εμεν τον δέσκαλον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να λέγω σε, δέσκαλε, ατό η δουλεία πολλά νούνι(γ)μαν σ'κών'.

ΣΤΥΛΟΣ Ξάι νούνι(γ)μαν 'κι σ'κών'. Χόσ' εξέρτς ντο λέμε εμείς οι Πόντιοι.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο λέμε, δέσκαλε, εμείς οι Πόντιοι; Πέει άμον γραμματισμένος ντο είσαι. Για πέει ατο κι ας ακούγ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Ο αχουλής ώσνα ενούνιζεν, ο παλαλόν εγναϊκ'σεν κ' εποίκεν κι οχτώ παιδιά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Παλαλός να μη έτον, οχτώ παιδιά 'κ' εποίνεν. Εγώ τα τέσσερα ντο έχω, κανείνταν εμε. Τα κορίτσα έπε(γ)ί εγένταν. Τ' αγούρ' πα αφού έρθεν στον κόσμον, αγγήγορα θα τρανύν'. Σα βαφτίτσα θα λαλώ όλεν το χωρίον.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, τίναν θα δις και κρατεί ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ακομάν 'κ' εξέρω, άμα κάποιος θα ευρίεται.

ΣΤΥΛΟΣ Αν θελτς ας κρατώ ατο εγώ.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Δεν ξέρει πώς να ειφράσει τη χαρά του) Σωστά λες, δέσκαλε, θελτς να κρατείς ατο;

ΣΤΥΛΟΣ Γιατί να μη θέλω.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τρίβει από χαρά τα χέρια του και λέγει) Το πουλόπο μ' θα ευτάει δεζάμενον δέσκαλον. Εγώ 'κ' έμαθα πολλά γράμματα, κεινο ας μαθάν'.

ΣΤΥΛΟΣ Αν μαθάν' και καλά, θα τερώ κ' ευτά(γ)' ατον δέσκαλον.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Η χαρά του Θόδωρου στο κατακόρυφο) Δέσκαλε, πολλά τρανόν χαράν εδώκες με. Να είσαι καλά, ο θεόν να δι' σε την ύα σ' και όλα τα καλά. Αν μαθάν' ατο η Θυμία, θα ζαντύν' ας σην χαράν ατ'ς,

παλαλά θα ευτάει.

- ΣΤΥΛΟΣ Κι ατώρα πέει με, ντο θα ευτάμε με την προεδριάν;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, πώς να χαλάνω το χατίρι σ', αϊκον τρανόν χαράν εδώκες με.
- ΣΤΥΛΟΣ Εγώ, Θόδωρε, έξερα ντο χρυσόν καρδιάν έεις.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, πέει με, δέσκαλε, ντο πρέπ' να ευτά(γ)ω;
- ΣΤΥΛΟΣ Η δουλεία έτον να έλεες το ναι, τα άλλα εύκολα είν'. Η κοιλία σ' μαναχόν ας έν' εναζά τρανόν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Γιατί, δέσκαλε, για να παίρ' πολλά;
- ΣΤΥΛΟΣ Υπομονήν πα τρανόν πρέπ' να έεις.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, από η προεδρία ντο λες με εσύ, γιάμ' έν' πελαγλίδικον δουλείαν;
- ΣΤΥΛΟΣ Ξάι πα. Εγώ, Θόδωρε, αν εγροικάς ατο, το κακό σ' 'κι θέλω.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Γιατί να θελτς το κακό μ', δέσκαλε;
- ΣΤΥΛΟΣ Θα σ'χωράς με όπου καιιά στέκ'ς.
- ΘΟΔΩΡΟΣ 'Η θα σ'χωρώ σε ή θα καταρούμαι σε.
- ΣΤΥΛΟΣ 'Εναν ας σα δύο θα ευτάς, άμα ας αφήνουμ' ατώρα τα μασχαρείας και άκ'σον ντο θα ευτάς.
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Που είναι όλος αυτιά, λέει) Δέσκαλε, να χυτώνω ξαν τα δύο ωτία μ'; Για πέει κι ας ακούω.
- ΣΤΥΛΟΣ Θα πας σ' οσπίτᾱ ήντινος λέγω σε. Θα πας λες ατ'ς να έρχουνταν αγλήγορα αδά. Μέντζον τον Κώστην τη Ζουντούρ', τον Τότην τη Χαχάμ', τον Στάθον τη Νινίας, τον Σίσκον τον Γιωρίκαν και τον Γαρά Κοσμάν. Τέρεν και μ' ανασπάλτς κανάν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, ντο θα ευτάς ατ'ς ατειντς ολτς τοι κοιμισμέντς και ίλα τον Γαρά Κοσμάν;
- ΣΤΥΛΟΣ Θα λέγ' ατ'ς να ευτάνε προπαγάνταν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Προ..προ., προπαγ...πώς είπες άτο;
- ΣΤΥΛΟΣ Προ πα γάν τα, προπαγάντα
- ΘΟΔΩΡΟΣ Προπαγάντα πα ντο λόγος έν';
- ΣΤΥΛΟΣ Ατειν' τηνάν είπα σε να πας κουίεις, θα πάνε λένε τ' έναν και τ' άλλο, για να γομών'νε τα κιφάλα τοι χωρετίων. Θα λένε ο Θόδωρον έν' αέτσ', και ο Θόδωρον έν' αλλέως, κι άμον τον Θόδωρον κανείς 'κι έν'. Ό,τι ευτάμε ευτάμε, τον Θόδωρον πρέπ' να ψηφίζουμ' ατον και να εβγάλουμ' ατον πρόεδρον. Ο Θόδωρον εμουν αγαπά το χωρίον εμουν και θα τρέχ' για τ' από.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Όλα καλά, δέσκαλε, άμα ο Γαρά Κοσμάς ντο χαπάρ' έχ' ας σην προπαγάνταν ;
- ΣΤΥΛΟΣ Ο Γαρά Κοσμάς ντο χαπάρ' έχ' ας σην προπαγάνταν;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ναι ο Γαρά Κοσμάς.
- ΣΤΥΛΟΣ Ο Γαρά Κοσμάς, εσύ τηνάν 'κι λογαράεις, πουλία σον αέραν πιάν'.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Πουλία πιάν' σον αέραν γιόξα μύας; Εκείνος, δέσκαλε, τη ζάχαρην ας σο δόπ' 'κι επορεί να χωρίζ' κ' εσύ ντο λες με;
- ΣΤΥΛΟΣ Εγώ πα λέγω σε ο Γαρά Κοσμάς και τον δάββολον εβγάλλ' ας σο τρυπίν', τα πόστα πιλᾱ ευτάει και πορπατούνε.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, θα ευτάς με και λιγούμαι. Ο Γαρά Κοσμάς θα ευτάει προπαγάνταν να γομών' τα κιφάλα

τοι χωρετίων; Εγώ πολλά φογούμαι, θα ευτάει προπαγάνταν να ευκαιρών' τα κιφάλα τοι χωρετίων

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ 'κι λογαρχέεις ατον, άμα θα ελέπ'ς ποίος εν' ο Γαρά Κοσμάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Να ελέπ' ατο και να μη πιστεύ' ατο. Εκείνος, δέσκαλε, σκυλια πουλεί και κατούδα αγοράζ'. Εκείνος εκεί που ρούζ', άλλο 'κι σ'κούται. Εκείνος που 'κ' επορεί να κρατεί έναν αλμεγάδ' χτήνον , ντο προπαγάνταν θα ευτάει; Εγώ χαπάρ' 'κ' έχω.

ΣΤΥΛΟΣ Ποίσον υπομονήν και θα τριβ'ς τ' ομμάτα σ'. Εκείνος τον φύλλον πιλά καλυβών' .

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, μ' ευτάς με και ζαντώνω.

ΣΤΥΛΟΣ Ξάι πα μη ζαντώντς. Ποίσον μαναχόν από ντο είπα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, δέσκαλε, θα ευτά(γ)ω όπως λες.

ΣΤΥΛΟΣ Μαναχόν ποίσον τη δουλειαν τούλα τούλα να μη παίρνε μας χαπάρ' οι χωρέτ' και ίλα ο Κούρτον ο Γιάννες, ο αλεπόν τη χωρι'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για τ' από ξάι μη στεναχωρεύνεσαι, θα ευτά(γ)ω όπως είπες. Κι ατώρα ας πά(γ)ω.

ΣΤΥΛΟΣ Ξάι μη στέκ'ς. Πέει ατ'ς αηλήγορα να έρταν. Ορῶσον ανασπάλλτς τόν Γαρά Κοσμάν. Εκείνος θα εβγάλ' μας ασπροπρόσωπους.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, δέσκαλε, ας ση βουλής 'κι θα εβγαίνω (Φεύγει).

ΣΤΥΛΟΣ (Πέφτει σε συλλογισμό και ύστερα από λίγο λέγει) Εκείνος πα τ'εμέτερον έν', ο Αντώντς τή Φουρουντζή, ο Γιάννες τ' Αμανάτ', ο Στάθον τη Πανικάβας, ο Μήτον τ' Αγάπης, ο Γιαγκον τη Σαμοήλ, ο Παύλον τη Παιδιών, ο Σπύρον τη Πάρπα, ο Δάμων τη Μουργούλ', ο Στύλον τη Γαβρά, ο Νίον ο Τσατάς, ο Γιωρίας τη Πιτσίλ', ο Γιάννες ο Παζάρνης, έλα με σ' εσέν ο Κώστης τη Ταντάγιαννε, ο Κόλας τη Λιτας, ο Πέτρον ο Καλογερίδης, ο Πανίνας ο Καδικάσον, ο Μήτσα το Γιωρινάντων. Ίσως να ψηφίζ' μας και ο Θεόφιλον τη Τοροχμάνονος. Μιγνίν 'κ' έν' ο Θόδωρον θα 'ίνεται πρόεδρος και καλός πρόεδρος.

ΣΤΥΛΟΣ Ατός ο παιδάς εχράζ' ολτς τοι χωρέτας. Κανείται ντο ειγοροΐδεψε μας ο Κούρτον ο Γιάννες, ο αλεπόν τη χωρι'.

ΚΩΣΤΗΣ (Φωνάζει από έξω) Δέσκαλε, ε δέσκαλε, απέσ' είσαι;

ΣΤΥΛΟΣ Απέσ', είμαι, έλα.

ΚΩΣΤΗΣ (Μπαίνοντας μαζί με τον Στοφόρο, λέει) Ύας και χαιρετίας, δέσκαλε.

ΣΤΥΛΟΣ Καλώς τον Κώστην εμουν και τον Στοφορον με την κεμεντζέν ατ'. Καθέστε.

ΚΩΣΤΗΣ Ας κάθουμαι, δέσκαλε, πολλά νεγκασμένος είμαι. (Κάθεται και ο Στοφόρος)

ΣΤΥΛΟΣ Πώς είσαι, ντο ευτάς;

ΚΩΣΤΗΣ Πώς να είμαι, σιοτωμένος ας σην δουλειαν. Την τραγωδίαν εξέρτς για τον χωρέτεν.

ΣΤΥΛΟΣ Εξέρ' ατο, Κώστη, άμα πολλά θέλω να τραγωδείς και ν' ακούγ' ατο.

ΚΩΣΤΗΣ Ας τραγωδώ ατο, δέσκαλε (Τραγουδάει)

Ο καημένον ο χωρέτες ντο πολλά υποφέρ'
και τη κόσμονος το βάρως ση ράχαν ατ' παίρ'.

Ας σο πρωί ώσαμ' το βράδον σο χωράφ' καικά
άμον ζαντός τα χώματα κλώθ' τ' απάν' αφιά.

Το πρωί όντες θα σ'κούται σο κρεβάτ' απέσ'
ο καημένον ο χωρέτες γόνατον πα 'κ' έχ'.

Γάρη, για φέρον ας τρώγω, εχ και πώς πεινώ
η κοιλία μ' γουργουρίζει κ' εγώ αγληγορώ.
Άντρα μ' ,ντ' έγκες να μαιρεύω να τρώγω κ' εγώ,
χολαδκείται ο χωρέτες σαχπών' το μωρόν.

ΣΤΥΛΟΣ Αέτσ' έν' ο κόσμος, Κώστη, αέτσ' έν' η ζωή. Άλλο πώς είσαι;
ΚΩΣΤΗΣ Ας λέμε καλά.
ΣΤΥΛΟΣ Ο θεόν να δι' και πάντα καλά να είσαι.
ΚΩΣΤΗΣ Τα χάταλα μ' πώς πάνε, δέσκαλε;
ΣΤΥΛΟΣ Τσιπ γιαβάγια είν' τ' αφώτιστα.
ΚΩΣΤΗΣ Δέσκαλε, ντο λες με; Εγώ 120 οκαδών μουχτερόν έσπαξα κ' εφάσα τα και εσύ ντο γιαβάγια
λες με είναι.
ΣΤΥΛΟΣ Κώστη, σα γράμματα λέγω είναι γιαβάγια. Άλα εκείνος ο Στυλίκον σωστόν στουλάρ'.
ΚΩΣΤΗΣ Τ' αφορισμένον το μωρόν κ' εμέν άλλα έρται λέει με σ' οσπίτ'.....
ΣΤΥΛΟΣ Ντο λέει σε, Κώστη;
ΚΩΣΤΗΣ Ο δέσκαλον πάντα λέει με μπράβο, Στύλο. Όντες πάω σ' οσπίτ' θα σύρω κ' εβγάλλω τ' ωτία θες.
ΣΤΥΛΟΣ Χάσον ντο λες. Ακομάν μικρός έν', ο νους αθες 'κι κόφτ'. Εγώ θα τερώ και μαθίζ' ατον καλά.
ΚΩΣΤΗΣ Αϊκον πράμαν αν ευτάς, δέσκαλε, σην χαμονήν πάω για τ' εσέν.
ΤΟΤΟΣ (Φωνάζει απ' έξω) Δέσκαλε, ε δέσκαλε, απέσ' είσαι;
ΣΤΥΛΟΣ Ναι, Τότο, απέσ' είμαι.
ΤΟΤΟΣ (Μπαίνωντας) Καλησπέρα σουν
ΣΤΥΛΟΣ (Τον καλωσορίζει) Καλώς τον Τότον εμουν, κάθια.
ΤΟΤΟΣ Ας κάθουμαι, γιατί νεγκασμένος είμαι (κάθεται). Ντο θελτς με, δέσκαλε, κ' έστειλες κ' εκούζες με;
ΣΤΥΛΟΣ Ποίσον ολίγον υπομονήν, θα μαθάντς.
ΤΟΤΟΣ Καλά, δέσκαλε. (Πιάνει συζήτηση με τον Κώστη) Εσύ, Κώστη, ντο ευτάς, πώς είσαι;
ΚΩΣΤΗΣ Ντο να ευτά(γ)ω, Τότο, πολλά νεγκασμένος είμαι.. Πολλα νεγκάσκουμαι με την σπορόν και πονούν
και τα μέσα μ'. Εκείνο το γερόντικον το βουδ', όλεν κάθεται κα.
ΤΟΤΟΣ Φαίνεται έφαεν το ψωμίν αθες.
ΚΩΣΤΗΣ Αέτσ' φαίνεται.
ΤΟΤΟΣ Δέσκαλε, εσύ τιδέν 'κι λες;
ΣΤΥΛΟΣ Θα λέγω, Τότο, θα λέγω. Και έχω πολλά να λέγω. Άμα εναζά θα ευτάς υπομονήν

ΤΟΤΟΣ Καλά, δέσκαλε.
ΣΤΑΘΟΣ (Φωνάζει από έξω) Δέσκαλεεεεεε, απέσ' είσαι;
ΣΤΥΛΟΣ Έλα, Στάθο, απέσ' είμαι.
ΣΤΑΘΟΣ (Μπαίνοντας) Ύας και χαιρετίας; Αδαπέσ' κι άλλ' είναι;
ΣΤΥΛΟΣ (Τον καλωσορίζει) Καλώς τον Στάθον εμουν, κάθια, νεγιασμένος θα είσαι κ' εσύ.
ΣΤΑΘΟΣ Οσήμερον 'κ' ενεγκάστα πολλά. Ντο ευτάτε εσείς αδαπέσ';
ΚΩΣΤΗΣ Κ' ελέπ'ς ντ' ευτάμε; Κάθουμες, και κάθουμες άμον αγάδες.
ΣΤΑΘΟΣ Καλά ευτάτε. Ας κάθουμαι κ' εγώ άμον αγάς, Ωφ ωφ, πονούν και τα μέσα μ'.
ΚΩΣΤΗΣ Καλά τ' εσά τα μέσα γιατί να πονούν; Πονούν τ' εμά γιατί το γερόντικον το βούδι μ' πάντα κάθεται και κ' εγώ σπίχιουμαι να σ'κών' ατο. Εβγάλλ' την ψη μ'.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Φωνάζει κι αυτός από έξω) Δέσκαλεεεεε, έλθα, πού είσαι;
ΣΤΥΛΟΣ Έλα, Γιώρια, έλα απέσ'. (Στους υπόλοιπους) Έρθεν και ο Σίθικον ο Γιωρίκας.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Μπαίνοντας) Καλησπέλα σουν. Εσείς πότε έλθετε;
ΣΤΥΛΟΣ (Τον καλωσορίζει) Καλώς τον Γιωρίκην εμουν, κάθια κ' εσύ.
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θα κάθουμαι, γιατί πολλά νεγιασμένος είμαι. Πονεί και η λαχιάνα (ραχιάνα) μ' αδά και τλία ημέλας.
ΤΟΤΟΣ Καλά 'κι είπες την Παρέσαν να τριψ' σε;
ΓΙΩΡΙΚΑΣ Έτλιψε με, άμα εγώ δεν 'κ' εγλοιζα (εγροικ'σα.) .
ΘΟΔΩΡΟΣ (Μπαίνει και ρωτάει) Δέσκαλε, όλ' έρθαν;
ΣΤΥΛΟΣ Όλ' έρθαν, άναυα τον Γαρά Κοσμάν.
ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ ντο είπα σε, δέσκαλε; Εκείνος, εκεί που ρουζ' άλλο 'κι σ'κούται. Και είπα τον αγλήγορα να έρται.
ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, εσύ πα έργησες.
ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ επήγα ως τ' οσπίτ' να λέγω τη Θυμίαν πως θα είμαι αδά, άμα 'κ' εύρα τεν. Ντο λες, δέσκαλε, πά(γ)ω μίαν κι άλλο και κουίζ' ατον;
ΣΤΥΛΟΣ Ας αναμένουμ' ολίγον κι άλλο, ίσως έρται.
Γ. ΚΟΣΜΑΣ (Φωνάζει από έξω). Δέσκαλε, έρθα, πού είσαι;
ΣΤΥΛΟΣ Έρθεν και ο Γαρά Κοσμάς. Άλλο κανάν 'κι αναμένουμε.
Γ. ΚΟΣΜΑΣ (Μπαίνοντας) Καλησπέρα πέρα για πέρα. Και ντο πολλοί είστουν αδαπέσ'.
ΘΟΔΩΡΟΣ Εσέν ενεμείναμε για να 'ίνουμες κι άλλο πολλοί.
ΣΤΥΛΟΣ Κάθια, Κόσμα, άμα γιατί έργησες ατόσον πολλά;
Γ. ΚΟΣΜΑΣ Με το χτήνον επολέμανα, δέσκαλε, άρρωστον έν'. Φογούμαι θα ψοφά και ντο θα ευτάνε τα μωρά μ' 'κ' εξέρω.
ΣΤΥΛΟΣ Λέτσ' αν έν', καλά.
Γ. ΚΟΣΜΑΣ Δέσκαλε, αϊκον ώραν να στείλτς και κουίεις μας, άμον ντο εγροικώ, κάτ' σοβαρόν θα λες μας.
ΘΟΔΩΡΟΣ (Κοιτάζει το δάσκαλο)
ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, έκ'σες;
ΘΟΔΩΡΟΣ Έκ'σα, πώς 'κ' έκ'σα. Κάτ' σοβαρόν, είπεν ο Κοσμάς, θα λες μας (Στο αυτί του δάσκαλου)

Δέσκαλε, καλὰ εἶπες, ο Γαρά Κοσμάς και τον δάβρολον εβγάλλ' ας σο τρυπίν.

ΣΤΥΛΟΣ Και τῶαρουῶά φορίζ' ατον.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Τα τῶαρουῶά μ' πα εγράφταν και πρέπ' να εμπαλιζ' ατα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλὰ ἔλεες, δέσκαλε, εἶχες δίκαιον.

ΣΤΥΛΟΣ Ἄλλο μίαν, ὄντες λέει ο δέσκαλον, ν' ακούς ατον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλὰ, δέσκαλε, αέτσ' θα ευτά(γ)ω.

ΣΤΥΛΟΣ (Απευθύνεται σε ὄλους) Κι ατώρα ακούστεν για τ' ὄποιον ἔστειλα κ' εκούξα σας. (Ὅλοι κοιτάζουν το δάσκαλο με προσοχή). Σα 14 τ' ἄλλ' τη μηνός, ὅπως εξέρετε, θα ψηφίζουμ' να εβγάλουμε τον πρόεδρον τη χωρί'.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Ατό εξέρουμ' ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Ἄξιος για την προεδριαν ἐν' ο Θόδωρον (Καρφώνουν ὄλοι τα μάτια τους στο Θόδωρο). Θα λέτε με γιατί; Ας λέγω σας. Πρώτα πρώτα ἐν' καλόγνωμος, ἡσυχος, θεού μουμουλ'. Αγαπά το χωρίον και τοι χωρέτας. Ἐνας αἷκος ἄνθρωπος πρέπ' να ἔινεται πρόεδρος, ἕνας ἄνθρωπος που ν' αγαπά το χωρίον, να πονεί το χωρίον και να τρέχ' για το χωρίον. Κανείται ντο εκοροῖδεφέ μας ο Κούρτον ο Γιάννες, ο αλεπόν τη χωρί'.

ΤΟΤΟΣ Ανάθεμα τον, ανάθεμα τον κατακέφαλον, τον αλεπόν τη χωρί'. Πολλά σωστά εἶπες ατο, δέσκαλε, ο αλεπόν τη χωρί'.

ΣΤΥΛΟΣ Εσάς εκάλεσα σας αδά, γιατί ἡστουν καλοί οικοκύρ' και ο λόγος εσουν δαβαίν'.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Δέσκαλε, ἄμον το εγροικώ, θα λες, μας, να ευτάμε προπαγάνταν σο χωρίον, για να ψηφίζ' νε τον Θόδωρον.

ΣΤΥΛΟΣ Πολλά καλὰ εγροικ'σες, Κόσμα. (Δάσκαλος και Θόδωρος κοιτάζονται στα μάτια. Απορούν που ο Γαρά Κοσμάς εἶπε τη λέξη προπαγάντα) Μπράβο σ' εσέν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κ' εσύ απόθεν κέσ' εξέρτς ντο ἐν' προ προ προ προπαγάντα.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Νασάν τ' αχούλα σ', Θόδωρε. Εγώ ὄντες 'κ' εξέρω ντο ἐν' προπαγάντα, ποίος θα εξέρ'; Ακομάν αροφεκέσ' ἔτον που ἐρθεν σα ποδάρα μ' ο Κούρτον ο Γιάννες και εἶπε με να ευτά(γ)ω προπαγάνταν για τ' εκείνον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κ' εσύ ντο εἶπες ατον; (Περιμένει με αγωνία ν' ακούσει τι εἶπε στον Κούρτον το Γιάννε).

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Καλὰ εἶπα τον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλὰ εἶπες ατον;

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Ντο εθέλνες να ἔλεγα τον; Ἐταξε με κ' ἕναν ζευγάρ' τῶαρουῶά για τη Λαμπρήν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ δύο ζευγάρα θα δίγω σε, αν ψηφίεις με.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Εσύ ξάι πα να μη δις με, θα ψηφίζω σε για το χατίρ' τη δέσκαλονος. Προπαγάνταν για τ' εσέν θα ευτά(γ)ω. Ἐχω και καν 30 ψήφους.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Συνέρχεται από την αγωνία, αγκαλιάζει και φιλάει τον Γαρά Κοσμά και λέγει) Να εἶσαι καλὰ, Κόσμα, να εἶσαι καλὰ. Να ἐν' καλὰ και η Θεοφρονία και τα παιδια σ'. Εναζὰ εστεναχώρεφες με, ἄμα 'νι πειράζ', περαστικόν ἔτον.

ΚΩΣΤΗΣ Καλὰ προπαγάντα πα ντο λόγος ἐν';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Καλά λες, Κώστη, ντο λόγος έν’;

ΘΟΔΩΡΟΣ Προπαγάνταν πα ‘κ’ εξέρτε ντο έν’;

ΤΟΤΟΣ Απόθεν κέσ’ θέλετε να εξέρουμε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, θα λές ατ’ς εσύ ή θα λέγ’ ατ’ς εγώ ντο έν’ προπαγάντα για να μαθάν’νε αβουτείν’;

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, εγώ θα λέγ’ ατ’ς. Ακούστεν. Θα πάτε, σα σουμά, σ’ οσπίτ’α τοι συγγενείων και θα λέτε τ’ έναν και τ’ άλλο, να γομώνετε τα κιφάλ’α τουν. Θα λέτε πως ο Θόδωρον έν’ αέτσ’, ο Θόδωρον έν’ αλλέως, κι άμον τον Θόδωρον κανείς ‘κ’ έν’. Αγαπά το χωρίον και θα τρέχ’ για τ’ ατό. Έν’ καλόγνωμος, ήσυχος, θεού μουμούλ’ κι ας σην εγλεσίαν οπίσ’ καμίαν ‘κι απομέν’

ΚΩΣΤΗΣ Εγώ πόσα φοράς είδα τον να παίρ’ ύψωμαν και να πάει σοι γραιάδες που ‘κ’ επορούν να πάνε σην εγλεσίαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ πα πολλά φοράς είδα τον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σωστά, είδες με κ’ εσύ, Γιώρικα;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κι αλπ’ είδα σε.

ΤΟΤΟΣ Δέσκαλε, θα λέμε και ψέματα τοι χωρέτας για να γομώνουμε τα κιφάλ’α τουν;

ΣΤΥΛΟΣ Ψέματα πα γιατί να λέτε; Τα ψέματα τη δαβόλ’ είναι.

ΤΟΤΟΣ Κια ο κύρη μ’ βίρ’α σ’ιών’ και θέκ’ το ψέμαν γιατρικόν έν’.

ΣΤΥΛΟΣ Ψέματα ‘κι θέλω να λέτε.

ΤΟΤΟΣ Καλά, δέσκαλε, μη χολάσκεισαι.

ΚΩΣΤΗΣ Εγώ έχω σίγουρα 15 ψήφους. Θα ευτά(γ)ω και προπαγάνταν να παίρω κι άλλα.

ΤΟΤΟΣ Δεκαπέντε πα ψηφους ντο σιατόν είναι, εγώ θα διγ’ ατον 20 και περισσόν και την προπαγάνταν πα ‘κι θ’ αφήνω οπίσ’.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ θα διγ’ ατον σίγουρα δεκατρία ψήφους και πλοπαγάνταν πα θα ευτά(γ)ω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατά πα καλά είναι.

ΣΤΑΘΟΣ Εγώ πα έχω κάμποσα ψήφους, άμα ‘κ’ εξέρω πόσα. Την προπαγάνταν πα οπίσ’ ‘κι θ’ αφήνω.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Εγώ, απράναν πα είπα το, αν ‘κι διγω 30 ψήφους τον Θόδωρον, άλλο Κοσμά να μη λένε με. Το χωρίον τ’ απάν’ αφιά θα φέρω. Δύο ζευγάρα τσαρουχ’ά θα γράνω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, θα παίρω σε καινούρα.

ΣΤΥΛΟΣ Εσείς, αέτσ’ όπως λέτε, απατώρα εξέγκετε τον πρόεδρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Νιώθει μεγάλη ικανοποίηση. Κάνει μορφασμούς που προκαλούν γέλιο. Αγκαλιάζει το Γαρά Κοσμά και μετά λέει) Να είσαι καλά, Κόσμα, κ’ εσείς παιδιά. ‘Κ’ εξέρω πώς να ευχαριστώ σας. Τρανόν χαράν εδώκετε με. Άλλο σην ηήν ‘κι πατώ, φτερά έγνα.

ΤΟΤΟΣ Γιάμ’ θα πετάς και πας συχαράεις την Θυμίαν; (Γελούν όλοι).

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε Τότο, ζαν είπες το στρογγυλό σ’.

ΣΤΥΛΟΣ Όπως ελέπω, όλ’α θα πάνε καλά (Πάει και φωνάζει τη γυναίκα του) Τάσια, για έλα αηλήγορα απέσ’.

ΤΑΣΙΑ (Μπαίνοντας) Ντο θελτς, Στύλο; Αβουτείν’ πότε έρθαν αδαπέσ’;

ΣΤΥΛΟΣ Φέρον και κέρασον’ τα παιδιά (Οι καλεσμένοι συζητούν μεταξύ τους διάφορα θέματα).

- ΤΑΣΙΑ (Γεμίζει τα ποτήρια με ρακί και προσφέρει στους καλεσμένους).
- ΣΤΥΛΟΣ (Απευθύνεται σε όλους και λέγει) Κι ατώρα ας πίνουμε σην ύαν τη Θόδωρονος, τη Πρόεδρονος ας λέμε. (Οι καλεσμένοι δίνουν διάφορες ευχές).
- ΘΟΔΩΡΟΣ Να ήστουν καλά, να έχετεν την ύαν εσουν και να χαίρουσταν τα παιδία σουν. Τερέστεν και μ' ανασπάλλετεν την προ προ προ παγάνταν
- ΚΩΣΤΗΣ Ατώρα που έμαθαμ' ντο έν' προπαγάντα, εξέρουμε ντο θα ευτάμε.
- ΣΤΥΛΟΣ Εσύ, Κόσμα, για τα τραγωδίας πρώτος είσαι. Για έβγαλλ' ατώρα έναν απάν' σο ποδάρ' και τραγώδ' ατο.
- Γ. ΚΟΣΜΑΣ Καλά, δέσκαλε, άμα θα βοηθάτε με κ' εσείς.
- ΣΤΥΛΟΣ Θα βοηθούμε σε, Κόσμα, μη στεναχωρεύησαι.
- ΛΥΡΑΡΗΣ (Παίζει λύρα, και τραγουδάει ο Γαρά Κοσμάς).

Δέσκαλε, ποδεδίζω σε, το χατίρι σ' πολλά έν',
 με πρόεδρον τον Θόδωρον, το χωρίον ελέεν
 Θα τρέχ' απάν' θα τρέχ' αφιά, θα τρέχ' για το χωρίον,
 θα 'φτάει ατο αγνώριστον, θα 'φτάει ατο καλλίων.
 Λελεύουμε τον Θόδωρον που έχ' καλόν καρδιάν,
 ατόνα θα ψηφίζουμε να παίρ' την προεδρίαν.

(Όλοι τους δείχνουν με τα χέρια το Θόδωρο. Αυτός, αγκαλιάζει και φιλάει από ενθουσιασμό πρώτα το Γαρά Κοσμά και έπειτα τους άλλους).

- ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, μετ' εσέν άλλο σον κόσμον 'κ' εχωρώ.
- ΣΤΥΛΟΣ Τάσια, μη στέκ'ς, γόμωσον τα ποτήρα μουν.
- ΤΑΣΙΑ (Γεμίζει τα ποτήρια των καλεσμένων).
- ΤΟΤΟΣ (Τραγουδιστά)

Γόμωσον τα ποτήρα μουν κ' ελάτε ας ευτάμε τόκαν,
 τα παλαλά ντ' εποίναμε, όλξ σον νου μ' εντώκαν.

(Τσουγκρίζουν όλοι τα ποτήρια).

- ΘΟΔΩΡΟΣ (Στο λυράρη) Κι ατώρα, Στόφορε, παίξον τη λύρας. Παίξον έναν τάσ' να χορεύω με τον Κοσμάν που εδάκε με τρανόν χαραν (Χορεύουν και οι άλλοι χτυπούν παλαμάκια).
- ΣΤΑΘΟΣ Ν' αϊλί που 'κ' ευρέθεν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εχ και να έλεπε με ατώρα η Θυμία, θα εχάλανεν τον κόσμον.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κι ατώλα, παιδία, ας δαβαίνουμε πλαν, αύλιον αναμέν' μας η σπολά.

Γ. ΚΟΣΜΑΣ Ας πάμε και την προπαγάνταν πα να μη ανασπάλλουμε. Ήνταν ευτάμε, τον Θόδωρον πρέπ' να εβγάλουμ' ατον πρόεδρον.

ΣΤΑΘΟΣ Ντο θα εβγάλουμ' ατον, λέτε εσεις, εξέγκαμ' ατον κ' επήεν.

ΣΤΥΛΟΣ Ατώρα δεβάτε σο καλόν και ο θεόν να βοηθά μας. (Καληνυχτίζουν και φεύγουν, όλοι εκτός από το Θόδωρο).

ΘΟΔΩΡΟΣ Κώστη, σίτα πας, πέει τη Θυμίαν πως είμαι ση δέσκαλονος, γιατί εκείνε ατώρα εξέβεν σο μεϊτάν' και αραιού' με.

ΚΩΣΤΗΣ Καλά, Θόδωρε.

ΤΑΣΙΑ (Μαζεύει τα ποτήρια).

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, ντο θάμαν πράμαν έν' ατός τ' εσόν ο Γαρά Κοσμάς;

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ έλεγα σε κ' εσύ 'κ' επίστευες. Ο Γαρά Κοσμάς, όντες κοιμάται μαναχόν 'κ' ελέπ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Γαρά Κοσμάς, δέσκαλε, όντες κοιμάται πα ελέπ'. Ερχίνεσα και φογούμ' ατον.

ΣΤΥΛΟΣ Φογούμαι γιάμ' ευτάει μας κανέναν κασκαρίαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο κασκαρίαν θα ευτάει μας; Γιάμ' πάει με τον Κούρτον τον Γιάννεν;

ΣΤΥΛΟΣ Χάσον ντο λες. Ο Γαρά Κοσμάς αϊκιον δουλειαν 'κ' ευτάει.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' ας έν', όπως λες ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, όπως ελέπω σε και όπως ελέπ'ς με, θα 'ίνεσαι πρόεδρος. Όπου κέσ' πας, και όπου καικά στέκ'ς, θα λένε σε, κύριε πρόεδρε, κύριε πρόεδρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς είπετεν, κύριε δέσκαλε;

ΣΤΥΛΟΣ Κύριε πρόεδρε, κι ατότε θα φουσκώντς άμον το τσίλουχ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έμορφα, έμορφα, εγώ κύριος πρόεδρος. Για ας τερώ εγώ εμέν (Κοιτάζει τον εαυτό του και κάνει διάφορους μορφασμούς ότι αρέσει τον εαυτό του και μετά λέει) Έμορφος είσαι, Θόδωρε, ζεμίαν 'κ' έεις. Να έεις ατόσον τρανόν αξίαν και να μη εξέρτς ατο. Ατόσα χρόνα πώς 'κ' εδέβεν σο νου μ' από η προεδρία;

ΣΤΥΛΟΣ (Γελάει κρυφά).

ΘΟΔΩΡΟΣ Εμεις ατόσα χρόνα, πώς εφέιαμ' τον Κούρτον τον Γιάννεν ν' αλωνίζ' το χωρίον εμουν; Ας είσαι καλά, δέσκαλε, που ένοιζες τ' ομμάτ'α μ'. Εσύ αν 'κ' έσ'νε, ακοιμάν θα εκοιμούμ'νε. Η Θυμία, άτζαπαν γιατί 'κ' εφάνθεν; Γιάμ' 'κ' εύρεν ατεν ο Κώστης; Δέσκαλε, πρέπ' να φέγω, πρέπ' να πάω τερώ ντο 'ίνεται.

ΣΤΥΛΟΣ Ευλο(γ)ημένε, κάθικα ολίγον κι άλλο.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ας πάω, δέσκαλε, εσύ 'κι ηζέρτς καλά τη Θυμίαν.

ΣΤΥΛΟΣ Ποίσον ολίγον κι άλλο υπομονήν, ίσως έρται. Εσύ, Τάσια, δέβα τέρεν να μη ελύγαν τα χτήνα και κρούνε τ' έναν τ' άλλο.

ΤΑΣΙΑ Καλά και ντο είπες ατο, εγώ ενέσπαλα το. (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, ας πάω, γιατί αν ρουζω σο στόμαν ατ'ς άλλο 'κι γλυτώνω ας σο τουρτουλάεμαν.

ΣΤΥΛΟΣ Αφού θελτς να πας, δέβα, άμα αηλήγορα να κλώσιεσαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, δέσκαλε, αγγλήγορα θα κλώσκουμαι (Πάει ως την πόρτα κ' εκείνη την ώρα μπαίνει η Θυμία. Δεν προλαβαίνει να πει καλά καλά, καλώς τη Θυμίαν και τότε...)

ΘΥΜΙΑ (Πολύ νευριασμένα) Νέπαι, αφορισμένε, εσύ αδαπέσ' είσαι κ' εγώ εκατασκοτώθα κι αρραεύω σε. Καλά ντο έρθεν ο Κώστης και είπε με πως είσαι ση δέσκαλονος. Νε αχερώνᾱ εφέκα και νε μαντρία. Σην πόνᾱν απέσ' πα επήγα εράεψα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Φαίνεται λίγο φοβισμένος) Νέκουτση αφορισμέντσα, άμον άγρεν τσαναβάρ' (άμον άγρες άρκος) εσέβες απέσ'. Κ' επειεί ντο είν' ατά τα παλαλά ντο είπες; Ντο αχερώνᾱ και μαντρία ετάραζες; (Κουνάει τα χέρια του και λέγει) Εγώ ατώρα πολλά 'κι πάει, θα 'ίνουμαι κύριος κ'εσύ σ' αχερώνᾱ και σα μαντρία πας αρραεύ'ς με;

ΘΥΜΙΑ (Στους θεατές) Αβούτος γιάμ' εζάντυνεν, γιάμ' ετάγριεψεν ο νους ατ'; 'Άμον πολλά αγνά καλατσεύ'. (Στο Θόδωρο) Θόδωρε, είσαι καλά;

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, ντο λες;

ΘΥΜΙΑ Λέγω σην ύα σ' είσαι καλά;

ΘΟΔΩΡΟΣ Σην ώραν καλά είμαι.

ΘΥΜΙΑ Κιάμ' τα παλαλά ντο είπες ντο έταν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο παλαλά είπα;

ΘΥΜΙΑ Κάτ' είπες απράναν, θα 'ινεσαι κύριος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κια θα 'ίνουμαι. Γιατί να μη 'ίνουμαι;

ΘΥΜΙΑ Αχά ξαν. Δέσκαλε, ντο έπαθεν ο Θόδωρο μ';

ΣΤΥΛΟΣ Θύμια, άφ'ς τον άνθρωπον ήσυχον, ο Θόδωρον δεν 'κ' έχ'.

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, γιατί 'κ' εδώκες με χαπάρ' πού είσαι, να μη αρραεύω σε;

ΣΤΥΛΟΣ Το φταιξιμον, Θύμια, εγώ έχω. Ο Θόδωρον θα έρχουσον με τον καιρόν σ' οσπίτ'. Εγώ εκράτεσα τον, να λέγ' ατον ντο πρέπ' να ευτάει αβούτα τα ημέρας.

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει ατο κει, δέσκαλε, εμέν 'κι θα πιστεύ' με.

ΘΥΜΙΑ Εσύ τσούρα το, εσέν κανείς 'κ' εκαλάτσεψεν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κρα το στόμα σ', μάρσα, και νούντζον πού ευρίεσαι. 'Κι' κανείται ντο 'κ' εύρα σε απράναν, ατώρα ακούω και τα παλαλά σ'. Σην πόνᾱν απέσ', πιλά, επήεν και εράεψε με η κυρία Θυμία. Εγώ ντο, κοσσάρα είμαι και επήες κ' εράεψες με απέσ' σην πόνᾱν;

ΘΥΜΙΑ Αβούτος κάτ' έχ', άμα ντο έχ' 'κ' εξέρω.

ΣΤΥΛΟΣ Τε ησύχασον, Θύμια, ο Θόδωρον δεν 'κ' έχ'. Εγώ εκράτεσα τον και είπα τον ντο πρέπ' να ευτάει.

ΘΥΜΙΑ Ντο πρέπ' να ευτάει;

ΣΤΥΛΟΣ Κια σα 14 τ' αλλ' τη μηνός έχουμ' τα κοινοτικάς εκλογάς. Εγροίκ' σεσ, Θύμια;

ΘΥΜΙΑ Ντο να εγροικώ;

ΣΤΥΛΟΣ Πως σα 14 τ' αλλ' τη μηνός θα έχουμ' κοινοτικάς εκλογάς.

ΘΥΜΙΑ Εγώ ας ατά ντο λες δεν 'κ' εγροικώ.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι άλλο καλλίων.

ΘΥΜΙΑ Εσύ τσούρα το. Δέσκαλε, ντο είν' ατά τα κοινωνικάς εκλογάς και θελτς να εγροικώ;

ΘΟΔΩΡΟΣ Η αγναμάζενα να λέει ατο πα 'κ' εγροικά.

ΘΥΜΙΑ Εσύ ο χούσπον όλα εγροικάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο λέει αβούτε η πορανία; Ο δέσκαλον κοινοτικάς εκλογάς είπεν και όχι κοινωνικάς.

ΣΤΥΛΟΣ Άκ'σον, Θύμια, Σα 14 τ' αλλ' τη μηνός θα ψηφίζουμε να εβγάλουμε τον πρόεδρον τη χωρι', τεμάκ' τον Θόδωρον.

ΘΥΜΙΑ Ντο είπες, ντο είπες, δέσκαλε; Τον Θόδωρον είπες; Ο Θόδωρον θα 'ίνεται πρόεδρος; (Γελάει ειρωνικά) χα χα χα, χι χι χι.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο χα χα και χι χι, 'κ' έσ'κωσεν ατο τ' ομμάτι σ';

ΘΥΜΙΑ Χα χα χα, χι χι χι, άλλο ντο αγνά και θαμαστά θ' ακούω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, πού ευρίεσαι, εντράπ' ολίγον; Και, τέρεν, πολλά, μη γελάς, γιατί εγώ τηνάν λες 'κι είμαι, εγώ ψαθίρα 'κι μοιράζω.

ΘΥΜΙΑ Θα λιγούμαι, θα παλαλούμαι, θα παίρω τα ραχία. Άλλο ντο θ' ακούω; Χα χα χα, χι χι χι, ο Θόδωρον θα 'ίνεται πρόεδρος. Κύριε, (Κάνει την προσευχή της) άλλο ντο θ' ακούω;

ΣΤΥΛΟΣ Γιατί, Θύμια, γιατί να μη 'ίνεται;

ΘΥΜΙΑ Δέσκαλε, ο Θόδωρον τ' οσπίτ'ν ατ' 'κ' επορεί να γυροικλώθ', και πώς θα 'ίνεται πρόεδρος;

ΘΟΔΩΡΟΣ Σπάσον και τσάκλιζον, θα 'ίνουμαι. Τ' εσόν ο Κούρτον ο Γιάννες κι άλλο καλλίων έν' ας εμέν;

ΘΥΜΙΑ Εποίκετε με κ' εγέλασα, και είχα πολλά καιρόν να εγέλανα (Γελάει και νευριάζει το Θόδωρο).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο εξέρ' και γελά αβούτε η χιντία; Γιάμ' εχάσεν τα μουσικάρα τ'ς;

ΘΥΜΙΑ Πώς να μη γελώ μετ' ατά τα μαρτουβάλα ντο ακούω,

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, μ' ευτάς με και κολατίγουμαι. Εσύ, αφορισμέντσα, τσιπ' εχάσες την εντροπής.

ΘΥΜΙΑ Εχασα το εγώ και εύρες ατο εσύ.

ΣΤΥΛΟΣ Ησυχάστεν, αβούτο ντο πράμαν έν';

ΘΥΜΙΑ Πώς να ησυχάζω, δέσκαλε, όντες ακούω αϊκα μαρτουβάλα;

ΣΤΥΛΟΣ Θύμια, ποία είν' τα μαρτουβάλα; Τεμάκ' εγώ 'κ' εξέρω ντο λέγω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά λέει σε, τεμάκ' ο δέσκαλον 'κ' εξέρ' ντο λέει κ' εξέρτς εσύ; Ο δέσκαλον όντες 'κ' εξέρ', ποιος εξέρ';

ΘΥΜΙΑ Κια, δέσκαλε, ντο να λέω;

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ όπως λες άδικα έμαθα τα γράμματα σην Κιμισχανάν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ όπως λες ο δέσκαλον άδικα έμαθεν τα γράμματα σην Κιμισχανάν. Και ντ' έμορφα λες ατα, δέσκαλε.

ΘΥΜΙΑ Εσύ μη φυτρώντς εκει που 'κι σπέρ'νε σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Η γλώσσα σ' άμον πολλά εμάκρυνεν, πρέπ' να κοντύν' ατο.

ΘΥΜΙΑ Δέσκαλε, ο Θόδωρον καλά έχ' την ησυχίαν ατ', μη βαλτς το κιφάλ'ν ατ' σην πελάν, ο Θόδωρον 'κ' έν' για τ' αϊκα τα δουλείας. Εγώ εξέρω τηνάν έχω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Και μάρ' εγώ 'κ' εξέρω τηνάν έχω;

ΘΥΜΙΑ Όλα εποίκεν, η προεδρία επέμ'νεν λειψτόν. Θαμάουμαι, θαμάουμαι με τα σποταλέδᾶ σουν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ξάι πα μη θαμάεσαι, ο δέσκαλον ηζέρ' ντ' ευτάει. Άδικα 'κ' έμαθεν τα γράμματα σην Κιμισχάνάν.

ΣΤΥΛΟΣ Θύμια, βάλεν ατο καλά σο τσιμίδι σ', ο Θόδωρον θα 'ίνεται πρόεδρος.
Και άκ'σον πώς θα λένε. Ο κύριος πρόεδρος. (Ο Θόδωρος παίρνει ύφος) και η σύζυγος του κυρίου προέδρου. Γιάμ' 'ιι θελτς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιάμ' 'ιι θελτς; Χόσ' για τη Θυμίαν λες, δέσκαλε; Θέλ' και παραθέλ', για τα μεγαλεία ζαντών', παλαλά ευτάει. Να εξέρτς μαναχόν ντο ψαλαφά με κάθαν θεού ημέραν. Χα τδάνταν άσπρον θέλω, χα τδάνταν μαύρον θέλω, ζινίδᾶ θέλω, βραχάλα θέλω, γοβάνᾶ γοβάκια, πώς λέν' ατα, επεκείνα πα είπε με θέλω. Εγώ ο άχαρον δεν 'ιι λέγω. Μαναχόν δος και δος, και ζαν δος. Να έλεγαν εμε και Θεοδός. Δέσκαλε, τ' εσόν πα η Τάσια αέτσ' ευτάει;

ΤΑΣΙΑ (Μπαίνοντας και ακούγοντας το Θόδωρο, λέγει) Κι ατά, Θόδωρε, ολ' οι γαρήδες (οι γυναίκ') θέλ'ν ατα.

ΘΥΜΙΑ Πού έσ'νε, ευλο(γ)ημέντσα; Αβουτείν' αδαπέσ' θα, ζαντών' εμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ δεν 'ιι παθάντς. Εσύ τ' αλλτς ζαντώντς κ' εσύ χαπάρ 'ιι παιρτς. Εγώ, Τάσια, για τ' ατά παράπονον 'κ' ευτάω.

ΘΥΜΙΑ Κιάμ' για τ' όποιον ευτάς παράπονον, για πέει με ιι ας ακούω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, εγώ 'ιι είμαι εκείνος, που αροφειέσ' ακόμαν, είπα σε, ας όλᾶ θελτς; Και, Θύμια, αν πουλούμ' και τα καπνά, μαντόν πα θα παίρω σε και ταγάρ' πα.

ΘΥΜΙΑ Αφορισμένε, να λες ατο πα 'κ' εγροικιάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αρ' πέει ατο εσύ που εγροικιάς.

ΘΥΜΙΑ Τ α γ ι έ ρ λέν' ατο και όχι τ α γ ά ρ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ας έν' και τ α γ ι έ ρ, πολύξερεσσα.

ΘΥΜΙΑ Τέρεν εσύ πώς ευτάει σε και χολοσπάντς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Μη χολοσπάντς. Εσύ ζατί πάντα χολοσπασία είσαι.

ΘΥΜΙΑ Εσύ 'ιι είσαι που έλεες, όντες θα επαίρνες με, ας όλᾶ θελτς; Ατώρα ντο λες ατα και κλαις ατα; Καλάτδεψον, ντ' εκρέμασες τ' ωτία σ';

ΘΟΔΩΡΟΣ (Πιάνει τ' αυτιά του και λέγει) Τ' εμά τ' ωτία πάντα κρεμάμενα έσαν.

ΘΥΜΙΑ Εσύ 'ιι είσαι, που έλεες, πουδέν 'ιι θα καματίζω σε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατώρα πα λέγ' ατο.

ΘΥΜΙΑ Για τ' από 'ιι καματίεις με έναν 'κ' έναν μετ' εσέν; Για τ'ατό 'κ' εποίκες με ημ'σόν ψην; Άμα αίτιον έν', θελτς να λάσκουμαι άμον γιασίρ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, ντο είν' ατά ντο λες; Εγώ, Θύμια, πάντα λέγω πως ας όλᾶ θελτς. Και Θύμια, αν 'ίνουμαι και πρόεδρος, ατότε τη πουλί το γάλαν πιλά θα φέρω σε. Το καλοκαίρ' πα, σα τρανά τα ζέστας, όντες θα χασεύ' αποπάγκαικα ο ήλον, ατότε θα παίρω σε και πά(γ)ω και αλλαγήν κλύσματος. Άλλο ντο θελτς να ευτά(γ)ω εγώ ο μαύρον για τ' εσέν;

ΤΑΣΙΑ Θύμια, χρυσόν άντραν έεις, σο χωρίον δεύτερος 'κ' ευρίεται.

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ πόσα φοράς είπα το.

ΘΥΜΙΑ Αέτοσ' αν έν' καλά, άμα η καρδιά μ' ξάι 'κι γελά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θα έρται καιρός τ' ωτία σ' πα θα γελούν.

ΘΥΜΙΑ Πολλά πα 'κι πιστεύ' ατο.

ΘΟΔΩΡΟΣ Να πιστεύ'ς ατο.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, όλ' οι γαρήδες (οι γυναίκ') έναν είναι.

ΤΑΣΙΑ Κ' εσείς τ' ασπρομάντιλα, τα τσιτσάκια.

ΘΥΜΙΑ Τάσια, αϊκον πα είδες; Ο δέσκαλον εσέβεν απάν' 'κι αφιά να ευτάει τον Θόδωρον πρόεδρον.

ΤΑΣΙΑ Θύμια, γιάμ' 'κι θελτς;

ΘΥΜΙΑ Εσύ πα θελτς να 'νεται;

ΤΑΣΙΑ Λάλα μ' είσαι. Ποίσον ευχγήν ο Θόδωρον να 'νεται πρόεδρος. Άμον εσέν, σο χωρίον, άλλο κανείς 'κι θα έν'.

ΘΥΜΙΑ Σωστά λες, Τάσια;

ΤΑΣΙΑ Την Ποινήν πα 'κ' ελέπ'ς; Την Ποινήν τη Κούρτονος τη Γιάννε.

ΘΥΜΙΑ Τα υστερ'νά τ' ας ελέπουμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα υστερ'νά μ' πα θα ελέπ'ς, άμα εσύ με τ' από τ' 'νάτι σ' εφτά γαϊδίρα ευτάς και σπάνε.

ΘΥΜΙΑ Ναι ν' αϊλί εμπέν σ' εσέν, εσύ αφιά ρούεις.

ΣΤΥΛΟΣ Τε, μ' ερχίνεσετεν ζαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ, δέσκαλε, απόσα ημέρας πώς θα ευτά(γ)ω υπομονήν;

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, υπομονήν είπαμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, εσέβε με το βούι βούι. Πότε θα έρται εκείνο το ευλοημένον η ημέρα να 'νουμεν πρόεδρος. Όσον το πάει και παίρ' με.

ΣΤΥΛΟΣ Όσον τώρα 'κ' εθέλνες, ατώρα τερώ αγληγορείς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αγληγορώ και πολλά πα αγληγορώ. Φογούμαι, δέσκαλε, θα χάνω τον ύπνο μ' και θ' αρρωσταίνω.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, υπομονήν είπαμε. Όλα τα δουλείας με την υπομονη'ν 'ίνταν. Εσύ πα πρέπ' να ευτάς υπομονήν και μη τρωσ αποπάν'-ι-σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο υπομονήν λες με, δέσκαλε. Εγώ είπα σε, εσέβε με το βούι βούι. Απόσα ημέρας πώς θα ξημερωβραδα΄σκουμαι; Ο νους-ι-μ' όλεν σην προεδριάν θα έν'.

ΤΑΣΙΑ Θόδωρε, πολλά ζεστά επέρες την δουλείαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τάσια, το σίδερον ζεστόν κοπανίζ'ν ατο.

ΘΥΜΙΑ Σωστά λες, Θόδωρε, ζεστόν κοπανίζ'ν ατο, γιατί όντες κρυαίν' άλλο 'κι κοπανίεται.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο είμαι εγώ, ο Κούρτον ο Γιάννης;

ΘΥΜΙΑ Ατώρα τερώ 'κ' ερέχικεσαι και κανάν'. Άμον πολλά επέρες ατο απάν'-ι-σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ 'κι είμαι όποιος όποιος, ο δέσκαλον εξέρ'.

ΘΥΜΙΑ Η μερμήνα πα μετ' εκείνες το γαντάρ' σεράντα πατμάνα έρθεν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ ζαν τ' εσά, άμα πώς 'κι σκνείς. Ας ευτά(γ)ω υπομονήν, όπως λέει ο δέσκαλον.

ΘΥΜΙΑ Εγώ πα από λέγω, να ευτάς υπομονήν, γιατί η υπομονή έν' καλόν πράμαν, πολλά καλόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για να λες ατο κ' εσύ, φαίνεται καλόν θα έν'. Άμα ατώρα ας πάμε δαβαίνουμε πλαν, η ώρα επέρασεν (καληνυχτίζουν και ετοιμάζονται να φύγουν). Καληνύχτα, καληνύχτα.

ΣΤΥΛΟΣ Καληνύχτα και όπως είπαμε, Θόδωρε, να μη ανασπάλτς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να μη ανασπάλω;

ΣΤΥΛΟΣ Πως η υπομονή έν' καλόν πράμαν. Και τέρεν μή χαντς τον ύπνος κι αρρωσταίντς, γιατί ατότε θα χάνουμε την προεδριαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, λελεύω την ψη σ', μ' ονοματίεις αϊκα πράματα. Ατώρα που εσέγκαμ' το νερόν σ' αυλάκ' μη κρουαίντς την καρδιά μ'.

ΣΤΥΛΟΣ Δεν κακόν 'κι είπα, Θόδωρε, υπομονήν είπα να ευτάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφού επέρες τ' αχούλα μ' κι αφού ερουζα σο τουζάχ', θέλω 'κι θέλω θα ευτά(γ)ω υπομονήν. Η υπομονή έν' καλόν πράμαν, είπεν ατο και η Θυμία'. (Φεύγουν).

ΤΑΣΙΑ (Στο Στύλο) Εσύ πα, ευλο(γ)ημένε, με το ζόρ' θα ευτάς ατον πρόεδρον; Άλλο δουλειαν 'κ' είχες;

ΣΤΥΛΟΣ Ατό τ' εμόν δουλειαν έν', και σ' εμά τα δουλείας πολλά πολλά 'κι θέλω να ταράεσαι.

ΤΑΣΙΑ Και γιατί πιθίεις ατόσον πολλά;

ΣΤΥΛΟΣ Ατόν τον άνθρωπον πολλά αγαπώ ατον, έβρασεν σην ψη μ'. 'Κ' έχ' απέσ' ατ' δαβολύννας άμον τον Κούρτον τον Γιάννεν. Έν' καλός οικουόρτς και ας σην εγλιεσίαν πα οπίσ' καμίαν 'κι απομέν'. Έναν αϊκον άνθρωπον πώς να μη ευτάμ' ατον πρόεδρον; Θεέ μ', άκ'σον την ευχή μ'(Κάνει το σταυρό του), άκ'σον την παράκληση μ', ο Θόδωρον ας 'ινεται πρόεδρος για το καλόν τη χωρί'.

ΤΑΣΙΑ Άλλο 'κ' εξέρω ντο να λέγω.

ΣΤΥΛΟΣ Αφού 'κ' εξέρτς, άλλο δεν μη λες.

ΤΑΣΙΑ Πολλά φογούμαι σα τελευταία θα πουδμανεύ'ς κ' εκείνο 'κι σύριεται. Ατότε θα λες, είχες δίκαιον.

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ, ζατί, πάντα τον κατακλυσμόν φερτς.

ΤΑΣΙΑ Εγώ να μη λέγω το σωστόν, αμάν παιρτς με και στέν'ς.

ΣΤΥΛΟΣ Ανάθεμα κ' εσέν κι ατό το κοντόν τ' αχούλι σ', εθαρείς, όσα λες, όλᾱ σωστά είν', Είχαμ' την Θυμίαν, ατώρα έχουμ' εσέν.

ΤΑΣΙΑ Ας ευτά(γ)ω κ' εγώ υπομονην, η υπομονή καλόν πράμαν έν'.

ΣΤΥΛΟΣ Αργώς κι απαργώς εγροίκ'σες ατο, πως η υπομονή καλόν πράμαν έν'.

ΤΑΣΙΑ Ε! πώς να ευτάμε, τ' εμόν τ' αχούλ' ατόσον κόφτ'.

ΣΤΥΛΟΣ Δέβα, ατώρα, στρώσον κι ας κοιμούμαι, ενύσταζα.

ΤΑΣΙΑ (Ειρωνικά) Ενύσταζες;

ΣΤΥΛΟΣ Εκορώθα, άλλο έμπρα μ' 'κ' ελέπω.

ΤΑΣΙΑ (Πηγαίνει και στρώνει. Σε λίγο επιστρέφει και λέγει). 'Αϊτε, δέβα κοιμέθ', έστρωσα. Και τέρεν μη χουρουγιάεις, όπως οφέ το βράδον και 'κ' εφέκες με να κοιμούμαι.

ΣΤΥΛΟΣ Δέβα εσύ κ' εγώ πα έρχουμαι. Έχω ολίγον δουλειαν κι άλλο.

ΤΑΣΙΑ (Φεύγοντας λέγει) Τ' εσά τα δουλείας καμίαν 'κι τελείνταν. (Απευθυνόμενη στους θεατές λέγει) Για ακούστεν εσείς που καθουστουν ατού αφικά και ευτάτε σεϊρ'. Χωρίς άλλο θα θέλετε να

μαθάνετε, ντο θα 'ίνεται με την προεδρία, με τον Θόδωρον ας λέμε. Ποίστεν ολίγον υπομονην και θα μαθάνετε (Λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια φεύγει και κλείνει η σκηνή).

ΠΡΑΞΗ Β

Σκηνικό

(Γραφείο Κοινότητας. Μερικά βιβλία, σφραγίδες κλπ.

Μία ταμπέλα με το όνομα του χωριού της Κοινότητας (ΝΕΟΣ ΚΑΥΚΑΣΟΣ...ΝΕΑ ΣΑΝΤΑ...
ΝΕΑ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ....)

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ, ο Θόδωρον, είμαι ατώρα πρόεδρος, άμα ντο να ευτά(γ)ω σ' αβούτο το τσόλ' απέσ';
Από πού να πιάνω 'κ' εξέρω (Υστερα από λίγη σκέψη λέγει) Πότε θα έρται κι ατός ο Κούρτον ο
Γιάννες να παραδίν' με την Κοινότηταν και να δειξίζ' με ντο να ευτά(γ)ω;
Ποίος εξέρ' ντο στεναχώριας, έχ' κ' εκείνος που εχάσεν την προεδριαν; 'Ατζαπαν επίασεν ατον
ύπνος; Πώς εθάρεσεν, πάντα εκείνος θα έν' πρόεδρος ν' αλωνίζ' το χωρίον; Είπεν και τον Γαρά
Κοσμάν να ευτάει προπαγάνταν για τ' εκείνον, εθάρεσεν ο έξυπνον εμεις αχύορα τρώμε. 'Εϊίτι,
Κούρτο, άλλο προεδριαν 'κ' ελέπ'ς. (Πάει ως την πόρτα να δει αν έρχεται ο Κούρτον ο Γιάννες).
Ο αφορισμένον πουδέν 'κι φαίνεται..
Ερχίνεσα και στεναχωρεύκουμαι. Ο δέσκαλον κιάτ' έξερην και βίρα έλεεν, υπομονήν, Θόδωρε, η
υπομονή έν' καλόν πράμαν. Εγώ πού επορώ κ' ευτά(γ)ω υπομονήν; Εχάσα την ησυχία μ', ύπνος πα
άλλο 'κι πιάν' με. Φογούμαι θ' αρρωσταίνω και ντο 'ίνεται ατότε;
Εφέκα και τα βούδα μ' πεινασμένα, τον Μίσκαν και τον Πόζον. Εγώ εκείνα θα νουνίζω ή
αβούται τα γαραπελάδα; 'Ατζαπαν, ώσνα πάω σ' οσπίτ', θα φάζ' ατα η Θυμία; Για ας τερώ, ώσνα
έρται ο Κούρτον ο Γιάννες, ντο βιβλία είν' αβούτα; (Βάζει τα ματογυάλια του και
αρχίζει και συλλαβίζει για να προκαλέσει γέλιο) Λ και Η, ΛΗ, Ξ και Ι ΞΙ και συνέχεια ΞΙ, ΞΙ, ΞΙ.
Ντο ΞΙ ΞΙ ΞΙ, θα χατεύω και τα κοσσάρας; Ατό επέμ'νεν να ευτάμε Α και Ρ και Χ και Ι,
ΑΡΧΙ, Κ και Ε και ΚΕΣ.
Ατώρα ας λέγ' ατο ας σην αρχήν.. ΛΗ ΞΙ ΑΡΧΙ ΚΕΣ (Βγάξει το μαντίλι του και σκουπίζεται και
μετά συνεχίζει.) Τ' άτιμα ντο δύσκολα δεβάνουνταν, ιδωσαν εμε.
Π και Ρ ΠΡΡΡΡΡΡ και Α, ΠΡΑ, Ξ και Ε και Ι και Σ, ΠΡΑΞΕΙΣ: (Διαβάζει από την αρχή)
ΛΗΞΙΑΡΧΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.
Γ και Ε και Ν, κι άλλο Ν και Η, ΓΕΝΝΗ, Σ και Ε και Ω και Ν, ΣΕΩΝ,
ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ Λ Η Ξ Ι Α Ρ Χ Ι Κ Ε Σ ΠΡΑΞΕΙΣ Γ Ε Ν Ν Η Σ Ε Ω Ν.
Ως αδακά καλά εκατάφερες ατα, Θόδωρε, φτου να μη ομματάεσαι. Για ας τερούμε ντο λέει
κι αβούτο το άλλο το βιβλίον (Διαβάζει πάλι συλλαβιστά) Λ και Η,ΛΗ, Ξ και Ι,
ΞΙ,ΞΙ,ΞΙ. Έαν τα κοσσάρας θα χατεύω. Α και Ρ και Χ και Ι, ΑΡΧΙ, Κ και Ε και Σ, ΚΕΣ,
ΛΗΞΙΑΡΧΙΚΕΣ Π και Ρ ΠΡΡΡΡΡΡ, Α και Ξ και Ε και Ι και Σ, ΠΡΑΞΕΙΣ, Θ και Α,
ΘΑ, Ν και Α, ΝΑ. Ουφ, γι ας αναπάουμαι ολίγον (Υστερα από μικρή διακοπή, συνεχίζει) Τ και Ω
και Ν, ΘΑΝΑΤΩΝ (Διαβάζοντας τη λέξη θανάτων τινάζεται και λέγει) Και με τον θάνατον εγώ
ντο δουλειαν έχω; Πότε θα έρται κι ατός, ο Κούρτον ο Γιάννες; (Σηκώνεται και κάνει μερικούς

νευρικούς βηματισμούς. Ξανακάθεται και διαβάζει με μεγαλύτερη άνεση) Γι' ας δεβάζω μίαν κι άλλο αβούτα τα βιβλία (Διαβάζει) ΛΗΞΙΑΡΧΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ άιτε, Θόδωρε, ολίγον κι άλλο επέμ'νεν, ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ.

(Στους θεατές) Εγροίκ'στέν τιδέν; Η γλώσσα μ', άμον ερχίνεσεν κι αγλάζ'. Η δουλεία καλά θα πάει. Να είσαι καλά, δέσκαλε, που ένοιξες τ' ομμάτᾱ μ', ο θεόν χρόνᾱ να δι' σε. Εμείς ατόσα χρόνᾱ πώς εφέκαμε εκείνον τον Κούρτον τον Γιάννεν σην προεδρίαν;

Εκείνον τον βώκον, εκείνον τον καρσανοκέφαλον; Γιάμ' έρται κι ακούει με;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ (Μπαίνοντας Αφορισμένε, πρωί πρωί ντ' εράευες αδαπέσ', εχοτλάεψες;

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Ακομάν κι ονομάτσα τον κι αμάν έρθεν ο τράτσον. (Στον Κ. Γιάννεν) Εχπάραζες με, Γιάννε.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Πρωί πρωί ντο δουλείαν είχες αδαπέσ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ έρθα πρωί πρωί ή εσύ έργησες να έρχεσαι; Κ' επεικεί, Γιάννε, ύπνος άλλο 'κι πιάν' με. Εσύ πα αέτσ' έσ'νε;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Αέτσ' έμ'νε. Εκείνο ντο έχω να λέγω σε, έν' να έεις, τρανόν υπομονήν. Η υπομονή έν' καλόν πράμαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Κούρτον ο Γιάννες πα υπομονήν λέει με, η υπομονή έν' καλόν πράμαν. (Στον Κ. Γιάννεν) Ατό πα ντο λόγος έν' και λες ατο κ' εσύ;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Άτόν τον λόγον να έξερες πόσα φοράς έκ'σα το κ' εγώ. Και πρώτα πρώτα ας σον Στοφόρον τη Χατζηκοσμά όντες θα επαραδίνε με την προεδρίαν, όπως ατώρα εγώ σ' εσέν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κ' εγώ ας σον δέσκαλον και ας σην Θυμίαν.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Ντο είπες Θόδωρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τεμάκ' η υπομονή έν' καλόν πράμαν, όπως είπεν ο Στοφόρον τη Χατζηκοσμά, όπως λες κ' εσύ ατώρα.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Και η κοιλία σ' πα ας έν' εναζά τρανόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για να παίρ' πολλά;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Ναι, Θόδωρε, για να παίρ' πολλά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θα ευτά(γ)ω όπως λες.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ (Περιφρονητικά) Κι ατώρα, κύριε πρόεδρε, άκ'σον ντο δουλείας θα ευτάς και στόχεψον καλά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ, Γιάννε, πέει κ' εγώ ακούω. Μαναχόν, λελεύω την ψη σ', πέει ατα γάλα γάλα, να γανεύ' ατα καλά. Ξάι μ' αγληγορείς.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Όσα θα λέγω, βάλεν ατα καλά σο τσιμίδι σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ πέει κ' εγώ σα χείλα σ' θα κρεμάγουμε.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Σ' αβούτο το βιβλίον είν' γραμμέν' όλ' οι χωρέτ' εμουν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ πα είμαι γραμμένος σ' ατό το βιβλίον;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Εσύ πα είσαι κ' εγώ πα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ως αδακά, Γιάννε, πολλά καλά και έμορφα (Δείχνει το άλλο βιβλίο και λέει) Αβούτο ντο βιβλίον έν'; (Δείχνει με το χέρι και κοιτάζει αλλού).

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ (Μιλάει αργά) Σ' αβούτο το βιβλίον είν' γραμμέν', οι εσ'χωρεμέν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ποίος εσ'χωρεμέν';

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Όσοι επήγαν στον άλλον κόσμον, τεμάκι' όσοι επέθαναν. (Τινάζεται και λέγει) Και μετ' αποθαμέντς ντο δουλείαν έχω εγώ;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Ντο να ευτάμε, ατό πα πρέπ' να ευρίεται.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Με αφέλεια και χαμογελώντας λέγει) Τεμάκι, Γιάννε, εσέν πα, όντες αποθάντς, ατουπέσ' θα γράφουμε σε;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Δάκ'σον τη γλώσσας, αφορισμένε αγροχάπαρε, ατουπέσ' εσέν θα γράφουμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ παλαλός 'κι είμαι να γράφ'νε με ατουπέσ'. Εγώ 'κι θ' αποθάνω. Γιατί ν' αποθάνω;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ (Στους θεατές και στο Θόδωρο) Άλλο ντο θ' ακούμε ας αβούτον τον λειψοτσιμιδον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιάννε, μη γουζεύς (μη χολάσκεισαι), έναν μασχαρείαν πα 'κι θα ευτάμε;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Εγώ αϊκα μασχαρείας 'κι θέλω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, άλλο 'κι θα μασχαρεύω (Παίρνει τη σφραγιδα και λέγει) Γιάννε, αβούτο ντο έν'; Τα κιφάλα κοπανίζ'νε;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Ατό λέν' ατο σφραγιδα (πετσάτ', ταμπουγά). Μετ' ατό σφραγιζ'νε τα χαρτία για να έχ'νε ισχύν. Κάποτε κάποτε, όντες στεναχωρεύκεσαι, ντως ατο ση γαβάνα σ', για να έρται τ' αχούλ' σο κιφάλι σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έμορφα, Γιάννε, πολλά έμορφα είπες ατα.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Τ' άλλα πα, κύριε πρόεδρε, γάλα γάλα θα μαθάντς ατα. Θα έρται και ο γραμματέας, όντες καλόν', κι ατότε θα ευτάει, ατα όλα εκείνος. Εσύ θα βαλτς μαναχόν υπογραφάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι αν 'κι καλόν; Ατότε ντο χαπάρα;

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Αφορισμένε αγροχάπαρε, δάκ'σον μίαν κι άλλο τη γλώσσα σ'. Ατο πα πώς έρθεν σο νου σ'; Ο άνθρωπον εκλώστεν σο καλόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δόξα τον θεόν. Ο άνθρωπον ας έν' καλά μαναχόν κ' εγώ ας είπα έναν εύκαιρον.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Εγώ, ατώρα, ας πάω και όπως είπαμε, υ π ο μ ο ν ή ν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σο καλόν να πας, Γιάννε, άμα ατόν τον λόγον άλλο 'κι θέλω ν' ακούγ' ατο, σο στομάχι μ' κάθεται.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Θα συνηθίεις ατο, 'κι πειράζ'. Όλα συνηθειαν είναι.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Δείχνοντάς τον το βιβλίο των πράξεων θανάτων λέγει) Γιάννε, αβούτο το βιβλίον 'κι 'ίνεται να χάνουμ' ατο απαδαπέσ';

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Άλλο ντο θ' ακούμε, πάλαλε; Οράσον ευτάς έναν αϊκον παλαλόν δουλείαν, γιατί θα ευρήμ'ς την πελά σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό θα τρώει με αδαπέσ'.

Κ.ΓΙΑΝΝΕΣ Ας πάω, γιατί αδαπέσ' αν στέκω πολλά παλαλά θ' ακούω (Στέκεται στη μέση της σκηνης την ώρα που ο Θόδωρος κοιτάζει αλλού και απευθυνόμενος στους θεατές λέγει) Ντο εύραν σ' εκείνον τον αργονόετον, τον αχαστούρ' και τον κοιμιστέαν κ' εποίκαν ατον πρόεδρον; Ατόν άλλα λες ατον, άλλα εγροικά και άλλα ευτάει. Ας τερούμε ως πούκαικα θα πάει και ποία θα είναι τα υστερ'νά 'τ'; (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μονολογεί) Ας τερούμε τα υστερ'νά ποία θα είναι.
Ατός, πα ο Αρναούτς, ο Κούρτον ο Γιάννης, ο αλεπόν τη χωρί', υπομονήν είπε με να ευτά(γ)ω.
Θα έλεγα τον έναν άπρεπον λόγον, άμα εποικα υπομονήν. Ατειν' τοι σ'υλ' και τοι γαι'ιδάϋρ' τα παιδία, άλλο δεν 'κ' εξέρ'νε να λένε; Υπομονήν ο ένας υπομονήν ο άλλος, εθαρείς συνεννοημέν' είναι.
(Μένει για λίγο σκεπτικός και μετά λέγει) Ε ε ε, μαύρε Θόδωρε, πώς ερούζες σο τουζάχ';
Πώς έπλεζες, το κ'ιφάλι σ'; (Παίρνει τη σφραγίδα και χτυπάει το κεφάλι του και λέγει) Αϊκον κ'ιφάλ', αϊκα θέλ', Καλά και έμορφα εκάθουμνε σ' ωβά μ', ντο δουλειάν είχα εγώ με την προεδριάν; Αρ' καλά κ' έμορφα επένα κ' έρχουμνε σο χωράφ' και είχα την ησυχία μ'. Γιατί να μη έκουγα σε, Θύμια; Κι ατός ο γραμματέας ατώρα εύρεν κ' ερρώστεσεν; Δέσκαλε, πώς ετδουβαλιασες με; Έλα ατώρα να ελέπ'ς με και να κλαις με.

ΣΤΥΛΟΣ (Μπαίνοντας χαρούμενος) Κύριε πρόεδρε, υποβάλλω τα σέβη μου.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα σέβη σ' πα θα βαλτς και τα σ'ικεύη σ' πα. Έχω έναν πείναν, ντο να λέγω σε. Το πρωί όντες έφυγα ας σ' οσπίτ', δεν 'κ' εσέγκα σο στόμα μ'.
Την Θυμίαν πα 'κ' εδώκα χαπάρ'. Πολλά βαθέα εκοιμούσον και 'κ' εθέλεσα να εγνεφίζ' ατεν.

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ πα, ευλο(γ)ημένε, ας έτρωες, κανεις 'κ' ερούζεν αποπίσ'-ι-σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εκειν' την ώραν 'κι είχα όρεξη, ατώρα έγκα. Τα ιντέρά μ' ερχίνεσαν και γουργουρίζ'νε.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, 'κι ηζέριτς πόσον εκάρα ντο εξέβες πρόεδρος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εξέρω, δέσκαλε, εξέρω ντο εκάρες και πολλά ευχαριστώ σε.

ΣΤΥΛΟΣ Πώς ελέπ'ς τα πράματα;

ΘΟΔΩΡΟΣ Άμον εναζά τσατίνα.

ΣΤΥΛΟΣ Καλά 'κ' έρθεν ο Κούρτον ο Γιάννης να δειζίει σε πώς θα ευτάς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Έρθεν ο αρναούτς, άμα ας εκεινον τον απολαδόστομον ντο να εγροικιάς.
Εκεινος άλλα λέει, άλλα εγροικιά και άλλα ευτάει.

ΣΤΥΛΟΣ Εσύ πα σ' έναν ημέραν όλα μη θελτς να μαθάντς. Γάλα γάλα και όπως είπαμε, υπομονη. Θα έρται και ο γραμματέας, όντες καλύν', κι ατότε όλα θα πάνε καλά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ πα αέτο' λέγω, άμα πότε θα καλύν';

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, μ' είσαι ατόσον πολλά στενάχωρος και μη τρωσ αποπάν'-ι-σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κια πώς να ευτά(γ)ω, δέσκαλε, εγώ αϊκος στενάχωρος είμαι, 'κ' επορώ ν' αλλάζω.

ΣΤΥΛΟΣ 'Κ' ερώτεσα σε πα, η Θυμία εκάρεν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Άμον χαρεμέντσαν είδα τεν. (Στους θεατές) Άμα ας τερούμ' η χαρά 'τ'ς πόσον θα κρατεί.

ΣΤΥΛΟΣ Έμορφα, Θόδωρε, πολλά έμορφα.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Πού είδεν τα πολλά έμορφα ο δέσκαλον;

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ, ατώρα, ας πάω, Θόδωρε, και ο θεόν να δι' σε ύαν και ιλα υπομονήν. (Πάει μέχρι την πόρτα)

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Ήμαρτα, θα έλεγα ατώρα έναν άπρεπον λόγον.

ΣΤΥΛΟΣ (Ξαναγουρίζει και λέει) Θόδωρε, υπομονήν και ζαν υπομονήν (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ήμαρτα, και ζαν ήμαρτα. Ας ευτά(γ)ω υπομονήν, ας τερούμε πού θα πάει αβούτο. (Παίρνει

τη σφραγίδα και χτυπάει το κεφάλι του) Είπαμε, αϊκον κιφάλ' αϊκα θελ'. Εγώ γιατί να μη έκου(γ)α την Θυμιά; Γιάμ' έρται αναχάπαρα κι ακούει με. Ατότε ν' αϊλι εμέν και βάι εμέν, εχάθα, άλλο ας σο στόμαν ατ'ς 'κι γλυτώνω. (Σε λίγο ακούει κλάματα).

ΕΛΕΓΚΩ (Κλαίγοντας έρχεται προς την Κοινότητα)

ΘΟΔΩΡΟΣ Άμον κλάματα ακούω (Πάει ως την πόρτα για ν' ακούσει καλύτερα. Βάζει το χέρι του στ' αυτί του και λέγει). Η κλαίη τη Θυμιάς ομαζ'. Άτζαπαν ντο να έπαθεν;

ΕΛΕΓΚΩ (Μπαίνει στο γραφείο και κλαίει με αναφιλητά)

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, ντο έπαθες; Γιατί κλαις;

ΕΛΕΓΚΩ (Κλαίει χωρίς να δώσει απάντηση).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, εσέν λέγω, 'κι ακούς;

ΕΛΕΓΚΩ Ωφ, ωφ, ωφ.....

ΘΟΔΩΡΟΣ Ωφ ωφ, ντο έτονε αβούτο σ' εμόν το κιφάλ',

ΕΛΕΓΚΩ Ωφ, μανίσα μ', ωφ, μανίσα μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τε ησύχασον, ευλο(γ)ημέντσα, μη τογραεύς την καρδιά μ'. Πέει με, ντο έεις και κλαις;

ΕΛΕΓΚΩ (Συνεχίζει το κλάμα).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, κανείται, άλλο μη κλαις, εγώ 'κ' έρχουμαι σο κλάμαν. Θα ευτάς με και κλαίγω κ' εγώ. Κανείνταν τα στεναχωρίας ντο έχω εγώ σο κιφάλι μ'.

ΕΛΕΓΚΩ Αχ, εγώ η μάρσα, εύρα την πελά μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο πελάν εύρε σε, Ελέγω;

ΕΛΕΓΚΩ Σα στράτας να σιρινεύεται, άσπρον ημέραν να μη ελέπ'. Η ταβάρρα να κάθεται απάν' στον κόλφον ατ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, τίναν δις ατά τα τρανά τα κατάρας;

ΕΛΕΓΚΩ Τον αντράδελφο μ', τον Πανίκαν. Να γουτουρεύ' κι άμον σκυλίν να ουρνούται.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, εζάντυνες;

ΕΛΕΓΚΩ Τα ποδάρα τ' να γαγγρούνταν, το στομαν ατ' να ζαρούται, να τεντελίζ' και να πορπατεί.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγω, ντο εποίκε σε και δις ατον αϊκα τρανά κατάρας;

ΕΛΕΓΚΩ Χατεύ' με ας οσπίτ' το σκυλίν και θέλ' να παίρ' και τα χωράφα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σωστά είν' ατά ντο λες; Ο σκυλίτσον επαλαλώθεν;

ΕΛΕΓΚΩ Τα σκυλία να καρτέλιζ'ν ατον. Αχ να εξέρτς μαναχόν ντο σύρω η μάρσα ας εκείνον τον λειφοτσιμιδον και τον πεινασμένον. Οξωκά 'κ' επορώ να εβγαίνω ας σα φαρμακερά τα λόγια τ', εντρέπουμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο λέει σε ο γαβρανοκέφαλον;

ΕΛΕΓΚΩ Και ντο 'κι λέει με το μαύρον το σκυλίν. Τσουνά, έφραες τον αδελφό μ', τσουνά και περή να πας χάσαι απαδακέσ' και τ' ομμάτα μ' άλλο να μη ελέπ'νε σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Το χαμένον το παρτάλ' λέει σε αϊκα λόγια;

ΕΛΕΓΚΩ Ναι, να γουτουρεύ', αϊκα και χειρότερα. Εντρέπουμε να λέγ' ατα (Το βάζει πάλι στα κλάματα).

Αχ η μαυράχαρος, ντο θα 'ίνουμαι 'κ' εξέρω. Κανάν 'κ' έχω να πονεί με.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό, Ελέγκω, άλλο μή λες ατο. Να εξέρτς μαναχόν πώς εγένουμνε.

ΕΛΕΓΚΩ Θόδωρε, λελεύω την ψη σ', κάτ' ποίσον κι ας γλυτώνω ας σο στόμαν ατ'. Ας αφήν' με να σύρω την καμονή μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγκω, μη στεναχωρεύεσαι. Μαναχόν ποίσον ολίγον υπομονήν κι ατόν τ' εσόν τον κοντοκάμισον θα μαθίζ' ατον εγώ ποίος έν' ο Θόδωρον. Αν 'κ' ευτάγ' ατον να χάται ας σο πρόσωπον τη γης, εμέν, Θόδωρε, να μη λένε με.

ΕΛΕΓΚΩ Να είσαι καλά Θόδωρε, σ' εσέν κιβανεύουμαι, εσέν έχω παραθεόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Πολλά καλά ευτάς και κιβανεύεσαι σ' εμέν. Άμα, ατώρα, Ελέγκω, δέββα σ' οσπίτ' κι αδακέσ' άλλο μ' έρχεσαι. Ο κόσμος, Ελέγκω, κακός έν', πολλά κακός, τον φύλλον (την μύαν) καμέλ' ευτάει, άμον τον Γαρά-Κοσμάν και τον Κούρτον τον Γιάννεν. (Στους θεατές) Κι αν ρούζω και σο στόμαν τη Θυμίας, άλλο 'κι γλυτώνω, άλλο εφτά ποτάμα 'κι κατενίζ'νε με. Κι αέτσ' όπως ζελεύ'με, ντο θα 'ίνουμαι εγώ πα 'κ' εξέρω.

ΕΛΕΓΚΩ Κύριε πρόεδρε, να σ'χωράς με που εστεναχώρεψα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ελέγκω, ξάι πα 'κ' εστεναχώρεψες με, καλά εποίνες και έρθες είπες μ' ατο.

ΕΛΕΓΚΩ Κι ατώρα ας πάω κι άλλο αδακέσ' 'κι θα πατώ. (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Σο καλόν να πας, Ελέγκω, κ' εγώ αδά είμαι.

(Μονολογεί) Άλλο ντο θα ελέπ'νε τ' ομμάτχ μ' και ντο θ' ακούγ'νε τ' ωτία μ'. Ας σα κλάματα ερχίνεσαμ'. Άμον ντ' εγροικώ τρανόν πελάν ετσάτεψα. Αέτσ' αν πάνε τα πράματα εχάθα. (Το ρίχνει στη σκέψη και ύστερα από λίγο λέγει). Η Θυμία άτζαπαν ντο να ευτάει; Να εκοψεν ο νους ατ'ς και να εφάσεν τα βούδα; Πώς 'κ' εδέβεν ας στον νου μ' να έλεγα την Ελέγκων να επέραζεν επεκέσ' και να έλεεν ατεν να φάζ' ατα. (Μένει πάλι για λίγο σκεφτικός και λέει) Όπως δειζίζ'νε τα πράματα, πολλά αλμίδα θα πίνω.

ΘΥΜΙΑ (Μπαίνει φουρτουνιασμένη) Για πέει με, κύριε πρόεδρε, ποίος.....

ΘΟΔΩΡΟΣ (Ξαφνιαάζεται και τινάζεται) Θύμια ντο έπαθες, εχπάραζες με;

ΘΥΜΙΑ Τερώ αχπαράεσαι πα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμέντσα, άμον ανεμοκαλίτσα εσέβες αδαπέσ'.

ΘΥΜΙΑ Πώς εθέλνες να έμπαίνα, άμον ποπαδία;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πολλά αγνέσσαν και θαμαστέσσαν ελέπω σε.

ΘΥΜΙΑ Γιάμ' θα ευτάς με και ζάντεναν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Για πέει με, ντο έεις, ντο έν' σο μέσον και πολλά μη στεναχωρεύς με κ' εσύ. Κανείνταν τα στεναχωρίας ντο έχω.

ΘΥΜΙΑ Έλα και μ' ευτάς τον ανήξερον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, ας σο λες χαπάρ' έεις;

ΘΥΜΙΑ Εγώ εξέρω ντο λέγω, εσύ 'κι θελτς να εγροικάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο θελτς να εγροικώ;

ΘΥΜΙΑ Καημένη, καημένη, εγώ τηνάν λες 'νι είμαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ποίος είσαι, για πέει με κι ας μαθάνω;

ΘΥΜΙΑ Εσύ αν είσαι ο δάββολον, εγώ είμαι η ουρά σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τον δάββολον πα ντ' ετάραζες ανάμεσα και ίλα την ουράν τ';

ΘΥΜΙΑ Ο δάββολον σ' όλᾶ τ' εκέσ' ευρίεται, σ' όλᾶ τ' εκέσ' βάλλ' τ' ουράδ'ν ατ'

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, πέει με ντο έν', θα παλαλώντς με;

ΘΥΜΙΑ Για πέει με, κύριε πρέεδρε, ποίος έρθεν αδαπέσ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό έτον το ζόρι σ' και τυραννίεις με ατόσον ώραν;

ΘΥΜΙΑ Ναί, ατό έτον το ζόρι μ'

ΘΟΔΩΡΟΣ Στην Κοινότητα, Θυμία, έρται όποιος θέλ', η πόρτα για τα ολτς ανοιχτόν έν'.

ΘΥΜΙΑ Αφ'ς τα πολλά τα λόγια και πέει με ποίος έρθεν αδαπέσ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Θελτς να μαθάντς ποίος έρθεν; Ας λέγω σε.

ΘΥΜΙΑ Ναι, θέλω να μαθάνω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αρ' άκ'σον, αφού θέλτς να μαθάντς.

ΘΥΜΙΑ (Γεντώνει τ' αυτιά της και λέει) Πέει αγλήγορα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έρθεν ο Κούρτον ο Γιάννες να παραδίν' με την Κοινότητα και να δειξιζ' με ντο να ευτά(γ)ω.

ΘΥΜΙΑ Άναυα τον Κούρτον τον Γιάννεν άλλο ποίος έρθεν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Έρθεν και ο δέσκαλον και υπέβαλεν τα σκευά 'τ'. Εκείνος, εξέρτς, πολλά εχάρεν. Να έλεπες ατον μαναχόν, τ' ωτία τ' πα εγέλαναν. Ερώτεσεν και για τ' εσέν αν εχάρες.

ΘΥΜΙΑ Κ' εσύ ντο είπες, ατον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Άμον χαρεμέντσαν είδα τεν.

ΘΥΜΙΑ Άναυα ατειντς τηνάν είπες, άλλο κανείς 'κ' έρθεν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατειν' 'νι κανείνταν; Ως το μεσημέρ' ίσως έρταν κι άλλ'.

ΘΥΜΙΑ Επορείς και λες με, εκείνη η μαυροφόρα, π' εξέβεν απράναν απαδαπέσ', ποίος έτον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατώρα εγροί'σα.

ΘΥΜΙΑ Εγροί'σες, άμα αργώς εγροί'σες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, πού επήεν ο νους-ι-σ';

ΘΥΜΙΑ Εκείνε, χέρα γαρή, ντο δουλείαν είχεν αδαπέσ;

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, σ' εκείνες το χάλ' να μη ρούεις.

ΘΥΜΙΑ Τερώ τσούεις (πονείς) ατεν πα. Αέτσ', έρται με, να σύρω κι αχπάνω την χοτλαγούδα σ'(την χουρτούδα σ'..... το καρούσ'-ι-σ')

ΘΟΔΩΡΟΣ Αν έλεπες το χάλ'ν ατ'ς, εσύ πα θα έτσοιζες ατεν.

ΘΥΜΙΑ Και ποίον έν' το χάλ'ν ατ'ς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Με τα κλάματα έρθεν και με τα κλάματα έφυεν. Ετογρᾶψεν την καρδιά μ'. Ντο να λέγω σε.

ΘΥΜΙΑ Γιάμ' έκλαψες κ' εσύ έναν κ' έναν μετ' εκείνεν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ολίγον επέμ'νεν. Πώς εκρατέθα εγώ πα 'κ' εξέρω.

ΘΥΜΙΑ Και ντο έπαθεν και έτδουζες ατεν απόσον πολλά;

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ τ' αΐια 'κι χαντς ατα, πώς 'κ' έμαθες ατο;

ΘΥΜΙΑ Χάσον ντο λες και πέει με για τ' όποιον έρθεν αδαπέσ' η Ελέγκω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, το κακόν ντο εύρεν την Ελέγκων, ο θεόν στον τουδμάνο μ' πα να μη δι' ατο.

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, ντο εγέντον, για πέει με;

ΘΟΔΩΡΟΣ Εκείνος ο αντράδελφος ατ'ς ο Πανίνας, εκείνο το ναλλάτ', θέλ' να χατεύ' ατεν ας σ' οσπίτ' και να ζαπλαεύ' όλα τ' εκέσ'.

ΘΥΜΙΑ Ο κομμενόχρονον άλλο ντο επέμ'νεν να ευτάει;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατώρα είδες πως πονείς ατεν κ' εσύ.

ΘΥΜΙΑ Ο μουθούγκ'ς 'κ' εντρέπεται κι ας στον κόσμον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ποίος εχάσεν την εντροπήν και να ευρήκ' άτο εκείνος;

ΘΥΜΙΑ Σωστά λες για το πεινασμένον το δκυλίν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, πέει με, πώς αέτσ' απαδακέσ';

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, πότε έφυες ας σ' οσπίτ' και χαπάρ' πα 'κ' εδώκες με;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πολλά βαθέα εκιμούσ'νε και 'κ' εθέλεσα να εγνεφίζω σε.

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, άλλο ύπνος 'κι πιάντσε, γιάμ' θ' αρρωσταίντς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα πρώτα τα ημέρας αΐια είν', ώσνα βάλω τη δουλείαν σο τιζάν

ΘΥΜΙΑ Ο θεόν να δι' και όλα να πάνε καλά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά θα πάνε, Θύμια, όπως ελέπω. Κι ατώρα δέβα σ' οσπίτ' μάειρεψον, το μεσημέρ' θα έρχουμαι τρώγω, πολλά, επείνασα.

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, γιατί αγληγορείς να χατεύς με;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα βούδα πεινασμένα είν'. Το πρωί, όντες έφυγα ας σ' οσπίτ' 'κ' εφάσα τα.

ΘΥΜΙΑ Μη στεναχωρεύκειςαι, εγώ εφάσα τα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' αν έν'..καλά.

ΘΥΜΙΑ Εγώ έρθα να χάrouμαι μετ' εσέν κ' εσύ 'κι τερείς την ώραν να χατεύς με.

ΘΟΔΩΡΟΣ Από πα ποίος είπεν ατο;

ΘΥΜΙΑ Εθαρείς 'κ' εγροικώ ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον το λες. Εγώ μετ' εσέν στον κόσμον 'κ' εχωρώ, κ' εσύ ντο είν' ατά ντο λες;

ΘΥΜΙΑ Κιάμ' άλλο γιατί αγληγορείς να στείλτς με σ' οσπίτ';

ΘΟΔΩΡΟΣ 'Κ' έξερα πως εφάσες τα βούδα. Αφού εφάσες, ατα, κάθικα όσον το θελτς,

ΘΥΜΙΑ 'Κι θα κάθουμαι. Μαναχόν θέλω να ευτά(γ)ω σε ολίγον χαβάσ' σ' από το σκαμνίν τη πρόεδρονος κ' επεκεί θα πάω μα(γ)ειρεύω.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Κάθεται στο γραφείο, βάζει τα ματογυάλια του και παίρνει ύφος –πόζα- Ύστερα από λίγο λέει).
Ε! πώς ελέπ'ς με, Θυμία;

ΘΥΜΙΑ Θεοδωρίκα (Θοδωράκη) ντο να λέγω σε.. Μετ' ατά τα ματογυάλα σ' φαίνεσαι άμον πολλά τρανός.
Πόσα παράδας ευτάει εμπροστά σ' ο Κούρτον ο Γιάννης.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σωστά λες, Θυμίτσα μ’;

ΘΥΜΙΑ Σωστά λέγω, Θοδωρικά μ’(Θοδωράκη μ’).

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσο αν’ έν’, άλλο μ’ εβγάλ’ ατα, να έλέπ’ με ο Κούρτον ο Γιαννης και να σπάν’(να τσερίεται) ας σο κακόν ατ’.

ΘΥΜΙΑ Καλά έλεεν ο δέσκαλον και η Τασία. Ατώρα έρθα σα λόγια τουν. ‘Άλλο μετ’ εσέν στον κόσμον ‘κ’ εχωρώ. Τα ποδάρα μ’ άλλο σην ηήν ‘κι κρούγ’νε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αϊνα πέει με, Θύμια, και έπαρ’ την ψη μ’. Αέτσο’ εποίικες, με, ατώρα και τ’ εμά τα ποδάρα σην ηήν ‘κι κρούγ’νε.

ΘΥΜΙΑ Έμορφα, πολλά έμορφα. Κι ατώρα ας πάω μα(γ)ειρεύω και το μεσημερ’ να έρχεσαι τρως.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, ντο φαϊν θα μα(γ)ειρεύς;

ΘΥΜΙΑ Το φαϊν ντο αγαπάς πολλά, τανωμένον δουρβάν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τρίβει από χαρά τα χέρια του και γλείφει τα χείλη του) Έμορφα, πολλά έμορφα

ΘΥΜΙΑ Ατώρα ας πάω, Θοδωρικά (Θοδωράκη) μ’, και το μεσημέρ’ αναμένω σε, να έρχεσαι να τρώμε (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, Θύμια, θα έρχουμαι. (Τη συνοδεύει μέχρι την πόρτα και λέγει) Δέβα σο καλόν.
(Μονολογεί) Ερέχτε με και η Θυμία, άμα καλά και ντο ‘κ’ έκ’σε με, Τοσ’ εξέρ’ ντο ταβατούρα θα...
(Δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει και επιστρέφει η Θυμία για να του πει)

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, ντο λες, περάζω κι ας σ’ οσπίτ’ τη δέσκαλονος να ευχαριστώ ατον;

ΘΟΔΩΡΟΣ (Που δείχνει να τα έχει χαμένα λέγει) Ατώρα μη πας, πας άλλο ημέραν ή πάμε μαζί.

ΘΥΜΙΑ Καλά, Θόδωρε, καλά (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μονολογεί) Ας σο ζόρι μ’ ιρδωσα. Ολίγον επέμ’νεν να έκουεν ντο έλεγα, κι ατότε έτον που ‘κι θα εγλύτωνα ας στόμαν ατ’ς. Και ποίος εξέρ’ ντο ταβατούρα θα είχαμε ατότε. Η καημέντσα. εποίικε με και χαβάσ’. Γι ας κάθουμαι ολίγον κι αναπάουμαι (Κάθεται) Ας σην Ελέγκων ‘κ’ επρόφτασα να γλυτώνω, έρθεν η Θυμία.
Πού θα πάει ατό η δουλεία; Πότε θα ‘ινεται και μεσημέρ’, να πάω τρώγω και ησυχάζω;
Η κοιλία μ’ άσκιεμα ερχίνεσεν και γουργουριζ’ και τα ιντέρα μ’ εσέβαν σ’ έναν σ’ άλλο (Σε λίγο τον πιάνει ελαφρός ύπνος).

ΚΩΣΤΗΣ (Μπαίνοντας) Καλημέρα, κύριε πρόεδρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τινάζεται και τρίβει τα μάτια του). Κώστη εσύ είσαι;

ΚΩΣΤΗΣ Εγώ είμαι, Θόδωρε, ντο εύτας, κοιμάσαι;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς κ’ εσύ αέτσο’, πρωί πρωί, απαδακέσ’; Όρωμαν είδες;

ΚΩΣΤΗΣ Θόδωρε, πολλά πρωί πα ‘κ’ έν’, άμα γιάμ’ άλλο ‘κι θελτσ να ελέπ’ς με; Άμον κάτ’ αγνόν ελέπω σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θέλω σε, θέλω σε, άμα πρωί πρωί, την ορθίαν να λέγω σε, ‘κ’ εροθύμεσα σε.

ΚΩΣΤΗΣ Δουλείαν αν ‘κι είχα, αδακέσ’ ‘κ’ επάτ’να. Ντο να έρχουμ’νε έποίνα.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στραβομουτσουνιάζοντας) Καλά δουλείαν σην Κοινότηταν έεις;

ΚΩΣΤΗΣ Ναι, Θόδωρε, σην Κοινότηταν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο δουλειαν έεις στην Κοινότητα, Κώστη; Επορείς και λες με;

ΚΩΣΤΗΣ Χωράφα θέλω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο χωράφα;

ΚΩΣΤΗΣ Χωράφα αφιά ση βάλταν (σον κάμπον).

ΘΟΔΩΡΟΣ Χωράφα αφιά ση βάλταν; Γιάμ' 'κ' έν'σα καλά, για πέει ατο μίαν κι άλλο.

ΚΩΣΤΗΣ Θόδωρε, ντ' εχπαράες; Χωράφα, είπα, θέλω αφιά ση βάλταν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά χωράφα θελτς αφιά ση βάλταν και σ' εμέν ντο λες ατο; Σ' εμέν γιατί έρθες;

ΚΩΣΤΗΣ Κιάμ' σίναν θελτς να λέγ' ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά σ' εμόν το χέρ' έν' να δίγω σε χωράφα;

ΚΩΣΤΗΣ Κια, Θόδωρε, εσύ είσαι ο πρόεδρον, ο λόγος-ι-σ' δαβαίν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κώστη, έχω αϊκον τρανόν αξίαν και 'κ' εξέρ' ατο;

ΚΩΣΤΗΣ 'Εεις, Θόδωρε, έεις.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' αν έν' καλά (Χτυπάει τον ώμο του Κώστη).

ΚΩΣΤΗΣ Να έπαρ' κι αβούτο το χαρτί (Του δίνει αίτηση)

ΘΟΔΩΡΟΣ (Παίρνει το χαρτί και ρωτάει) Ντο χαρτί έν' αβούτο, Κώστη;

ΚΩΣΤΗΣ Α ί τ η σ η

ΘΟΔΩΡΟΣ Αίτηση πα ντο έν';

ΚΩΣΤΗΣ Αίτηση, όπως ελέπ'ς, έν' έναν χαρτί. Σ' από το χαρτί απάν' γράφτω εκείνο ντο σύρ' η ψη μ'. Όχι εκείνο ντο συρ' η ψη μ', άμα εκείνο ντο έχω ανάγκην. Κ' εγώ έχω ανάγκην από 10 στρέμματα χωράφα αφιά ση βάλταν. Μετ' από το χαρτί θα πας στον Νομάρχη, να 'ίνεται η δουλεία, να παίρω τεμάκ' τα 10 στρέμματα χωράφα αφιά ση βάλταν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ, αφορισμένε κατακέφαλε, φαίνεται κι άλλα φοράς εποίκες από τη δουλειαν, για να ηξέρτς κ' ευτάς αίτηση. Εγώ μαναχόν ο κοιμισμένον 'κ' επέρα χαπάρ' ντο 'ίνεται. Ας έν' καλά ο δέσκαλον που ένοιζεν τ' ομμάτς μ'.

ΚΩΣΤΗΣ Πολλά σωστά λες Θόδωρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, Κώστη, δέβα σο καλόν και ήσυχα να κοιμάσαι. Θα ευτάω όπως είπες για να παιρτς τα 10 στρέμματα χωράφα ση βάλταν.

ΚΩΣΤΗΣ Να είσαι καλά, κύριε πρόεδρε. Εμείς έξεραμ' τίναν εψήφιζαμ'. Να εξέρτς μαναχόν πόσον χαρεμένος φέγω. (Φεύγει)

ΘΟΔΩΡΟΣ (Τον ξεπροβοδίζει και μετά λέγει) 'Ειαιτι, παλαλέ Κώστη, έιαιτι λειφτοτσιμιδε Κώστη. 'Κ' έξερα πως είσαι απόσον κουτούφαλος. Χωράφα, αν επόρνα κ' επέρνα, επέρνα τα για τ' εμέν, εσέν θα εδίνα τα;

Απόσον και 'κι κόφτ' ο νους-ι-σ'; Ο έξυπνον θέλ' ατς και ση βάλταν. Τέα σα ξεροτόπα εδώικαν ατον, θέλ' ατς και ση βάλταν. (Παίρνει μετά την αίτηση, που άφησε ο Κώστης και λέει)

Αίτηση έν' έναν χαρτί, που σ' από απάν' γράφ'ς ήνταν σύρ' η ψη σ'. Όχι, όχι ήνταν σύρ' η ψη σ', άμα εκείνο ντο έεις ανάγκην. Μετ' από την αίτηση, αέτσ' λέν' ατο, πας στον Νομάρχη και

τελέντς την δουλειαν. Έμαθαμ' και κάτ' οσήμερον, έμαθαμ' ντο έν' α ί τ η σ η.

(Κάθεται στο γραφείο και μένει για λίγο σκεπτικός).

ΤΟΤΟΣ (Μπαίνοντας) Ύας και χαιρετίας σ' εμέτερον τον πρόεδρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Ειρωνικά) Καλώς τον Τότον εμουν (Στους θεατές) Καλώς τον αγροχάπαρον (Τον αγκαλιάζει και λέει) Πώς αέτσ' απαδακίεσ';

ΤΟΤΟΣ Για δουλειαν έρθα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δουλειαν στην Κοινότηταν έεις;

ΤΟΤΟΣ Ναι, Θόδωρε, στην Κοινότηταν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ πα, ντο δουλειαν έεις στην Κοινότηταν;

ΤΟΤΟΣ Γιατί, έρθεν κι άλλος;

ΘΟΔΩΡΟΣ Να έξερες μαναχόν πόσοι έρθαν. 'Κ' έν' πολλά ασσό έφυν ο Κώστης τη Ζουντούρ'. Γιάμ' εσύ πα, άμον εκεινον, έρθες να ψαλαφάς χωράφα. Χωράφα ειπε με θέλω. Και πού λες θέλ' ατα ο κατακέφαλον;

ΤΟΤΟΣ Πού θέλ' ατα, Θόδωρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφικά ση βάλταν. Έπε(γ)ι αγληγορα εσ'νώθεν κ' έφυν.

ΤΟΤΟΣ Εμέν, Θόδωρε, δόξα τον μεγαλοδύναμον, τα χωράφα ντο έχω κανείνταν εμε, για άλλο δουλειαν έρθα.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Αγωνικά ν' ακούσει) Εσύ, Τότο, για τ' όποιον έρθες;

ΤΟΤΟΣ Για τ' οσπίτι μ', για τ' εκεινο τη χαραπάν. Όντες βρέχ', κιολαεύ' τ' απέσ'. Εθαρείς Γαλλικός (Λουδίας, Αξίός, Στρυμώνας) ποταμός ίνεται. Οψάρα μαναχόν ντο 'κι είναι να πιάνω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αχά κι άλλος παλαλός. Τ' οσπίτι σ' έν' χαραπάν κ' εμέν ντό λες ατο;

ΤΟΤΟΣ Κιάμ' σίναν θελτς να λέγ' ατο, σον Γαρά Κοσμάν ή σον Κούρτον τον Γιάννεν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ευλο(γ)ημένε, χτίσον ατο και κάθια απέσ' έμορφα.

ΤΟΤΟΣ Και πώς θα χτίζ' ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέβα ορώτα τοι μαστόρτς, εκειν' εξέρ'νε ας αϊτα.

ΤΟΤΟΣ Αν έτονε να ερώτανα τοι μαστόρτς, σ' εσέν 'κ' έρχουμ'νε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά σ' εμέν γιατί έρθες;

ΤΟΤΟΣ Κια εσύ είσαι ο πρόεδρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Και με το είμαι πρόεδρος, εγώ θα χτίζ' ατο; 'Κ' έξερα πως ο πρόεδρον χτίζ' κι οσπίτα.

ΤΟΤΟΣ (Νευριασμένα) Θόδωρε, μ' ευτάς τον αγναμάζ', εγώ αϊκον πράμαν 'κι είπα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αγναμάης εγώ είμαι γιόξα εσύ; Τ' οσπίτι σ' είπες έν' χαραπάν και σ' εμέν γιατί έρθες;

ΤΟΤΟΣ Θόδωρε, μη τσαίεις, παράδας 'κ' έχω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' πέει, αφορισμένε Αρναούτ', άμα 'κι πιστεύω να έρθες να ψαλαφάς ας εμέν;

ΤΟΤΟΣ Ας εσέν τον ψωρέαν (φτειρέαν) ντο να ψαλαφώ;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τέρην εσύ τον τοσπαγάν πώς ευτάει σε και σπαντς.

ΤΟΤΟΣ Γιατί να σπαντς, Θόδωρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να ευτά(γ)ω, όντες ακούω αϊτα παλαλά; Καλά έλεεν ο δέσκαλον, η κοιλία σ', Θόδωρε, ας έν'

εναζά τρανόν, να παίρ' πολλά. Κάτ' έξερεν εκείνος.

ΤΟΤΟΣ Εκείνος κάτ' έξερεν, εσύ 'κι θελτς να εγροικιάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιατί, όπως λέγ' ατα 'κι είναι;

ΤΟΤΟΣ Ξάι πα. Άκ'σον γιατί έρθα σα ποδάρα σ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ακούω, αγροχάπαρε, και μη στεναχωρεύκεσαι ντο καλατσεύω σε, αέτσ', σάρτα. Εγώ, εξέρτς ατο, πολλά αγαπώ σε.

ΤΟΤΟΣ Πολλά αγαπάς με, άμα βίρα σο κιφάλ' κρους με.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τότο, για πέει με, γιατί έρθες σα ποδάρα μ'; Μαναχόν πέει αγλήγορα, μη χάνουμε τον καιρόν εμου.

ΤΟΤΟΣ Θόδωρε, πρέπ' να πας στον Νομάρχην.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για το χατίρι σ' ας πάω, άμα ντο να πάω ευτά(γ)ω;

ΤΟΤΟΣ Να πας λες ατον τ' οσπίτα μουν χαραπάδας είναι, να βοηθά μας και να χιτζουμ' ατα και να κάθουμε απέσ' έμορφα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγροικ'σα, εγροικ'σα, κανείται. Θα ευτά(γ)ω όπως λες. Είπα σε, το χατίρι σ' τρανόν έν' και 'κ' επορώ να χαλάν' ατο. Αύριον χωρίς άλλο θα πάω στον Νομάρχην, γιατί εσέν πολλά αγαπώ σε.

ΤΟΤΟΣ Ατώρα ντο επορώ και λέγω για τ' εμέτερον τον πρόεδρον. Είσαι και παρείσαι. Εμείς έναν αϊκον πρόεδρον εθέλναμε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε χοιράχαντε, ατώρα είμαι και παρείμαι, γιατί εκαλάτσεψα απάν' σην καρδιάς (σην ψη σ').

ΤΟΤΟΣ Αέτσ' έν', Θόδωρε, ντο να ευτάμε. Κι ατώρα ας πάω, γιατί πολλά εστεναχώρεψα σε. Και όπως είπαμε, κύριε πρόεδρε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σο καλόν να πας, Τότο, και ήσυχα να κοιμάσαι. Ξάι να μη στεναχωρεύκεσαι θα ευτά(γ)ω όπως είπες.

ΤΟΤΟΣ Εμείς έξεραμ' τίναν εφήφιζαμ' και άδικα 'κ' εποίκαμε την προπαγάνταν για τον Θόδωρον. (Φεύγει σιγά σιγά).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Τρανόν κόπρον έφαετε.

ΤΟΤΟΣ (Δεν προλαβαίνει να βγει καλά καλά από την πόρτα και ο Θόδωρος τρέχει από πίσω του).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Θυμήθηκε την αίτηση του Κώστη. Τον κρατάει από το χέρι και τον φέρνει μέσα) Είπες είπες, αφορισμένε, κ' επέρες τ' αχούλα μ'.

ΤΟΤΟΣ Ντο εγέντον, Θόδωρε, για πέει με;

ΘΟΔΩΡΟΣ Α ί τ η σ η ν έγκες;

ΤΟΤΟΣ (Που δείχνει μεγάλη απορία, λέγει) Ντο αίτησιν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Α ί τ η σ η ν πα 'κ' εξέρτς ντο έν';

ΤΟΤΟΣ Απόθεν κέσ' θελτς να εξέρω; Ντό πράμαν έν' ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε κακάτσο, στον Νομάρχην εξέρτς και στείλτς με, αίτησιν ντο έν' 'κ' εξέρτς;

ΤΟΤΟΣ Κύριε πρόεδρε, 'κ' εξέρω, πέει με κι ας μαθάνω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αρ' άκ'σον ντο θα λέγω σε και βάλεν ατο καλά σο τσιμίδι σ'.

ΤΟΤΟΣ (Κοιτάζοντας το Θόδωρο στα μάτια λέει) Εσύ πέει κ' εγώ ακούω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αίτησιν έν' έναν χαρτίν. Σ' ατό το χαρτίν απάν' γράφ'ς εκείνο ντο σύρ' η ψη σ'. Όχι, όχι εκείνο ντο

σύρ' η ψη σ', άμα εκείνο ντο έεις ανάγκη.

ΤΟΤΟΣ Τ' εμόν η ανάγκη έν' να χτίεται τ' οσπίτι μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Μ' απαρπάεις με και σασιρεύω ντο θα λέγω σε. Ατό το χαρτίν, τεμάκ' την αίτησην, θα παίρ' ατο και πάω στον Νομάρχην για να 'ίνεται η δουλεία σ'. (Στο αυτί του Τότου) Τότο, εγροίκ'σες;

ΤΟΤΟΣ (Που όσο μιλούσε ο Θόδωρος έκανε παραξένους μορφασμούς, λέει) Όλα καλά, κύριε πρόεδρε, άμα εγώ γράμματα 'κ' εξέρω. Πώς θα ευτά(γ)ω ατό την αίτησην ντο λες με εσύ;

ΘΟΔΩΡΟΣ Α α α! Τότο, όλα κι όλα, σ' ατό 'κι ταράγουμαι. Ας εμαθάνες, εγώ πώς έμαθα;

ΤΟΤΟΣ 'Κ' έμαθα πώς θα 'ίνεται;

ΘΟΔΩΡΟΣ Σ' αβούτον τον κόσμον, Τότο, γράμματα που 'κ' εξέρ', έν' άμον έναν στραβόν κοσσάρ'. Εσύ, ο κύρης όντες εστείλνε σε σο σχολείον, εφύαζες τον. σ' απαδά κ' επεκεί.

ΤΟΤΟΣ Ατώρα, κύριε πρόεδρε, παλαιά αχύρα μ' ιβορίεις. Πέει με, ντο πρέπ' να ευτά(γ)ω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Είπα σε, άλλο ντο θελτς να λέγω σε;

ΤΟΤΟΣ Πέει με μίαν κι άλλο ντο πρέπ' να ευτά(γ)ω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Να, έπαρ' αβούτο την αίτησην τη Κώστη (του τη δίνει), και σ'ατό απάν' τέρεν και γράψον πως τ' οσπίτι σ' έν' χαραπάν και πρέπ' να χτίεται, για να κάθεσαι απέσ' έμορφα. Και, να μη ανασπάλτς, απάν' να κρους έναν πούλ'(γραμματόσημον) για να έχ' ισχόν. Αποφικά πα θα συρτς έναν τσιζίν, θα βαλτς τεμάκ' την υπογραφή σ'. Υπογραφήν χόσ' εξέρτς και βαλτς;

ΤΟΤΟΣ Ατόσον ατόσον υπογραφήν έμαθα και βάλλω, άμα εξέρτς ντο λέγω, κύριε πρόεδρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Χα, ντο εντώκειν σο νους;

ΤΟΤΟΣ Ατό την αίτησην, ντο λες με, να γράφ'ς ατο εσύ,

ΘΟΔΩΡΟΣ (Που γίνεται έντος εαυτού, λέει) Δέβα χάθ' ας σο κιφάλι μ', αφορισμένε Γιαχουτί.

ΤΟΤΟΣ Θόδωρε, γιατί χολάσκεισαι;

ΘΟΔΩΡΟΣ 'Κι κανείται ντο εδείξα σε πως θα ευτάς την αίτησην, θελτς να γράφτ' ατο πα.

ΤΟΤΟΣ Κύριε πρόεδρε.....

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ άλλο δουλείαν 'κ' έχω, αιτήσεις θα κάθουμαι και γράφτω; Ατό έν' η δουλεία μ';

ΤΟΤΟΣ (Νευριασμένα) Ας ση σπάσης, θα πάω στον Κούρτον τον Γιάννεν, να γράφτ' ατο εκείνος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέβα όπου θελτς, μαναχόν μη χολάσκεισαι. Ατά τα δουλείας αϊκα είν', υπομονήν θέλ'νε, τρανόν υπομονήν. Εμέν πα' 'κ' ελέπ'ς;

ΤΟΤΟΣ Εσέν ντο να ελέπω, εσύ ντο ανάγκην έεις;

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον ντο λες. Δέβα ποίσον την αίτησην και φέρον ατο αγλήγορα

ΤΟΤΟΣ Πάω κι αγλήγορα θα κλώσκουμαι. Τη γιαχά σ' κι θ' αφή'νω, επίασε με το 'ινάτ' (Φεύγοντας λέγει) Εποίκιαμ' προπαγάνταν κ' εξέγκαμ' ατον πρόεδρον, κι ατός ο κυριον έναν αίτησην 'κι γράφτ' μας,

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Εγώ πολλά ηξέρω να γράφτω, θα γράφτω και για τ' ατόν τον τριχέιλον; (Μονολογεί) Αβούτο ντο έτον σ' εμόν το κιφάλ'; Αέτσ' αν πάει αβούτο η δουλεία, εχάθα. Φογούμαι θ' αρρωσταίνω και ρούζω σα κρεβάτα.

Οι αφορισμέν' 'κι θ' αφήν' εμε να ησυχάζω κι ολίγον. Θα ευτάνε με και φογούμαι και ας σην ισιιά

μ'. (Πηγαίνει να καθήσει, αλλά δεν προλαβαίνει).

ΣΤΑΘΟΣ (Μπαίνοντας) Κ α λ η μ.,,

ΘΟΔΩΡΟΣ (Εξάλλος από το κακό του λέγει.) θα ζαντώνω, θα παλαλούμαι, άλλο δεν 'κ' επέμ'νεν.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε.....

ΘΟΔΩΡΟΣ Αβούτο ντο πράμαν έν' και ο ένας εμπαιν' και ο άλλος εβγαίν'; Σικύλ' και γαϊδάρ' παιδιά, συνεννοημέν' ήστουν; Εξέγκετε με πρόεδρον να εβγάλετε την ψη μ';

ΣΤΑΘΟΣ (Απορημένος) Θόδωρε.....

ΘΟΔΩΡΟΣ Ανάσαν πα 'κι αφήνετε με να παίρω.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, ντο έπαθες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ση γούλα σ' 'κ' ερούζεν, αφορισμένη πιζτιλικο.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, γιάμ' εσέβανε σε οι μάισσες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Οι μάισσες, αφορισμένη τσιχρίτο, σ' εσέν εσέβανε.

ΣΤΑΘΟΣ Ντο άνθρωπος είσαι εσύ, καλημέρα πα 'κ' εφέκες με να λέγω σε;

ΘΟΔΩΡΟΣ 'Ημαρτα, θα έλεγα κ' εσέν και την καλημέρα σ'. Μαχανάν αραεύς κ' εσύ; Καλημέρα ο ένας, καλημέρα ο άλλος, υας και χαιρετίας, κύριε πρόεδρε, κ' επεκεί αρχινάτε και το στόμαν εσουν άλλο απάν' κ' έρται. Εγώ χωράφα θέλω αφικά σην βάλταν, ο άλλος τ' οσπίτ'ν τ' χαραπάν έν', όντες βρέχ' κιολαεύ' τ' απέσ', Γαλλικός ποταμός 'ίνεται, κ' εσύ ο μαλεζόστομον τσ' εξέρ' ντο παλαλά κ' εύκαιρα θα λες με.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, 'κ' ελέπω σε καλά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θα τουριζώ, άλλο δεν 'κ' επέμ'νεν. Εγώ καλά είμαι, εσύ 'κι είσαι καλά.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, άμον κάτ' αγνόν ελέπω σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον, χάσον ντο λες και πέει με ντο σύρ' το ψόπο σ';

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, θα λέγω σε, ποίσον ολίγον υπομονήν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Γίνεται εκτός εαυτού, όταν ακούει τη φράση, ποίσον ολίγον υπομονήν) Ατόν τον λόγον άλλο 'κι θέλω ν' ακούγ' ατο, σο στομάχι μ' κάθεται.

ΣΤΑΘΟΣ Γιατί, κύριε πρόεδρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο δέσκαλον υπομονήν, Θόδωρε, ο Κούρτον ο Γιάννες, υπομονήν, Θόδωρε, αώρα έχουμ' κ' εσέν τον βεελζεβούλ', υπομονήν, κύριε πρόεδρε. Ατόν τον λόγον, όντες ακούγ' ατο, Τούρκος 'ίνουμαι.

ΣΤΑΘΟΣ Θ' αφήντς με και καλατσεύω ή θα σ'κούμε και φέγω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει πέει ας ακούγω τα παραστράγκαλα σ' κ' επεκεί φέεις.

ΣΤΑΘΟΣ Αρ' χύτωσον τ' ωτία σ' κι άκ'σον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τ' ωτία μ', δόξα τον θεόν, τρανά κι άμον λαβάσα είν', τιδέν 'κι φυάζ'νε. Ας σην κάταν κι άλλο πολλά ακούω.

ΣΤΑΘΟΣ Εγώ, Θόδωρε, νε χωράφα θέλω αφικά σην βάλταν και νε τ' οσπίτι μ' έν' χαραπάν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ, αέτσ' όπως λες, Στάθο, δεν 'κι, θελτς.

ΣΤΑΘΟΣ Εγώ για άλλο δούλειαν έρθα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για τ' όποιον, Στάθο, για πέει με κι ας ακού(γ)ω.

ΣΤΑΘΟΣ Χόσ' εξέρτς πως τον γάιδαρο μ' έφραεν ατον ο λύκον σο γιαζίν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιαμ' έρθες να ψαλαφάς με γάιδαρον;

ΣΤΑΘΟΣ Ναι, Θόδωρε, για τ' ατό έρθα, να ψαλαφώ σε γάιδαρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο λύκον εσέν έπρεπεν να έτρωεν και όχι τον γάιδαρο σ'.

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, γιατί καλατσεύ'ς αέτσ' σάρτα;

ΘΟΔΩΡΟΣ Για τ' εκείνο ντο 'κ' εξέρτς.

ΣΤΑΘΟΣ Εγώ για τ' εσέν, Θόδωρε, εποίκα προπαγάνταν και εδώκα σε και 30 ψήφους. Ατό έν' το ευχαριστώ τ' εσόν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τεμάκ' εσύ ατώρα θελτς γάιδαρον;

ΣΤΑΘΟΣ Ναι, Θόδωρε, να έχ' και κουρίκ' .

ΘΟΔΩΡΟΣ Αίτησην έγκες; Αίτησην χόσ' εξέρτς κ' ευτάς;

ΣΤΑΘΟΣ Εξέρω κ' ευτά(γ)ω, άμα αύριον θα φέρ' ατο. Στην αίτησην απάν' θα κρου(γ)ω κ' έναν πουλ' κι αποφικά θα σύρω έναν τσιζίν, θα βάλω τεμάκ' την υπογραφή μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αέτσ' άμον το λες θα ευτάς.

ΣΤΑΘΟΣ Κι ατώρα, Θόδωρε, ας πάω ευτά(γ)ω την αίτησην και αύριον φέρ' ατο. Αύριον ζαν λέμ' ατα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Άλλο μη στέκ'ς, δέβα. Δέβα ποίσον την αίτησην.

ΣΤΑΘΟΣ Καλά καλά (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μονολογεί) Ατός τη σκυλ' ο γιον απόθεν κέσ' έμαθεν κ' ευτάει αίτησην;

ΣΤΑΘΟΣ (Επιστρέφοντας λέγει) Εγώ, Θόδωρε, ζαν έρθα, γιατί ενέσπαλα να λέγω σε και κιάτ' κι άλλο.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ξαν ντο εντώκειν σο νου σ';

ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, χόσ' εξέρτς πως τα πεγάδα τη χωρι' εμούν ετσουρώθαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έλα και η ταπά μ' μη παίρ' άψιμον. Εγώ ο Κούρτον ο Γιάννες είμαι για να μη ηξέρω;

ΣΤΑΘΟΣ Ελέπ'ς από πόσον μακρά πάνε και φέρ'νε νερόν οι γαρήδες (γυναίκ')

ΘΟΔΩΡΟΣ Και μάρ' εσύ 'κ' ελέπ'ς;

ΣΤΑΘΟΣ Πρέπ' να πας σον Νομάρχην. Να πας λες ατον να φέρ' μας νερόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Απόθεν θα φέρ' μας το νερόν;

ΣΤΑΘΟΣ Ας σο Μπέλες. (Βέρμιον, Πάικον)

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει ότι έγκεν ατο. Άλλο δεν έεις να λες;

ΣΤΑΘΟΣ Να χτιζ' μας και την στράταν ντο πάει σο Μαλεζοχώρ'(Παδσιτανοχώρ') για να μη πατούμε τσαμούρξ.

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει ότι εγέντον κι ατό. Άλλο ντο να ευτάει μας ο Νομάρχης;

ΣΤΑΘΟΣ Να χτιζ' μας και το γεφύρ' ντο εκρεμίεν οπέρτς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Να χτιζ' μας και τη Τρίχας το γεφύρ' που πάντα χαλάεται.

ΣΤΑΘΟΣ Έργα πέει εκείνον τον Περεκεντιδην θέλουμε, κανείται ντο εποίκαμε υπομονήν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό, Στάθο, πολλά καλά και πολλά έμορφα είπες ατο. Εγώ μαναχόν 'κι θα ευτά(γ)ω υπομονήν.

ΣΤΑΘΟΣ Εμείς ατόσον καιρόν πώς 'κ' επέραμε σε χαπάρ' κ' εψήφιζαμ' εκείνον τον Κούρτον τον Γιάννην,

εκείνον τον ψεύτην. Ας ἐν' καλὰ ο δέσκαλον που ἐνοιζεν τ' ομμάτῃ μου.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ, ἀέτ', ὅπως λες, ἀν 'κ' ἔτον ο δέσκαλον, ἀκομάν 'κι θα ἐνοιγε τ' ἄτα.

ΣΤΑΘΟΣ Ψέμαν 'κ' ἐν', 'κι θα ἐνοιγαμ' ἄτα. Κι ἀτώρα ἀς πάω, γιὰτί πολλά ἐνέγκασα σε (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μονολογεί) Εγλύτῳσα κι ἀς ἀτόν τον ξεροκέφαλον. (Στους θεατές) Αἴκον πράμαν πα εἶδετε; Ἄμον τα γαρτάλα ἐρούξαν ἀπάν'-ι-μ' νὰ τρώγ'νε με. Ὅλα τα νᾶλάτῃ ἐρθαν εἶπαν τα παλαλά τουν κ' ἐπήγαν ἐχάθαν.

Ἐικιτι Θυμία, νὰ ἐσ'νε ἀπό κάπου και νὰ ἐλεπες το Θόδωρο σ', θα ἐίλαι(γ)ες ἀτον.

Καημέντσα, ἐρθες ἐποίες με και χαβάσ', εἶπες με και Θοδωρία. Ατώρα νὰ ἐλέπ'ς πῶς ἐκρέμασα τ' ωτία μ'. Τα γουτουρεμένα τα σκυλία ἐρθαν ὕλαξαν κ' ἐπήγαν ἐχάθαν. Με το κοντόν τ' ἀχούλ'ν ἀτον, θ' ἀφήνω ἐγῶ τ' ἐμά τα δουλείας και θα τρέχω ἀς ἐκινέτερα οπίσ'. Ὅσον τῶρα γιὰτί 'κ' ἐνούνιζαν ἄτα; Εμέν ἐνεμείναν νὰ 'ίνουμαι πρόεδρος και νὰ εὐτάγ' ἄτα; Ἄμα ἐγῶ πα θα μαθίζ' ἀτ'ς πῶς εἶν' τα πράματα.

Ἀπ' ἀύριον σο χωράφ' και ἦντᾶν θελτς ἀς 'ίνεται.

Κι ἀτώρα καιρός ἐν' νὰ φέγω, νὰ μὴ ἐρται και κανέναν ἀλλος σποταλεμένος κι ἀκούω τα παλαλά τ'. (Φεύγει και κλείνει ἡ ἀυλαία).

ΠΡΑΞΗ Γ

Σκηνικό

(Το χωριό στο βάθος. Ένα ζευγάρι βόδια, ζεμένα στο αλέτρι να οργώνουν, δέντρα κλπ.
Ένα δέντρο στο οποίο θα κρεμάσει το ταγάρι με την τροφή του, και θα τοποθετήσει τη στάμνα με νερό.)

- ΘΟΔΩΡΟΣ (Ακούγεται δυνατά η φωνή του από τα παρασκήνια) Οχά, Μίσια, οχά Μπόζο. Άιτε, γιαβρόπα μ', ολίγον κι άλλο και θα φάζω σας. (Υστερα από λίγο παρουσιάζεται στη σκηνή. Κρεμάει το ταγάρι του και τοποθετεί στη ρίζα του δέντρου τη στάμνα. Μετά λέει) Εγώ απόσα ημέρας πώς επέμ'να οπίσ' ας σην δουλειά μ'; Ατώρα ας πάνε σην Κοινότηταν, και, αν ευρηκ'νε με, ας ψαλαφούν χωράφα αφικά ση βάλταν, οσπίτα καλά, γαϊδιόρα, γεφύρα και στράτας. Αβουτείν' οι χωρέτ' εμουν ή παλαλοί είναι ή εποίκαν τον λόγον έναν να ζαντύν'νε με. Άμα εγώ πα θα μαθίζ' ατ'ς ποίος έν' ο Θόδωρον. Ευλογημένον δέντρον, γι ας κάθουμαι σην εβόρα σ' ν' αναπάουμαι ολίγον.
- Αδαφικά ενεπάουσον κι ο σ'χωρεμένον ο κύρη μ'. Ο Γαρά Κοσμάς πώς 'κ' έρθεν εψαλάφεσεν τιδέν;
(Δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει κι ακούεται η φωνή του Γ. Κοσμά)
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ (Φωνάζει από μακριά) Θόδωρε, ε ε ε Θόδωρε.....
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Γα έχει, κυριολεκτικά, χαμένα) Τη σκυλίτσι μ' και τη γαϊδιρίτσι μ' τον υιόν, ακομάν 'κι ονομάτ' σα τον κι αχάτοχας. Ντο θα ευτά(γ)ω ατώρα μετ' ατόν;
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, ε ε ε ε, εσέν λέγω 'κι ακούς;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Τσόρ', αφορισμένε, εσύ επέμ'νες λειφτός και τα τραγωδίας-ι-σ'.
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, ε ε ε
- ΘΟΔΩΡΟΣ Γουρζουλάν, αφορισμένε.
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, εσέν λέγω, 'κι ακούς;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ύλαξον, αφορισμένε, όσον το θελτς, εθαρείς εγουτούρουψες.
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κύριε πρόεδρε, δος λαλίαν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ θα παλαλούμαι. Ατός τη σκύλ' ο γιον 'κ' έχ' σκοπόν να πάει χάται. Πούνεσ' θα κρύφκουμαι, άλλο να μη ελέπ' με; (Βάζει το χέρι του στο μέτωπο του και κοιτάζει προς το μέρος που είναι ο Γαρά Κοσμάς και μετά λέγει) Ο γιαβρανοκόφαλον αδακέσ' έρται.
- Ποίος ακούει ατον, ποίος ακούει τα παλαλά 'τ'. Ατός πα, χωρίς άλλο, θα λέει με εγώ για τ' εσέν εποίκα προπαγάνταν και έδωκα σε και 30 ψήφους. Σουμών' και στέν', ν' αϊλί εμεν, μανίτσα. Ατός φογούμαι θα λέει εψόφεσεν το χτήγον μ' και θέλω χτήγον. Αν 'κι ψαλαφά και μαλτέζικον.
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ (Μόλις παρουσιάζεται στη σκηνή λέγει) Εσύ, αφορισμένε, κωφός 'κ' έσ'νε, γιατί 'κ' εδίνες λαλίαν όντες εκούίζα σε;
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Θόδωρε, άτζαπαν θα επορείς 'κ' ευτάς υπομονήν;
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Επιάστεν η λαλία μ' όσον εγαραλάιζα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κανείς 'νι είπε σε να γραλαίεις.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, γιατί 'κ' εδίνες λαλίαν;
ΘΟΔΩΡΟΣ Και γιατί να εδίνα λαλίαν;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Η δουλεία σ', φαίνεται, ετράνουνε κι άλλο 'νι θελτε να καλατσεύ'ς μας. Λέτο' εγροικώ.
ΘΟΔΩΡΟΣ Εσάς 'νι πρέπ' να καλατσεύ' σας κανείς.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Γιατί, κύριε πρόεδρε;
ΘΟΔΩΡΟΣ Ευρήκ' την πελά'ν ατ'.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, ντο είν' ατά ντο λες;
ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ εξέρω ντο λέγω. Για το καλόν κανείς 'κ' έρται. Εσύ πα, τσ'εξέρ', ντο αγνά και ντο παλαλά θα λες με.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Όσον τώρα καλός έμ'νε, άμον εμέν κανείς 'κ' έτον. Ατώρα θα ευτάς με και παλαλόν.
ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, χάσον τα παλαλά ντο λές και πέει με ντο θέλ', ντο σύρ' και τ' εσόν το ψόπον;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, κάτ' θα ψαλαφώ.
ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό εξέρ' ατο, ντο λες ατο;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κι απόθεν κέσ' εξέρτε ατο; Εγώ ακομάν το στόμα μ' 'κ' ένοιξα.
ΘΟΔΩΡΟΣ Έλα μη χάνουμ' καιρόν.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ντό θα ψαλαφώ;
ΘΟΔΩΡΟΣ Χωράφα αφικά σην βάλταν.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Τα χωράφα ντο έχω κανείνταν εμε.
ΘΟΔΩΡΟΣ Ατότε θα λες με τ' οσπίτι σ' χαραπάν' έν'.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Τ' οσπίτι μ' πα καλόν έν', δόξα τον μεγαλοδύναμον. Οπέρτε έσταζεν ολίγον, άμα εδιόρθωσα το.
ΘΟΔΩΡΟΣ Γιάμ' θα λες με τα πεγάδα σο χωρίον ετσουρώθαν και πρέπ' να φέρουμ' νερόν ας σο Μπέλες;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ατό σο νου μ' ζάι 'κ' εδέβεν.
ΘΟΔΩΡΟΣ Το γαϊδίρι σ' 'νι πιστεύω να έφραεν ατο ο λύκον σο γιαζίν; (ορμάν)
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Εγώ γαϊδίρ' καμίαν 'νι είχα, πώς θα έτρωεν ατο ο λύκον;
ΘΟΔΩΡΟΣ Σωστά, εσύ γαϊδίρ' καμίαν 'νι είχες. Ατότε θα λες με, πως πρέπ' να χτίεται το γεφύρ' που εκρεμίεν οπέρτε έμπρ' χρόνον και η στράτα που πάει σο Μαλεζοχώρ' (Πασκιτανοχώρ'), να μη πατούμε τσαμούρα όντες βρέχ'.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ούτε ατά εδέβαν' ας σο νου μ'.
ΘΟΔΩΡΟΣ Κιάμ' άλλο ντο θελτε, κ' ό π ρ ο ν ; Πέει με, αφορισμένε, απυστερνάιας ντο θελτε, να ησυχάζω κι ας εσέν.
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Εγώ, Θόδωρε, χτήνον θέλω, χτήνον.
ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Θα θελτε' ατο και μαλτέζικον (Στο Γαρά Κοσμά) Ντο χτήνον, Κόσμα;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κια το χτήνο μ' εψόφεσεν.
ΘΟΔΩΡΟΣ Και γιατί εφέκες ατο και εψόφεσεν;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Και μάρ' σο χέρι μ' έτον;
ΘΟΔΩΡΟΣ Το πόστ'ν αθες τολά(χ)ιστον επέρεις;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Σ' εσέν θα εφήνα το; Μετ' εκείνο θα ευτά(γ)ω τα τσαρουχά μου για όλεν τον χρόνον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σ' ατό, επε(γ)ί έκοψεν ο νους-ι-σ'.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ατόσον ατόσον ο νους-ι-μ' κόφτ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τεμάκ' χτήνον θελτσ;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, Θόδωρε, αλμεγάδ' χτήνον. Τα μωρά μ', νε ζύγαλαν έχ' νε να τρώνε και νε γάλαν.
(Κοιτάζοντας λοξά το Θόδωρο λέγει). Τα καημένα τσιπ' επεγιαβανώθαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα καημένα τσιπ' επεγιαβανώθαν. (Στους θεατές) Ας τερούμ' πού θα πάει κι αβούτος;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, τ' αλμεγάδ' το χτήνον, να έν' μαλτέζικον. Να δι' πολλά γάλαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Ειρωνικά) Να έν' μαλτέζικον και να δι' και πολλά γάλαν.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, Θόδωρε, να αλμέει απο η Κερεκή και να γομών' όλα τ' εκέσ' γάλαν. Να ευτάει ζύγαλαν, να λαϊζ' το ξυλάγγ', να ευτάει βούτορον και να τρώ(γ)νε τα μωρά. Τα καημένα τα χάταλα μ', είπα σε, τσιπ' επεγιαβανώθαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Όλα καλά, Κόσμα, άμα σ' εμέν γιατί έρθες;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κιάμ' σιναν θα επένα; Εσύ είσαι ο πρόεδρον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, έκ'σες καμίαν πως ο πρόεδρον μοιράζ' χτήνα;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Όχι, Θόδωρε, αϊκον πράμαν 'κ' έκ'σα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιάμ' θα λες με, κ' εσύ να πάω στον Νομάρχην;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, Θόδωρε, πρέπ' να πας στον Νομάρχην.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κανείται, κανείται, στον Νομάρχην εσύ να πας.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, ζαν ντο έπαθες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Σον Νομάρχην, είπα, εσύ να πας.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε.....

ΘΟΔΩΡΟΣ (Διακόπτοντας) Χάθ' ας σο κιφάλι μ'.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κύριε πρόεδρε....

ΘΟΔΩΡΟΣ Σον Νομάρχην, είπα, εσύ να πας.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Αν έτον να επένα εγώ στον Νομάρχην σα ποδάρα σ' 'κ' έρχουμ'νε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ιλαχι εγώ πρέπ' να πάω στον Νομάρχην;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, Θόδωρε, εσύ πρέπ' να πας.

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιατί πρέπ' να πάω εγώ;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κια ο πρόεδρον εσύ είσαι. Και μη χαλάντς το χατίρι μ'. Είδες ντο εποία εγώ για τ' εσέν και ντο τραγωδιαν εξέγκα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εποίες και προπαγάνταν, εκείνο 'κι είπες.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Σωστά λες, εποία και προπαγάνταν κ' εδώκα σε και σεράντα ψήφους. Ατό να μη ανασπάλτς ατο.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εδώκες με ατόσα ψήφους, Κόσμα;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κι αλπά εδώκα σε. Μετ' εμά τα ψήφους εξέβες πρόεδρος. Αν 'κ'εψήφιζα εσέν κ' εψήφιζα τον Κούρτον τον Γιάννεν, προεδριαν, Θόδωρε, 'κ' έλεπες. Ατό, είπα σε, να μη ανασπάλτς ατο.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σωστά λες, πρέπ' να μη ανασπάλλω το κακόν ντ' εποίκες με.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κακόν εποίησες σε; Εγώ εξέρω ντο έσυρα ώσνα γομώνω τα κιφάλχ τοι χωρετίων να ψηφίζ'νε σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κακόν είπα, εποίκες με;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Κιάμ' ντο είπες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Να σ'χωράς με, Κόσμα, εθαδίρεψα. Το κακόν ντ' εποίκες με, 'κι πρέπ' ν' ανασπάλλ' ατο.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Εμείς, Θόδωρε, μετ' εσέν στον κόσμον 'κ' εχωρούμε, εσύ πα μη χαλάντς την καρδίαν εμουν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, Κόσμα, ατώρα δέβα σο κακόν, ας ευτά(γ)ω κ' εγώ ολίγον δουλειαν. Και ξάι μη στεναχωρεύεσαι, το αλμεγάδ' το χτήνον αγλήγορα θα έρται σο μαντρί σ'. Ν' αλμέει ατο η Κερεκή και να γομών' όλχ τ' εκέσ' γάλαν. Να ευτάει ζύγαλαν, να λαϊζ' το ξυλάγγ' και να ευτάει βούτορον. Να τρώ(γ)νε τα μωρά, γιατί, τα καημένα, τσιπ' επεγιαβανώθαν.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε μ', να είσαι καλά (Τον αγκαλιάζει και τον φιλάει). Ο θεόν να δι' σε την ύα σ'. Κι ατώρα ας πάω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, το χτήνον αν 'κ' έν' μαλτέζικον, ντο θα ευτάμε;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ 'Κι θέλ' ατο, ντο να ευτάγ' ατο;

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, δέβα ατώρα και ετοιμασον την παθενίν, πούκαιια θα δεντς το μαλτέζικον το χτήνον.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ας πάω συχαράζω την Κερεκήν, πολλά θα χάρεται (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ησύχασαμ' κι ας στον τραγωδάνον εμουν, τον Γαρά Κοσμάν. Μαλτέζικον χτήνον θέλ' ο έξυπνον, αν 'κ' έν' μαλτέζικον, 'κι θελ' ατο.

Θα πάω, είπεν να συχαράζω και την Κερεκήν για το μαλτέζικον το χτήνον. (Σκέφτεται λίγο και μετά βλέπει να έρχεται κάποιος άλλος προς αυτόν) Παναϊα, Παναϊα, ξαν ντο ελέπω; Όποιος έν' αδακίεσ' έρται. Εγώ καλά είπα, ατειν' εποίησαν τον λόγον έναν να ζαντύνε με. Άμον τον εξάδελφο μ' τον Στέφανον ομάρζ'.

Ατός πα ντο θελ', ας όλχ έχ'. Τη μάνα σ' και το θάμα σ', 'κι θ' αφήνε με να ευτά(γ)ω κι ολίγον δουλειαν. Σο χωράφ' πα έρθαν εύραν εμε. Σουμών' και στέν'. Υλαξαν εμας τη χώρας τα σκυλία, ατώρα θα υλάζ'νε μας και τ' εμέτερα. Ας τερούμε τ' εμέτερα τα σκυλία ντο ύλαγμαν θα ευτάνε μας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Καλημέρα, εξάδελφε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλημέρα τ' εμέτερον τον Στέφανον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ντο ευτάς, πώς είσαι;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να είμαι, ας λέμε καλά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Με την προεδρίαν πώς πας;

ΘΟΔΩΡΟΣ (Παίρνει αναπνοή και αφήνει βαθιά εκπνοή) Ωφ ωφ, και ξαν ωφ και ξαν ωφ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ντο έεις, Θόδωρε, και ωφλαεύς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Επουγαλεύτα, εξάδελφε, επουγαλεύτα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γιατί, Θόδωρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο ένας πάει και ο άλλος έρται. Εγίλεψεν τ' ομμάτι μ'.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Υπομονήν, Θόδωρε, υπομονήν και τίποτα άλλο.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Ο ξάδελφο μ' πα, υπομονήν λέει με να ευτά(γ)ω. Φαίνεται ατός πα κάτ' εξέρ' και

κάτ' θα ψαλαφά. Ας τερούμ' τ' εμέτερον το σκυλίν ντο ύλαγμαν θα ευτάει;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Θόδωρε, ντο μουρδουλίες, ντο λες απέσ' στο στόμα σ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να λέγω κ' εγώ ο μαυράχαρον, ερχίνεσα και μαναχός-ι-μ' καλατσεύω. Φογούμαι θα ταγιεύ' ο νους-ι-μ'. (Δειλά δειλά λέει). Εσύ πώς αέτσ' απαδακίεσ';

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Κάτ' παράδας έχω να παίρω.

ΘΟΔΩΡΟΣ Παράδας είπες; Ντο πα πα ρά δας;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Θόδωρε, ντο έπαθες σίτα έστειες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει πέει, ντο πα πα ράδας;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Παράδας έχω να παίρω ας σην τράπεζαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έμορφα, πολλά έμορφα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Εσύ ο παιδάς πρέπ' να πας στον διατρόν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά είμαι, εξάδελφε, δεν 'κ' έχω, περαστικόν έτον. Ενέσπαλα να λέγω κ' εκείνον τον Γαρά Κοσμάν, να ευτάει αίτησιν. Επέρασεν κ' εκείνος απαδακίεσ' κ' εψαλάφεσεν μαλτέζικον χτήνον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μαλτέζικον πα θέλ' ατο ο κουρουσμάνον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ναι τον κατακέφαλον. Αν 'κ' έν' μαλτέζικον 'κι θέλ' ατο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Εγώ ας πάω, έργησα (Φεύγει)

ΘΟΔΩΡΟΣ Σο καλόν να πας, εξάδελφε, σο καλόν (Μονόλογει). Αρ', δόξα σοι ο θεός, έρθεν και ένας χριστιανός που 'κ' εψαλάφεσεν τιδέν, άμα εγώ τ' εμά επέρα. 'Ιλλαμ' όντες είπεν παράδας έχω να παίρω. Εθαρείς γιλντουρούμ' ερούξεν απάν'-ι-μ', εκορδυλλάεν και η γλώσσα μ'. Γι ας πάω λαλώ ολίγον. Τα ναλάττα, αέτσ' όπως εποίκιαν εμε, ερχίνεσα να φογούμαι και ας σην ισικιά μ' (Φεύγει και σε λίγο ακούγεται από τα παρασκήνια). Οχά, Μίθια, οχά Μπόζο, Άιτε, γιαβρόπα μ', οχά Μίθια, οχά Μπόζο. Ντο κακόν έτον αβούτο σ' εμόν το κιφάλ'

(Αρχίζει και τραγουδάει. Κάθε στίχος επαναλαμβάνεται) .

Ν' αϊλί εμεν τον άχαρον
θα τρώει με η προεδρία,
αδά κ' εκεί κουίζ'νε με
αφήνω τη δουλειά μ'.

Θεέ μ', για φώτ'σον τοι χωρέτ'ς
εμέν μη τυραννίζ'νε,
άλλο μ' ακούω σο χωράφ',
Θόδωρε, να κουίζ'νε.

(Κάνει μια παύση)

Οοοχά, οοχά. Εγέντον ολημέρα κ' εγώ τιδέν 'κ' εποίκα. Άμα τα γιαβρόπα μ' επείνασαν.
Ας φάζ' ατα και ησυχάζω κ' εγώ ολίγον. (Παρουσιάζεται στη σκηνή και λέγει) Ντο θα ευτά(γ)ω, εγώ
πα 'κ' ηξέρω. Τοι σκυλ' τα παιδία σο χωράφ' πα εύραν εμε (Βγάξει από το ταγάρι του να φάει απ' αυτά
που έχει. Δεν μπορεί όμως να φάει και λέει) Εικόπεν και η όρεξη μ' (Ακουμπάει στο δέντρο και λέει)
Εχάσα και την ησυχία μ'
(Σε λίγο αρχίζει και τραγουδάει. Κάθε στίχος επαναλαμβάνεται)

Αν έκουγα σε, Θύμια
εγώ ο σποταλεμένον
θα είχα ήσυχον ζωήν
κορμίν αναπαμένον.

(Στον τελευταίο στίχο τον πιάνει ο ύπνος και σε λίγο αρχίζει το ροχαλητό)

- ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Μπαίνοντας βλέπει το Θόδωρο να κοιμάται. Πάει κοντά του και φωνάζει) Θόδωλε, Θόδωλε.
Ατώλα έβλεν κι αβούτος να κοιμάται;
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Ροχαλίζει πιο δυνατά)
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κοιμάται ο καημένον, φαίνεται πολλά ενεγκάσταν. Μ' εγνερίζ' ατον, κλίμαν έν'. Ας αναμένω
ολίγον.
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Εξακολουθεί να ροχαλίζει και να παραμιλάει) Εθαρείς άμον γουτουρεμένα σκυλία ερούζαν
απάν'-ι-μ'. Εκείνος ο σεύτελον ο Κώστης, ας αναμέν' χωράφ' αφιά σην βάλταν.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο λέει αβούτος ο παλαλόν; Για τίναν Κώστην λέει; Φαίνεται ας σο πολλά την νεγκασίαν
παλαλεί.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εκείνος ο Τότον, ο απολαδόστομον, που λέει τ' οσπίτ'ν ατ' έν' χαραπάν και όντες βρέχ',
κιολαεϋ' τ' απέσ';
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτος πολλά παλαλά λέει.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ο παλαλόν ο Στάθον που έρθεν και εψάλάφισε με γάιδαρον, γιατί τον γάιδαρον ατ' έφαιεν
ατον ο λύκον σο γιαζίν; Να χτίεται,είπε με, και η στράτα ντο πάει σο Μαλεζοχώρ' και το γεφύρ' ντο
εκρεμίεν οπέρτσ. Ντο να λες και για τ' εκείνον ταγκαλάκ';
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Αβούτος τσιπ'(παστάν) εδέβασεν ατο κα. Ντο είν' αβούτα τα παλαλά και εύκαίλα ντο λέει;
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Εξακολουθεί να ροχαλίζει) Εκείνος ο σκυλίτσον μαναχόν 'κ' εφάνθεν. Ποίος εξέρ' γιατί;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ 'Ατζαπαν για τίναν λέει; (Βάζει τ' αυτί του κοντά στο στόμα του Θόδωρου)
- ΘΟΔΩΡΟΣ Για τον σκυλίτσον τον γυναικάδελφο μ' λέγω.
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ο αφολισμένον για τ' εμέν λέει (Στους θεατές). Ο αφολισμένον ο γαμπλό μ' γιάμ' εζάντυνεν;
Πολλά παλαστλάγκαλα λέει.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Ξυπνάει και τρίβει τα μάτια του, όταν βλέπει μπροστά του κάποιον. Τρομάζει, σηκώνεται και το βάζει στα πόδια φωνάζοντας, μ ά ν α α α . . .

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Που τρομάζει κι αυτός, λέει) Έλα, Θόδωλε, εγώ είμαι, ντο εχπαλάες;

ΘΟΔΩΡΟΣ (Φτύνει στον κόρφο του και λέει) Εγώ καλά είπα, ατείν' θα ευτάνε με και θα φογούμαι και ας στην ισιιά μ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, εγώ είμαι ο Γιωλίνας.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εχπάραζες με, αφορισμένε θωθήκ', έκοψες τη χολή μ'. Τα γόνατα μ' ακομάν τρομάζ'νε.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντ' εχπαλάες, Θόδωλε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε κατσαπίτσο, ολίγον επέμ'νεν να ετάγγευεν ο νους ι-μ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Να σ'χωλάς με, Θόδωλε, 'κ' εθέλνα να εχπάλαζα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε, άμον χοτλάχ'ς έρθες κ' εστάθες απάν' σο κιφάλι μ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Πολλά λαγοτσίνιαλος είσαι, εθαλεις άλλο άνθλωπον 'κι είδες.

ΘΟΔΩΡΟΣ Λαγοτσίνιαλον εσεις εποίετε με. (Στους θεατές) 'Κι ατώρα, Θόδωρε, χύτωσον ζαν τα λαβάσα τ' ωτία σ' κι άκ'σον.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ντο λες, Θόδωλε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πέει με κ' εσύ, ντο θέλ' το ψόπο σ'; Πέει αγλήγορα και ζάι μη στέκ'ς. Πέει ας ακιούω.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, γιατί 'κ' έλθες οσήμελον στην Κοινότηταν κ' εποίκες με και έλθα σο χωλάφ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Ση γούλα σ' 'κ' ερουζεν. 'Κι θα διγω κ' εσέν λογαρίαν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, μη χολάθειςσαι, ελώτεσα σε, γιατί 'κ' έλθες οσήμελον στην Κοινότηταν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ πα είπα σε, ση γούλα σ' 'κ' έρουζεν.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, οσήμελον πολλά αγνός είσαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμένε πρέτσο, ντο αγνόν είδες;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, κλίμαν είμαι, μη τυραννεις με.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ μαναχόν 'κι είσαι κριμαν, εγώ πα κριμαν είμαι και μη τυραννεις με κ' εσύ.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε ψη μ', σα ποδάλα σ' έλθα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τε πέει για τ' όποιον έρθες σα ποδάρα μ';

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Η γαλή μ' έν' άλλωστος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Η γαλή σ' έν' άλλωστος και σ' εμέν γιατί έρθες;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Κια εσύ είσαι ο πλόεδλον.

ΘΟΔΩΡΟΣ Και με το είμαι πρόεδρος εγώ θα λαρών' ατεν; Γιατρός είμαι;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ αϊκον πλάμαν 'κι είπα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κιάμ' άλλο σ' εμέν γιατί έρθες;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Θόδωλε, εσύ άμον πλόεδλος που είσαι, θα δις με έναν χαλτίν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο χαλτίν λες με εσύ;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Έναν χαλτίν απολιάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Και ντο θα ευτάς από το χαλτίν απολιάς;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Μετ' από το χαλτίν θα παιλ' ατεν και πάω σο Μεσοκομείον, να εξετάζ' ατεν ο γιατλόν, ο Τσαλαμπουλίδης.

ΘΟΔΩΡΟΣ Και ντο έχ' η Παρέσα, ντο πονεί;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ιλακί εσύ πα πλέπ' να εξέλτσ ντο πονεί;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πρόεδρος είμαι, 'ι πρέπ' να ηζέρω; (Κουνώντας το χέρι του) Πώς θα δίγω σε χαρτίν απορίας; Ο πρόεδρον όλα πρέπ' να ηζέρ'.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Στο αυτί του προέδρου) Λέτσ' αν έν', ας λέγω σε. Η κοιλία 'τ'ς πονεί.

ΘΟΔΩΡΟΣ Η κοιλία 'τ'ς πονεί;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Ναι η κοιλία 'τ'ς πονεί, ησύχασες ατώλα;

ΘΟΔΩΡΟΣ Γιώρικα, γιάμ' έν' βαρξασμέντσα (έμποδος, δίψυχος, φορτωμέντσα) και κρύφ'ς ατο;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ (Αργα αργά λέει) Κύλιε π λ ό ε δ λ ε, άμον πολλά ελωτάς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τεμάκ' 'ι θα ερωτώ και για την ύαν τη Παρέσα;

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Να είσαι καλά, Θόδωλε θα δις με το χαλτίν απολίας;

ΘΟΔΩΡΟΣ Έλα αύριον σην Κοινότηταν να παιρτσ ατο.

ΓΙΩΡΙΚΑΣ Να λελεύω τ' εμέτελον τον πλόεδλον. Κι ατώλα ας πάω (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μονόλογει) Έφραγαμ' κι οσήμερον την ημέραν και τιδέν 'κ' εποίκαμε μετ' αβουτείντς τοι παλαλούς τοι χωρέτας εμουν.
Ας πάω λαλώ ολίγον κι άλλο. Όπου έν' θ' απιδαβαίν' και ο ήλον και η Θυμία θ' αναμέν' με να τρώμε το χαβίτσ'.

(Φεύγει και κλείνει η αυλαία).

ΠΡΑΞΗ Δ

Σκηνικό

(Στο σπίτι του Θόδωρου (προέδρου). Γύρω από το τραπέζι κάθονται ο Θόδωρος και η Θυμία και συζητάνε.

Η Θυμία πλέκει κάλτσες. Δίπλα είναι η κούνια με το μωρό τους.)

- ΘΟΔΩΡΟΣ (Σηκώνεται και λέει) Θύμια, εγώ ας πάω.
- ΘΥΜΙΑ Ξαν πού εχπάστες;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά όλεν την ημέραν εσέν θα κάθουμαι κ' ερῶζω;
- ΘΥΜΙΑ Κιάμ' τίναν θελτς να ερῶεις;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ποίος ακούει σε ξαν, ας φέγω και ησυχῶζω.
- ΘΥΜΙΑ Όπου πας, αγλήγορα να κλώσκεισαι.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Μη στεναχωρεύκεισαι, αγλήγορα θα κλώσκουμαι.
- ΘΥΜΙΑ Έκι είπες με, πού θα πας;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Θα πάω κρούω έναν κινῶλ' σο λαζούδ' κέσ'. Θα πάω τερώ αν για τσατσάλισμαν.
- ΘΥΜΙΑ Λέτσ' αν εν' καλά.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Θα περῶζω και ας σο καφενείον.
- ΘΥΜΙΑ Σο καφενείον πα αν 'κι πας 'ίνεται.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Πρέπ' να πάω, γιατί κῶτ' ἐκ'σα και πρέπ' να έχω το νου μ'.
- ΘΥΜΙΑ Ντο ἐκ'σες;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Νομάρχης λάσκειται τα χωρία, ίσως ἐρται κι αδακέσ'.
- ΘΥΜΙΑ Και ντο δουλειαν ἐχ' αδακέσ';
- ΘΟΔΩΡΟΣ Όντες ἐρται μαθάνουμε.
- ΘΥΜΙΑ Ατόν εροθύμεσαμ'; Άλλο δουλειαν 'κ' έχουμε;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να ευτάμε, Θυμία, από πα σο πρόγραμμα εν'.
- ΘΥΜΙΑ Άιτε, ατώρα δέβα και αγλήγορα να κλώσκεισαι.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Θα τερώ κι αγλήγορα να κλώσκουμαι (Φεύγει)
- ΘΥΜΙΑ (Μονολογεί) Άλλο ησυχίαν 'κ' ἐχ'. Εφέκεν τα δουλείας ατ' και τρέχ' ας έναν κι ας άλλο οπίσ'. Ατώρα εχτέθαμ' και Νομάρχην.
- Ατός επέμ'νεν λειφτός. Ντο να θέλ' κι ατός σο χωρίον εμου; Έιαιτι, πελάξ' 'κι είχες και πελάξ' εχτέθες. Άμα αϊκον εν', όποιος 'κι νουνίζ', όντες κάθεται, θαμάεται όντες σ'κούται.

(Υστερα από λίγο τραγουδάει)

Ν' αϊλί εσεν ντ' ετῶτεψες
μ' από την προεδρίαν,

ευτάνε σε και απομέντς
οπίσ' ας σην δουλείαν.
Ντ' εθέλ'νες και ντ' ερῶευες
κ' έπλευες το κιφάλι σ',
γιασίρ' σον κόσμον ένουσ'νε,
ν' αϊλί και βᾶί τό χάλι σ'.

- ΦΩΤΕΙΝΗ (Μπαίνοντας) Πού είσαι, Θύμια; Πολλά καιρός έν' ασσό 'κι είδα σε και πολλά εροθύμεσα σε.
- ΘΥΜΙΑ Εγώ πολλά καλά είμαι, εσύ πώς είσαι; (Ειρωνικά)
- ΦΩΤΕΙΝΗ Εγώ πα καλά είμαι.
- ΘΥΜΙΑ Εντώκες πολλά πόρτας οσήμερον;
- ΦΩΤΕΙΝΗ Οσήμερον πέντε πόρτας μαναχόν εντώκια. Ατώρα ας Ποινης έρχουμαι. Σίτᾱ εδεβήνα απαδακέσ', είπα ας κρούγω κ' έναν κιφάλ' ση Θυμίας.
- ΘΥΜΙΑ Πολλά καλά εποίκες. (Ειρωνικά). Απ' αδά όντες φέεις, πού θα πας;
- ΦΩΤΕΙΝΗ Ακομάν 'κ' ενούντζα το, άμα κάπου θα ευρήκω να πάω. Ο πρόεδρον εμουν ντο ευτάει, πώς έν';
- ΘΥΜΙΑ Πολλά καλά έν' και πάντα ρωτά για τ' εσέν, άμα εσύ πα 'κι ανασπάλτς ατον.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Θύμια, ντο πλέκ'ς;
- ΘΥΜΙΑ Ορτάρᾱ για το μωρόν.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Πώς έν' το μωρό σ';
- ΘΥΜΙΑ Πολλά τσιγγᾱρ'κον έν'.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Γι ας τερώ ατο (Καθώς πάει μπροστά η Θυμία, η Φωτεινή βρίσκει την ευκαιρία την κατηγορήσει όπι είναι ακάθαρη με τις χειρονομίες που κάνει και με όσα λέει) Πίσενα, πίσενα, τεά έχ' και άντραν πρόεδρον.
- ΘΥΜΙΑ Ατώρα ησύχασεν ολίγον.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Γι ας τερώ το κατεπούλι σ'. Τίταν ομᾱζ';
- ΘΥΜΙΑ (Την ώρα που κοιτάζει το μωρό, η Θυμία βρίσκει την ευκαιρία να περιπαίξει τη Φωτεινή και λέει στους θεατές) Ας τερούμε η ποσπογάζαινα (μιζᾱβίραινα) ντο εύκαιρα θα ιτουρεύ' και λέει.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Ούχι, Θύμια, αϊκον μᾱύρον μωρόν πα' ίνεται; Αέτσ' να ομοίασεν τον ασκεμόχτιστον τον κύρ'ν ατ'.
- ΘΥΜΙΑ Κ' εσύ η χιλέμορφος, η τσαπουτόχτιστος. 'Κι τερείς τα κατσία σ' τα τσαρούᾱ και τα κοπάλα τα ποδάρα σ'. Ας εμέν κι άλλο τρανέσσα είσαι και σο ψαλάφεμαν ακομάν κανείς 'κ' έρθεν, κι άμον τ' ομᾱζ', ούτε θα έρται.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Εσύ έντρισες κ' εσόχρεψες ατα. Άμον τ' εσόν την παντρίαν ό,τι ώραν εθέλνα εποινα.
- ΘΥΜΙΑ Η κάτα σο γάλαν 'κ' έφτανεν κ' ειλώστεν είπεν "Τάγκαλακ', οσήμερον Παρασκιευή έν', 'κι μαντζιρίζ'νε". Αχά, ατώρα, και τ' αβουτεινές τη ταγκαλάκαινας τα τρανά τα λόγια.
- ΦΩΤΕΙΝΗ (Την ερεθίζει περισσότερο με τα λόγια που λέγει) Πλέκ'σον, πλέκ'σον ορτάρᾱ για το μαϊμόνι σ' και πολλά μη λαλείς.

ΘΥΜΙΑ 'Εξ' ἐξ' απαδαπέσ'(τη σπρώχνει προς τα έξω) αἰγλήγορα, αφορισμένον πετλαμά (νερασίαν).
Τα ποδάρα σ' να γαγγρούνταν κι άλλο αδαπέσ' να μη πατείς.

ΦΩΤΕΙΝΗ Σέρεψον τα ξερόχερα σ', αφορισμόντσα πίσενα. Να μη λέμε κάτ' για το κατεπούλι σ'.

ΘΥΜΙΑ Γι ας παίρω έναν κοπάλ' και διγ' ατο σο κιφάλι σ'(Κάνει πως ψάχνει να βρει κοπάλ')

ΦΩΤΕΙΝΗ (Στους θεατές) Εποίκα τεν και κάθεται απάν' σ' εφτά καρφία.

ΘΥΜΙΑ Ο Θόδωρον ἐξερεν και 'κ' επέρε σε, ἐξερεν το κολοβόν οφιδ' είσαι, λασούρα τη χωρι'.

ΦΩΤΕΙΝΗ Επέρεν εσέν την παντέμορφον και εχρυσώθεν.

ΘΥΜΙΑ Άμον πολλά ύλαξες (Τη σπρώχνει και την βγάζει έξω). Δέβα,ατώρα, και ύλαξον σ' άλλο πόρταν (Μονολογεί) Η λάλα πα η Φωτεινή θα λέει για τ' εμόν το πουλόπον (Παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της και λέει) Το δοχράτ' πού ειδεν αϊκον έμορφον μωρόν; Τσα το πουλί μ', τσα,τσα το πουλόπο μ' (Το βάζει στην κούνια και το κουνάει, ώσπου ν' αποκοιμηθεί)
Η καταμάγια, άτζαπαν ατώρα, πού υλάζ'; (Σε λίγο ακούει τη φωνή του Λευτέρη)

ΛΕΥΤΕΡΤΣ (Φωνάζει δυνατά από έξω) Κύριε πρόεδρε.....

ΘΥΜΙΑ Ντο άγρεν λαλίαν έν' αβούτο. Άτζαπαν ποίος έν';

ΛΕΥΤΕΡΤΣ (Ειρωνικά) Λαλίαν πα 'κι δι' ο κύριον πρόεδρον. Φαίνεται πολλά ετράνυεν η δουλεία 'τ' και πολλά επέρεν ατ' απάν' ατ'. Κύριε πρόεδρε, εσέν κουνίζω, 'κι ακούς;

ΘΥΜΙΑ Ποίος είσαι; Έλα απέσ'.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ (Μπαίνει με την τσάπα στον ώμο) Πού έν' ατός τ' εσόν ο προκομμένον; (Ειρωνικά) Ο πρόεδρον ας λέμε.

ΘΥΜΙΑ Ντο έεις, εσύ ο άνθρωπον, και καλατσεύ'ς αέτσ' με το τοπούζ';

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Πού έν', είπα σε, να διγ' ατον έναν μετ' αβούτο το τσακέλ'(την τσάπαν) και σκίζω το κιφάλ'ν ατ';

ΘΥΜΙΑ (Ειρωνικά) Λεύτερ', άμον χαμένα έεις ατα.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Χαμένα ο άντρας-ι-σ' έχ' ατα.

ΘΥΜΙΑ Μη τσάεις, θα εγνεφίεις το μωρον.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Η γαϊλά μ' το μωρός έν'.

ΘΥΜΙΑ Είχαμ' την λάλαν την Φωτεινήν, ατώρα έχουμ' και τον Λευτέρ'. Για πέει με, ντο έεις εσύ ο άνθρωπον;

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Ντο θελτσ να έχω; Ο κομμενόχρονον ο άντρας-ι-σ', ο πρόεδρον ας λέμε....

ΘΥΜΙΑ Ντο είπες, αφορισμένε γαβρανοκέφαλε, κομμενόχρονος εσύ να είσαι, που εχάσες ατα και 'κι ηξέρτσ ντο λες.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Ο άντρας-ι-σ', εποίκε με ο Γαρά Κοσμάς κ' εψήφ'σα τον πα, ακομάν πρόεδρος 'κ' έντον και ευτάει ήνταñ θέλ', κανάν 'κι λογαράζ'.

ΘΥΜΙΑ Ντο εποίκεν και κανάν 'κι λογαράζ';

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Άλλο ντο εθέλνες να εποίκεν; Επήεν,ο έξυπνον, και έκοψεν την νύχταν ας σο χάρχ' το νερόν και 'κ' εφέκε με να ποτίζω την παχτσά μ'.

ΘΥΜΙΑ Λεύτερ', είσαι σα καλά σ';

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Εγώ καλά είμαι, ο άντρας-ι-σ', ο πρόεδρον ας λέμε, 'κ' έν' σα καλά τ'.

ΘΥΜΙΑ Να δοξάεις το θεόν, που ο Θόδωρον 'κ' ευρέθεν αδακά. Ντο θα 'ίνουσον εγώ πα 'κι ηξέρω.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Αδὰ τέρεν εσύ ντο λέει; Εποίκε μας το κακόν, ατώρα φοβερίζ' μας πα η κυρία προεδρίνα.

ΘΥΜΙΑ Αφορισμένε χουχουμίτσο, ποίος εσέγκε σε σα λόγια; Ποίος επέρεν τα αχούλα σ';

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Ποίος θα εβάλνε με σα λόγια;

ΘΥΜΙΑ Εκείν' πα ζελεύ'ν ατον, εκείν' που 'κ' εσ'κωσεν ατο τ' ομμάτ'ν ατου, που ο Θόδωρον εγέντον πρόεδρος. Ατά δουλειας τη Κούρτονος τη Γιάννε είν', τ' ομμάτα 'τ' να τσακλιζ'νε.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Λες, Θύμια, να είπαν εμε ψέματα και να βάλ'νε μας σ' έναν σ' άλλο και να τερούνε το σεϊρ'ν εμου;

ΘΥΜΙΑ (Αργά και κουνώντας το κεφάλι) Λεύτερ', πολλά αργώς εγροί'σες ατο. Κρίμαν που ο Θόδωρον αγαπά σε ατόσον πολλά και πάντα το καλός λέει.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Τεμάκ' το σεϊρ'ν εμου εθέλναν να έλεπαν τα χαμένα τα κορμιά;

ΘΥΜΙΑ Επήες ετέρεσες αν έν' ποτισμένον τ' εμέτερον η παχτσά;

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Όχι, Θυμίαν, 'κ' επήγα.

ΘΥΜΙΑ Ντο να ευτάγω σε και ντο να λέγω σε. Εσύ αίκος είσαι, ήντζαν λέει σε το ποτάμ' εκέσ' πάει, εσύ βαλτς και το κιφάλ' και τρέεις από πισ' αθες. Εκείνος ο Κούρτον ο Γιάννης, άσπρον ημέραν να μη ελέπ'. Όπου καιιά στέκ', ο κατακέφαλον, κατατρέχ' τον Θόδωρον. Έσπασεν ντο 'κ' εξέβεν πρόεδρος.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Να σ'χωράς με, Θύμια, άμα εκείν' π' εθέλεσαν να τερούν το σεϊρ'ν εμου, 'κι θα τρών' ατο και κάθουνταν και. Θα μαθίζ' ατ'ς εγώ ποίος έν' ο Λευτέρτς. Κι ατώρα, Θύμια, ας πάω, και πολλά παρακαλώ σε, τον Θόδωρον τιδέν μη λες. Και ας ήνταν όλ'α χ'όν'α και νερά ό,τι είπαμε αδαπέσ' για τον Θόδωρον.

ΘΥΜΙΑ Τον πρόεδρον ας λέμε.

ΛΕΥΤΕΡΤΣ Τον κύριον πρόεδρον, τον κύριον πρόεδρον (Φεύγει γελώντας).

ΘΥΜΙΑ (Μονολογεί) Παναΐα, Παναΐα, ντο κακός κόσμος έν' αβούτος. Έλα και μη παλαλούσαι. Έναν άνθρωπον να μη ελέπ'νε πάει εμπροστά, αμάν κρουν ατον σο κιφάλ'. Αν επορούν το αίμαν ατ' θα πίν'νε. Καλά λέει ένας λόγος, ο θεόν εποίειεν τον άνθρωπον κ' επεκεί ειλωσταν εφογώθεν ατον.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μπαίνει λαχανιασμένος) Θύμια, ποίσον αγγήγορα, ζάι μη στέκ'ς.

ΘΥΜΙΑ (Ξαφνιασμένη) Θόδωρε, ντο έπαθες, άμον χαμένα έεις ατα;

ΘΟΔΩΡΟΣ Πώς να μη έχ' ατα χαμένα, το χαπάρ' έρθεν.

ΘΥΜΙΑ Ποίον χαπάρ' Θόδωρε;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τρανόν κιφάλ' έν' ατός που θα έρται σο χωρίον εμου. 'Κ' εξερα πως έχω ατόσον τρανόν αξίαν. Για να έρται ο Νομάρχης σα ποδάρα μ', μικρόν πράμαν 'κ' έν'. Αν πάνε αέτσ' τα πράματα, θα τερώ και 'ίνουμαι κι άλλο τρανός.

ΘΥΜΙΑ (Αργά αργά) Θ ό δ ω ρ ε, άμον τερώ πολλά υψηλά επέταξες, άμον πολλά επέρες ατ' απάν'-ι-σ'. Η γραία έφαεν τα σύκα και ετατανεύτεν και τα συκόφυλλα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, ντο παλαλά είν' ατά ντο λες;

ΘΥΜΙΑ (Αργά αργά) Θόδωρε, φογούμαι σα τελευταία θα κρεμάντς τ' ωτία σ', κ' εκείνο 'κι θα σύριεται.

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ η γαρή ντο έεις μετ' εμέν και πάντα κρους με σο κιφάλ';

ΘΥΜΙΑ 'Κ' εξέρτς ντο έχω; Το ταγέρ, ενέσπαλες το ταγέρ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Ανάθεμα από το ταγέρ. Νέκουτση 'κ' ενέσπαλα το, άμα ποίσον υπομονήν ώσνα πουλούμ' τα καπνά.
Κι απότε ταγέρ' πα θα παίρω σε και ήντην άλλο θελτς.

ΘΥΜΙΑ Λέτς αν έν', καλά. Πέει με ατώρα ντο θέλτς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ετοιμάσον τα καλά τα λώματα μ'. 'Κι θα πάω αέτς'. Πρέπ' να χωρίγουμε άμον πρόεδρος που είμαι.

ΘΥΜΙΑ Ντο θέλ' κι απότς τη σκυλ' ο γιον αδακέσ', ατώρα δουλείας καιρός;
Να λέει τρανά κ' εύκαιρα λόγια, να γουρζουλάεται κ' επεκεί να πάει χάται;

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλά, Θύμια, πεινασμένον θ' αφήνουμ' τον άνθρωπον; Κ' επεκεί, εσύ ντο ηζέρτς, απότς ίσως
να έν' καλός. Χόσ' σον κόσμον απάν' όλ' έναν 'κι είν'.

ΘΥΜΙΑ Σωστά λες, Θόδωρε, απότς ίσως να έν' καλός.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, Θύμια, διόρθωσον αβούτο τ' απέσ'. Όπου έν', θα έρται και ο δέσκαλον να λέει με, ντο θα
λέγω σον Νομάρχην. Θα ευτά(γ)ω λόγον για το καλωσόρισεσ.

ΘΥΜΙΑ (Γελάει ειρωνικά) Χα χα χα, χλι χλι χλι, θα λιγούμαι....

ΘΟΔΩΡΟΣ Η παλάλα ντ' έπαθεν ζαν και χα χα χα, χλι χλι χλι

ΘΥΜΙΑ Τεμάκ', Θόδωρε, θα ευτάσ και λόγον; Χα χα χα, χλι χλι χλι....

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, ντο έπαθεσ και γελάσ άμον χιντίασ;

ΘΥΜΙΑ Πώς να μη γελώ μετ' ατά ντο λες; Εσύ ντο εξέρτς και ντο θα λες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο λέει αβούτε η λάλα; Φέρον αηλήγορα τα λώματα μ' και πολλά μη γελάσ. Αφορισμέντσα, τσιπ
εχάσεσ ατα, τσιπ' εδέβασεσ ατο κα.

ΘΥΜΙΑ Εσύ πώς επέρεσ αίκον απόφασην;

ΘΟΔΩΡΟΣ Από τ' εσόν δουλείαν 'κ' έν'. Είπα σε, φέρον τα λώματα μ'.

ΘΥΜΙΑ (Φέρνει και του δίνει τα ρούχα του και λέγει) Να και τα λώματα σ', πλυμένα και σιδερωμένα.
Καθαρά άμον τσιτσάκια.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Πηγαίνει ν' αλλάξει ρούχα).

ΘΥΜΙΑ (Μονολογει) Πώς ερούξεν σο τουζάχ', πώς ετσοβαλίασεν ατον ο δέσκαλον; Απότς αέτς' εύκολα 'κ'
εβάλλνεν το κιφάλ'ν ατ' σα πελάδας. (Προς τουσ θεατέσ) Πολλά ζεστά επέραν το πράμαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Μπαίνοντασ) Ντο πουστουρίεισ εσύ η γαρη;

ΘΥΜΙΑ Λέγω πώς ετσοβαλίασε σε ο δέσκαλον κ' επέρεν τ' αχούλα σ'?

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο είπεσ;

ΘΥΜΙΑ Είπα τ' αχούλα σ' επέραν αέραν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον τα εύκαιρα ντο λες και δοσ με αηλήγορα και το γραβάτο μ' και τον τσύλινδρο μ'.

ΘΥΜΙΑ Χωρίς ατά 'κ' επορείσ να πασ;

ΘΟΔΩΡΟΣ Χωρίς ατά 'κ' επορώ να φανερούμαι σον Νομάρχην. Είπα σε, άμον πρόεδρος που είμαι πρέπ' να
χωρίγουμε.

ΘΥΜΙΑ (Του δίνει τη γραβάτα και τη ρεμπούπλια). Να κι ατά, ας τερούμ' ντο άλλο θα ψαλαφάσ.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ποίσον ντο λένε σε και πολλά μη λαλείσ.

ΘΥΜΙΑ Καλά απόσον τρανόν αξιαν έχ' από το γραβάτον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Την αξίαν αθες εγώ ηξέρω.

ΘΥΜΙΑ Σωστά λες, έχ' ατόσον τρανόν αξίαν;

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ ντο χαπάρ' έεις ας ατά.

ΘΥΜΙΑ Κι από το τούλινδρον, να χέζ'νε απέσ' τα σκυλία, ίσα κομεσί' κιφάλ'. Να μη λέγω και γαιδιρί' .

ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ τσίπ' εχάσες την εντροπής. Αϊια παλαλά πώς έρταν σο νου σ' και λες ατα;

Είπα σε, την αξίαν ατουν εγώ εξέρω, που ελάστα κ' ελάστα κόσμα, είδα κι είδα ανθρώπ'ς.

Μη τερείς ντ' ερουζα ατώρα σ' αβούτο το ραχοχώρ'.

ΘΥΜΙΑ Γιάμ' θα λες μας έρθες κι αποπέσ' στην Τραπεζούνταν; Ποία είν'τα κόσμα ντ' ελάστες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Μετ' αβούτεν την γαρήν εύρα την πελλά μ'.

ΘΥΜΙΑ Την πελλά μ' εγώ εύρα.

ΘΟΔΩΡΟΣ Τα λόγια σ' μετρεμένα, μάρσα, εγώ τηνάν λες 'κι είμαι.

ΘΥΜΙΑ Να μη λέγω το σωστόν, αμάν παίρτς με και στέν'ς.

ΘΟΔΩΡΟΣ Μ' εμπαινίτς σα ρωθώνα μ'.

ΘΥΜΙΑ Εσύ θα λες κ' εγώ θα στέκω;

ΘΟΔΩΡΟΣ Τσουρά το, είπα, τσουνας θαγατέρα. Εδώκα σε το πανίν, ψαλαφάς και τ' αστάρ'.

ΘΥΜΙΑ Το πανίν πα τ' εσόν ας εσέν και τ' αστάρ' πα.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Στους θεατές) Αβούτε η αφορισμέντσα, με το 'ινάτ'ν ατ'ς, εφτά γαιδιόρα ευτάει και σπάν'νε.

ΘΥΜΙΑ Εγώ εφτά γαιδιόρα κ' εσύ οχτώ μουλάρα ευτάς και σπάν'νε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Μετ' εσέν την γαρήν πάσ' 'κι 'ίνεται.

ΘΥΜΙΑ Καλά άλλο μη τσαιεις. Έλα ας δένω το γραβάτο σ', γιατί εφέκες ατο σο γιάν' απάν'

(Καθώς δένει τη γραβάτα, σφίγγει το λαιμό του Θόδωρου δυνατά).

ΘΟΔΩΡΟΣ Αφορισμέντσα, γάλα γάλα, θα φουρκίεις με (Βήχει από το σφύξιμο).

ΘΥΜΙΑ Μη φογάσαι, δεν 'κι παθάντς.

ΘΟΔΩΡΟΣ 'Κ' εφάνθεν κι ο δέσκαλον να λέει με τον λόγον.

ΘΥΜΙΑ (Κρυφογελάει και συγχρόνως ρίχνει μια ματιά στο παράθυρο) Ο δέσκαλον έρται και στέν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Οράσον ευτάς τιδεν παλίν.

ΣΤΥΛΟΣ (Μπαίνοντας) Θόδωρε, είσαι έτοιμος;

ΘΟΔΩΡΟΣ Όπως ελέπ'ς, δέσκαλε, έτοιμος είμαι. Εσύ ετοίμασες τον λόγον;

ΣΤΥΛΟΣ Έναν λόγον εποίκα σε, Θόδωρε, ντο να λέγω σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Για κάθια και πέει ατο δέσκαλε.

ΣΤΥΛΟΣ Ο Νομάρχης πα, όντες ακούει ατο, θ' απομέν' με το στόμαν ανοιχτόν. Αϊκον λόγον εποίκα σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Αγκαλιάζει το δάσκαλο και λέγει) Δέσκαλε, δέσκαλε, σωστά είν' ατα ντο λες;

ΣΤΥΛΟΣ Ναι Θόδωρε, κι αν ερωτά σε, ποίος έγγραφεν ατο, πέει ατον, αέτσ' μυστικά, τεμάκ' σ' ωτίν καιιά,

πως έγγραφεν ατο ο δέσκαλον εμουν. Να μη λες ατο πα, εκείνος θα εγροικά το, γιατί αχύρα 'κι τρώει.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, για τ' από ξάι μη στεναχωρεύεσαι, θα ευτά(γ)ω όπως λες. Το δίκαιο σ' 'κ' επορώ να τρώγω.

ΣΤΥΛΟΣ Αρ' δος ωτίν (ἀκ'σον). Και τέρεν, Θόδωρε, να λες ατα, όπως λέγ' ατα εγώ. Μαναχόν τέρεν να μη σασιρεύ'ς, να μη κορδυλάεται η γλώσσα σ' και 'ίνουμες ρεζίλ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Παίρνει ύφος και τεντώνει τ' αυτιά του) Δέσκαλε, σα χείλα σ' θα κρεμάουμαι, εσύ μαναχόν πέει.

ΣΤΥΛΟΣ (Διαβάζει με στόμφο, αφού λέει πιο μπροστά) Ας λεμε, Θόδωρε, πως εσύ είσαι ο Νομάρχης (Ο Θόδωρος πετάει απ' αυτά που ακούει) κ' εγώ ο Στύλον, ο πρόεδρον ας λέμε, και λέγω τον λόγον. Κύριε Νομάρχα, μετά μεγάλης αγωνίας και χαράς περιεμένομεν την άφιξίν σας, εις τον τόπον τούτον ένθα είμεθα συγκεντρωμένοι, άπαντες κάτοικοι του ηρωικού Πόντου.

ΘΥΜΙΑ Δέσκαλε, ατά θα λέει ατα και τ' εμόν ο Θόδωρον;

ΣΤΥΛΟΣ Θα λέει ατα, Θύμια, γιατί να μη λέει ατα; Ο Κούρτον ο Γιάννες κι άλλο καλός έν' ας στον Θόδωρον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Κούρτον ο Γιάννες κι άλλο καλλίαν έν' ας εσόν τον Θόδωρον;

ΘΥΜΙΑ Εγώ, δέσκαλε, ξάι τιδέν 'κ' εγροίκ'σα ας ατά ντο είπες.

ΣΤΥΛΟΣ Ατά, θύμια, είν' βαθέα Ελληνιά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, χάσον την Θυμίαν. Ατέ ντο χαπάρ' έχ' ας ατά.

ΘΥΜΙΑ 'Κ' έχω εγώ χαπάρ', κ' έεις εσύ ο ζούρτον. Ανάθεμα εγώ εμέν, αν εγροίκ'σες τιδέν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Νασάν ατά τα κοντά τ' αχούλα σ', εγώ 'κ' εγροίκ'σα τιδέν; Νέκουτση, εφτά χρόνια καντηλανάφτης έμ'νε στην εγλεισίαν τη χωρι' εμουν. Αρ' εγροίκια, ας όλων βαθέα τ' εγλεισίας είν'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, είπα σε, χάσον την Θυμίαν και πέει. Και ντ' έμορφα λες ατα.

ΣΤΥΛΟΣ Κύριε Νομάρχα, η παρουσία σας εις το ακριτικόν τούτο χωρίον, ανεπτέρωσεν το ηθικόν των λίαν φιλοπόνων κατοίκων...

ΘΥΜΙΑ (Διακόπτοντας) Δέσκαλε, ατά πώς θα λέει ατα ο Θόδωρον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, εσύ ντο τσερίεσαι; Θα λέγ' ατα και θα τερεις ντ' έμορφα θα λέγ' ατα.

ΘΥΜΙΑ Γιάμ' θα λες ατα κι άλλο καλά κι ας στον δέσκαλον;

ΘΟΔΩΡΟΣ Ντο να λέγω σε ατώρα; Ατό το στόμα σ', στόμαν έν'; Δέσκαλε, πέει, την Θυμίαν αν ακούμε, εχάθαμε. Ατά εμείς οι γραμματισμεν' μαναχόν εγροικούμ' ατα.

ΣΤΥΛΟΣ Άκ'σον, Θόδωρε, ντ' έμορφα λέγ' ατα κι άλλο αφκά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Ακούω, δέσκαλε, ακούω. Πέει λελεύω την ψη σ'. Ατόν τ' εσόν τον Νομάρχην, θα ευτάμ' ατον, όπως είπες, ν' απομέν' με το στόμαν ανοιχτόν.

ΣΤΥΛΟΣ Κύριε Νομάρχα, εμείς οι κάτοικοι του ακριτικού τούτου χωρίου, πρόσφυγες, ως προανέφερον, του ηρωικού Πόντου, διατηρηθέντες εν μέσω αλλοθρήσκων και αλλοπίστων, εδοκιμάσθημεν και περιεπλανήθημεν ως Ιουδαίοι μέχρις ου.....

ΘΟΔΩΡΟΣ (Διακόπτοντας) Δέσκαλε, να λελεύω ατά τα χρυσά τα χέρα σ' κι από το χρυσόν το στόμα σ'. Ατόν τον Ιούδαν, τον προδότην και Ισακρίωτην, εγώ πα ξάι 'κι θέλ' ατον. Πολλά καλά εποίκες και έγγραφες ατο. Ν' αγιάζ' τη κυρού σ' η ψη.

ΣΤΥΛΟΣ (Διαβάζει) Κύριε Νομάρχα, διά την ηρωικήν μας πατρίδα, την αθάνατον Ελλάδα, είμεθα πρόθυμοι να προτάξωμεν τα στήθη μας εναντίον κάθε επίβουλου εισβολέα, και να την υπερασπισθώμεν μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματος μας,,

- ΘΥΜΙΑ Παναΐα, Παναΐα, ατείν' οι δύοσ πα εχάσαν ατα. Ντο μαρτουβάλα είν' ατά ντο λένε;
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ (Φωνάζει δυνατά) Θόδωρεεε, εεε Θόδωρε, ο Νομάρχης έχ' κ' έρται. Τ' αυτοκίνητον εφάνθεν, έλα αγλήγορα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Έρχουμαι, έρχουμαι (Στο δάσκαλο) Εσύ, δέσκαλε, θα στέκ'ς οπίσ'-ι-μ' καικά και θα λες μ' ατα. Μαναχόν τέρεν μη σασιρεύς.
- ΣΤΥΛΟΣ Εγώ 'κι σασιρεύω, εσύ τέρεν να μη κορδυλάεται η γλώσσα σ'.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, είπα σε, ζάι ανάγκην μ' είεις. (Στη Θυμία) Θύμια, για δος με έναν ποτήρ' νερόν, το στόμα μ' εξεράθεν.
- ΘΥΜΙΑ Το νερόν ατουκά σα ποδάρα σ' έν', βάλεν και πία. Όσον έναν τσιλάρ' μουσιάρ' πα 'κι είσαι; Εκείνο πάει σο πεγάδ', πίν' νερόν και κλώσκειται, κ' εσύ σα ποδάρα σ' καικά το νερόν κι οκνείς να βάλτς και πιντς.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Είπεσ ζαν το στρογγυλόν, 'κ' επόρεσεσ να ευτάς αλλέωσ.
- ΘΥΜΙΑ (Δίνοντασ στο Θόδωρο νερό λέει) Ας είπα κ' εγώ έναν στρογγυλόν, 'κι πειράζ'. Πία και να λες ατα έμορφα, να σαθεύ' και ο Νομάρχης.
- ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, ας πάμε. Έλα κ' εσύ, Θυμία. (Φεύγουν)

ΠΡΑΞΗ Ε

Σκηνικό

(Πλατεία του χωριού-καφενείο. Συγκεντρωμένοι χωρικοί στην πλατεία. Τελευταίοι έρχονται ο δάσκαλος, ο Θόδωρος και η Θυμία.

Σε λίγο έρχεται με την ακολουθία του ο Νομάρχης με τη γραμματέα του, ένα χωροφύλακα και μερικά άλλα πρόσωπα.)

- ΧΩΡΙΚΟΙ (Μόλις εμφανίζεται ο Νομάρχης αρχίζουν και ζητωκραυγάζουν)
- NOMARXΗΣ Καλημέρα σας, αγαπητοί μου Πόντιοι, κάτοικοι του ηρωικού χωριού Νέα Σάντας.
- ΧΩΡΙΚΟΙ Καλωσόρισες, καλωσόρισες σο χωρίον εμουν, ζήτωωωωωω.
- NOMARXΗΣ Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ. Αγαπητοί μου Πόντιοι, είμαι λίαν συγκινημένος που ευρίσκομαι κοντά σας. Έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια δι' εσάς και διά το χωρίον σας.
- ΘΥΜΙΑ (Στους συγχωριανούς της με τρόπο) Ατός πα, άμον τον δέσκαλον και τον Θόδωρον, πολλά μαρτουβάλα λέει.
- NOMARXΗΣ Επ' ευκαιρία, θέλω να τονίσω ότι προ πολλού είχαν προγραμματίσει να επισκεφθώ το χωρίον σας, αλλά λόγοι σοβαροί με ηνάγκασαν να αναβάλω την επίσκεψιν. Σήμερον ευρίσκομαι ενώπιον σας, διά να επιληφθώ μαζί σας τα επείγοντα ζητηματά σας. Γνωρίζω, εξ ιδίας αντιλήψεως, ότι οι Πόντιοι είναι λίαν φιλόξενοι, εργατικοί, δραστήριοι και φιλοπρόοδοι.
- ΧΩΡΙΚΟΙ Ζήτωωωω, κύριε Νομάρχη, να ζεις και να έχουμε σε.
- Γ.ΚΟΣΜΑΣ Όπως λες ατα, κύριε Νομάρχη, αέτσ' πα είναι.
- ΣΤΥΛΟΣ Κύριε Νομάρχα, ως δημοδιδάσκαλος του χωριού τούτου, σας καλοσωρίζω και σας υποβάλλω τα σέβη μου.
- NOMARXΗΣ Χαίρομαι ιδιαιτέρως και ευχαριστώ πολύ, αλλά πρόεδρον δεν έχετε;
- ΣΤΥΛΟΣ Έχομεν, κύριε Νομάρχα, έχομεν (Δείχνοντας το Θόδωρο) τον κύριον Θεόδωρον Πασικιτανίδην (Κουσκουρίδη).
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ είμαι, κύριε Νομάρχη ο πρόεδρον τη χωρί'. Καλωσόρισες σο χωρίον εμουν. Εγώ πα, άμον τον δέσκαλον, υποβάλλω τα σκεύη μου (Πιάνει το χέρι του Νομάρχη).
- NOMARXΗΣ Χαίρομαι που γνωρίζω έναν τοιούτον δραστήριον πρόεδρον.
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Με τρόπο) Δέσκαλε, άλλο μη στέκ'ς, πέει ας ακούει και τ' εμέτερα τα βαθέα Ελληνικά.
- ΣΤΥΛΟΣ (Στο αυτί του Θόδωρου) Κύριε Νομάρχα, μετά μεγάλης αγωνίας και χαράς περιεμένομεν την άφιξιν σας εις τον χώρον τούτον, ένθα είμεθα συγκεντρωμένοι,
- ΘΟΔΩΡΟΣ Κύριε Νομάρχη, σα μεγάλα τα γωνίας περιμέναμε την ασφιζία σας, εις τον χώρον τούτον ένθα είμαστε ζαρωμένοι.
- ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, ντο είν' ατά ντο λες; Πέει ό,τι λέγω εγώ.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ατό ευτά(γ)ω κ' εγώ. Πέει μη στέκ'ς.
- ΣΤΥΛΟΣ Κύριε Νομάρχα, η παρουσία σας εις το ακριτικόν τούτο χωρίον ανεπτέρωσεν το ηθικόν των λίαν

φιλονόμων, φιλοπόνων και καρτερικών κατοίκων.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κύριε Νομάρχη, η παρουσία σας εις το κρατικόν τούτο χωρίον ευκαίρωσεν το ηθικόν των κατημένων των κατοίκων.

ΣΤΥΛΟΣ Θόδωρε, εχάσες ατα;

ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, δέσκαλε, πέει με εκείνο για τον Ιούδαν τον Ισικαριώτην.

ΣΤΥΛΟΣ Χάθ' ας σο κιφάλι μ', αφορισμένε ψωμά. Τα άλλα ντο είπα σε, εσόχρεψες, θελτς να λέγω σε και για τον Ιούδαν τον Ισικαριώτην.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Κύριε πρόεδρε, κύριε Παδκιτανίδη, δεν χρειάζονται όλα αυτά.

ΘΟΔΩΡΟΣ Από λέγω κ' εγώ, κύριε Νομάρχη, άμα ντο να κάνεις, ο δέσκαλον εμουν θέλ' ατα βαθέα Ελληνικά. Εσό πα φαίνεται, άμον την γαρή μ' την Θυμιαν, ας αϊκα 'κ' εγροικιάς. Ατώρα, κύριε Νομάρχη, θα λέγ' ατα όπως καταλαβαίν' ατα.

ΣΤΥΛΟΣ Έιαψες με, αφορισμένε κουρουσμάνε (θεοπάλαλε).

ΘΟΔΩΡΟΣ Ξάι ανάγκην μ' έεις, δέσκαλε, και ζάι μη στεναχωρεύεσαι. 'Ακ'σον ντο έμορφα θα λέγ' ατα. Ατόν τ' εσόν τον Νομάρχην θα ευτάγ' ατον ν' απομέν' με το στόμαν ανοιχτόν.

ΣΤΥΛΟΣ Εγώ φέγω. Εποίκες με πέντε παρών στον Νομάρχην (Φεύγει).

ΘΟΔΩΡΟΣ Κύριε Νομάρχη, επτά χρόνια έμ'νε καντηλανάφτης σην πατρίδαν εμουν την Κιμισχανάν. Με την βοήθειαν της Αγίας Τριάδος, (Κάνει το σταυρό του) να λελεύω τ' όνομαν ατ'ς, εγώ πα επολέμεσα τοι Τουριάντας, όντες εθέλναν να εποίαν γιασίρ' την πατρίδαν εμουν, τον ηρωικόν Πόντον. Μ' ελέπ'ς με, ατώρα, μετ' έναν ομμάτ'.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Να λελεύω, Θόδωρε, από το χρυσόν το στόμα σ', πολλά έμορφα λες ατα. Εγώ πα εθάρ'να στόμαν έεις και λαλίαν 'κ' έεις.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κύριε Νομάρχη, εγώ είμαι εκείνος που έσ'κωσα το βουδ' και εύρα αφιάτ' αθες δύο μουσκάρα. Το έναν αρνικόν και το άλλο θελ'κόν.

ΧΩΡΙΚΟΙ Ζητοκραυγάζουν και χειροκροτούν....

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Θόδωρε, το θελ'κόν εμέν' θα δις.

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάθ', αφορισμένε, ας σο κιφάλι μ', ατώρα έχω σοβαρά δουλείας με τον Νομάρχην. Το θελ'κόν το μουσκάρ' εψόφεσεν.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Πολύ ωραία, κύριε πρόεδρε, πολύ θαυμάσια.

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέσκαλε, έκ'σες;

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, ο δέσκαλον έφυεν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κρίμαν κρίμαν. Τεά ντ' εφέγγεν;

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Και τώρα να δούμε τι ανάγκες έχετε, διά να τας καταγράψωμεν.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κώστη, πού είσαι;

ΚΩΣΤΗΣ Πρόεδρε, ντο θελτς;

ΘΟΔΩΡΟΣ Έλα πέει ντο ανάγκην έεις.

ΚΩΣΤΗΣ Κύριε Νομάρχη, θέλω 10 στρέμματα χωράφα αφιά ση βάλταν, γιατί εκείνα ντο έχω

‘ι κανείνταν εμε.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Μόνον 10 στρέμματα; (Απευθυνόμενος στη γραμματέα λέει) Γράψε 15.

ΚΩΣΤΗΣ Ευχαριστώ, κύριε Νομάρχη, με την ψη μ’ ευχαριστώ σε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σειράν έχ’ ο Τότον. Δέβα πέει κ’ εσύ τ’ οσπίτι σ’ ντο’ έν’ χαραπάν και όντες βρέχ’ κιολαεΰ’ τ’ απέσ’. Οψάρα μαναχόν ντο ‘ι είν’ να πιάντς. Αέτσ’ ‘κ’ έν’, ε Χαβιτσόπουλε;

ΤΟΤΟΣ Κύριε πρόεδρε, κοροϊδεύ’ς με;

ΘΟΔΩΡΟΣ Δέβα, δέβα και πολλά μη καλατσεύς.

ΤΟΤΟΣ Κύριε Νομάρχη, τ’ οσπίτι μ’ όλεν τρυπία έν’ και όντες βρέχ’ κιολαεΰ’ τ’ απέσ’. Εκ’σες ντο είπεν ο πρόεδρον εμου; Οψάρα μαναχόν ντο ‘ι είναι να πιάνω.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Και τι θέλετε, κύριε Χαβιτσόπουλε, διά να διορθωθεί το σπίτι σας, ώστε να μην κιολαεΰει;

ΤΟΤΟΣ (Τρίβει τα τρία δάχτυλα του και λέγει), Παράδας, κύριε Νομάρχη, παράδας θέλω, χωρίς ατά τα άτιμα τα παράδας δεν ‘ι ‘ίνεται. Παράδας αν ‘κ’ έεις, τα σκυλία πα ‘κ’ υλάζ’νε σε και σα κατσία σ’ πα κανείς ‘ι τερεί.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Πόσα χρήματα χρειάζονται, κύριε Χαβιτσόπουλε, δια να διορθωθεί το σπίτι, ώστε να μην είναι πλέον χαραπάν όπως είπατε;

ΤΟΤΟΣ Να μη χρειάσκουνταν, κύριε Νομάρχη, πέντε χιλιάδες;

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Μόνον πέντε χιλιάδες; (Απευθυνόμενος στη γραμματέα) Γράψατε, παρακαλώ, δια τον κύριον Χαβιτσόπουλον οκτώ χιλιάδες.

ΤΟΤΟΣ Κύριε Νομάρχη, ‘ι ηξέρω πώς να ευχαριστώ σε. Εσύ είσαι πολλά καλός άνθρωπος. (Στους συγχωριανούς του). Αϊκος καλός Νομάρχης πα’ ‘ίνεται; Πέντε ψαλαφάς ατον, οχτώ δίδει σε. Ατός ο άνθρωπον πολλά έβρασεν σην ψη μ’.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σειράν έχ’ ο Κοσμάς ο Μαλεζόπουλον, ο Γαρά Κοσμάς.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Εγώ, κύριε Νομάρχα, θέλω χτήνον, άμα χτήνον μαλτέζιον, να δι’ πολλά γάλαν. Το χτήνον που είχα, εφόφρσεν τ’ αφορισμένον. Τα μωρά μ’ τσιπ’ επεγιαβανώθαν. να αλμέει ατο η Κερεκή και να γομών’ όλα τ’ εκέσ’ γάλαν. Να ευτάει ζύγαλαν, να λαϊζ’ το ξυλάγγ’, να ευτάει βούτορον και να τρώ(γ)νε τα μωρά. Τα καημένα τα χάταλα μ’, είπα σε, τσιπ’ επεγιαβανώθαν. Ελέπ’ ατα και λύεται η καρδιά μ’.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Μάλιστα, κύριε Μαλεζόπουλε, θέλετε μαλτέζιον χτήνον, διότι τα μωρά επεγιαβανώθαν.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, κύριε Νομάρχα, αέτσ’ όπως λες ατο έν’, επεγιαβανώθαν.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Μήπως, κύριε Μαλεζόπουλε, το χτήνον, δηλ. η αγελάδα, θέλετε να έχει μοσχάρι και μάλιστα θελ’κόν;

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ναι, κύριε Νομάρχα, σην ψη μ’ απάν’ εικαλάτσεψες.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Κυρία γραμματεΰ, να γράψετε διά τον κύριον Μαλεζόπουλον και μόσχον μαλτέζιον.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Να είσαι καλά, κύριε Νομάρχα. ‘Κι θ’ ανασπάλω σε καμίαν, ‘κ’ εξέρω πώς να ευχαριστώ σε. (Απευθύνεται στον Τότο και λέγει)

Τότο, εσύ καλά είπες πως ο Νομάρχης έν’ καλός άνθρωπος. Εγώ χτήνον μαναχόν εφιαλάφρσα κι ατός θα δίδει με και θελ’κόν μουσάρε’. (Στο Νομάρχη) Κύριε Νομάρχα, όπως είπαμε το μουσάρε’, ο μόσχος, όπως είπες, να έν’ θελ’κόν, γιατί αν τυχαίν’ και ψοφά το χτήνον, να έχω

το μουσικάρ', που θα 'νεται κ' εκείνο χτήνον.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Να είσθε απόλυτα ήσυχος δι' αυτό, κύριε Μαλεζόπουλε, και να κοιμάσθε ήσυχα.
Καθόλου να μην στενόχωρείσθε.

ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, κανείται, έχ' κι άλλος σειράν. Εσύ την παθενίν ετοιμάσον για το μαλτέζικον το χτήνον.
Σειράν έχ' ο Λευτέρης ο Ζαντίδης.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Εσείς, κύριε Ζαντίδη, από τι έχετε ανάγκη;

ΛΕΥΤΕΡΗΣ Εγώ, κύριε Νομάρχη, δεν 'κι θέλω, ας όλα έχω.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Πάρα πολύ ωραία, κύριε Ζαντίδη, είσθε αξιέπαινος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Άλλο τίναν έχουμε;

ΣΤΑΘΟΣ Είμαι κ' εγώ, ο Στάθον ο Πιλιτσίδης.

ΘΟΔΩΡΟΣ Σον Νομάρχη, ξάι μη στέκ'ς.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Ορίστε, κύριε Πιλιτσίδη.

ΣΤΑΘΟΣ Εγώ, κύριε Νομάρχη, θέλω έναν γαϊδιδ' με το κουρικ'ν αθες. Το γαϊδιδ' ντο είχα, έφραεν ατο ο λύκον
σο γιαζίν. Όντες είπα το σον πρόεδρον εμούν, εξέρης ντο είπε με; Καλύτερα εσέν να έτρωεν ο λύκον.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Δεν σου το είπε από κακία, απλώς δια να αστειευθεί. Τώρα πήγαινε στην γραμματέα, δια να σου
γράψει ένα γαϊδουρί που να έχει και κουρικ', δηλ. πουλαράκι.

ΣΤΑΘΟΣ Να είσαι καλά, κύριε Νομάρχη.

ΝΟΜΑΡΧΗΣ Ευχαριστώ, κύριε Ζαντίδη.

ΘΟΔΩΡΟΣ Θύμια, είδες ντο καλός άνθρωπος έν' ο Νομάρχης;

ΘΥΜΙΑ Ναι, Θόδωρε, πολλά ερέχτα τον, έβρασεν σην ψη μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ Έρθεν σα ποδάρα μουν και θα δι' μας ήνταν εψαλάφεσαμ'.

ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, για ορώτα τον, παντρεμένος έν' γιόξα ελεύτερος.

ΘΟΔΩΡΟΣ Νέκουτση, ντο παλαλά είν' ατά ντο λες; Εσύ ντ' έχασες, αν έν' παντρεμένος ή ελεύτερος;

ΘΥΜΙΑ Κια αν έν' ελεύτερος μμμμμμ

ΘΟΔΩΡΟΣ (Που αγωνιά ν' ακούσει, γιατί έκανε αυτή την ερώτηση, λέει) Πέει ατο, αφορισμέντσα, και μη βαλτς
με σην υποψίαν.

ΘΥΜΙΑ Κια, Θόδωρε, ντο να λέγω 'σε, πολλά γιοσμάς έν' ο Νομάρχης, αν έν' ελεύτερος ας διμ' ατον την
πατσή μ' την Πελα(γ)ίαν.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Αφήνει ανάσα ανακούφισης και λέει) Ατό έτον το ζόρι σ';

ΘΥΜΙΑ Ναι, Θόδωρε, αν έν' ελεύτερος, μη χάνουμ' ατον,

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον ντο λες.

ΘΥΜΙΑ Γιατί, Θόδωρε, καλός παιδάς φαίνεται.

ΘΟΔΩΡΟΣ Καλός και έμορφος έν', άμα για τ' εσόν την Πελα(γ)ίαν 'κ' έν'. 'Άλλο κανάν 'κ' εύρεν και την πατσή
σ' την Πελα(γ)ίαν θα παίρ';

ΘΥΜΙΑ Γιατί, ντο έχ' το κορίτσ';

ΘΟΔΩΡΟΣ Χάσον την ψηλομυτιαν την πατσή σ' και πάτ' απάν'. (Απευθύνεται στη Φωτεινή) Εσύ Φωτεινή

Φουστουρίδου, 'νι θα ψαλαφάς τιδέν;

- ΦΩΤΕΙΝΗ (Γυρνάει στον Νομάρχη) Εγώ, κύριε Νομάρχη, θέλω έναν έμορφον παλληγιάρ' άμον εσέν.
- NOMAPXHΣ 'Έμορφον παλληγιάρ', είπες, δεσποινίς Φουστουρίδου;
- ΦΩΤΕΙΝΗ Ναι, κύριε Νομάρχη, άμον εσέν είπα.
- NOMAPXHΣ Να σου δώσουμε τον χωροφύλακα που είναι ωραίο παλληγιάρι.
- ΦΩΤΕΙΝΗ Ατόν πολλά θέλ' ατον, πολλά ερέχτα τον. Για έλα εσύ αδακά. Εγώ όντες είδα σε, τραχι εποίκειν η καρδιά μ'. Θα παίρτς με και πας σην πολιτείαν. Σο χωρίον άλλο 'νι θέλω να κάθουμαι.
- ΘΥΜΙΑ (Στους θεατές) Η παλάλα η Φωτεινή θέλ' να πάει ζει σην πολιτείαν, σο χωρίον 'κ' εχωρεί. Ας παίρ' ατεν και πάει χάται ας σο χωρίον και γλυτώνουμε ας ατέν την ποσπογάζαιναν.
- ΣΤΑΘΟΣ Θόδωρε, για την στράταν δεν 'νι είπες τον κύριον Νομάρχη, ούτε για τα πεγάδα ντο ετσουρώθαν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Στάθο, όλξ σο μίαν 'νι 'νταν. Θα λέμ' ατο τ' άλλ' τη φορήν που θα έρται σο χωρίον.
- ΣΤΑΘΟΣ Ατό πα σουμά σ' αχούλ' έν', όλξ σο μίαν 'νι 'νταν,
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ο Γιωρίκας 'νι θα ψαλαφά τιδέν;
- ΓΙΩΡΙΚΑΣ Εγώ τιδέν 'νι θέλω ας σον κύλιον Νομάρχη. Καλός ντο έν' μαναχόν κανείται.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Κι ατώρα, κύριε Νομάρχη, για το καλωσόρισες, θα τραγωδούμ' και θα χορεύουμε.
- NOMAPXHΣ Άϊτε, ευλο(γ)ημένε πρόεδρε, ατόσον ώραν ατο ενεμείνα να έλεες.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εσύ τ' εμέτερον είσαι; Και πως 'νι είπες μας τιδέν όσον τώρα;
- NOMAPXHΣ Καλά 'κ' εγροικ'σες ατο;
- ΘΟΔΩΡΟΣ 'Κ' εγροικ'σα το ο μαύρον (Στους συχωριανούς του) Παίδια, ο Νομάρχης τ' εμέτερον έν'.
- ΧΩΡΙΚΟΙ Χειροκροτούν και ζητωκραυγάζουν. Να λελεύουμ' τ' εμέτερον τον Νομάρχη
- ΘΟΔΩΡΟΣ (Στο λυράρη) Στόφορε, παίξον τη λύρα σ', κ' εσύ Γαρά Κοσμά, πέει έναν τραγωδιαν. Κ' εσύ, κύριε Νομάρχη, πολλά παρακαλώ σε, να συρτς το χορόν.
- NOMAPXHΣ Το χατίρι σ' 'νι θα χαλάνω, κύριε πρόεδρε. Τα χορόντας τ' εμέτερα πολλά αγαπώ ατα. (Προσφέρουν στο Νομάρχη ρακί και μεζέδες. Μετά που πίνει τη ρακί, λέει) Καλά, στύπα 'κ' έχετε;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Στύπα μαναχόν να θέλ' η ψη σ'. Φέρετε αηλήγορα σον κύριον Νομάρχη στύπα, πολλά αγαπά τα.
- NOMAPXHΣ Ζαντόνω για τα στύπα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Πολλά έμορφα χορεύ'ς, κύριε Νομάρχη. Ατώρα που ένοιξες στράταν σο χωρίον εμουν, να μη ανασπάλτς μας.
- NOMAPXHΣ Ξάι μη στεναχωρεύεσαι, κάθαν μήναν αδά θα είμαι. Τα στύπα σουν πολλά ερέχτα 'τα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Θα γομώνω έναν πουλούλ' και στείλω σε.
- ΘΥΜΙΑ (Που χορεύει δίπλα στο Θόδωρο, λέει) Θόδωρε, ορώτα τον αν έν' ελεύτερος, αν' 'κ' έν' θα ερωτώ ατον εγώ.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Σος, λάλα αφορισμέντσα, ατός για την πατσή σ' την Πελα(γ)ίαν 'κ' έν'.
- ΘΥΜΙΑ 'Έλα απαδαμερέαν, θα λέγ' ατο εγώ. (Πηγαίνει δίπλα στο Νομάρχη και του λέει αμέσως) Κύριε Νομάρχη, παντρεμένος είσαι γιόξα ελεύτερος;

NOMAPXHΣ Γιατί ερωτάς;
ΘΥΜΙΑ Αν 'κι είσαι παντρεμένος, έλα ας δίγουμε σε την πατσή μ' την Πελα(γ)ίαν. 'Εν' πολλά έμορφον κορίτσ', άμα κανάν 'κ' ερέχεται σο χωρίον εμουν. Επήεν και σο Γυμνάσιον και εξέρ' και Γαλλικά.
NOMAPXHΣ Σουμαδεμένος είμαι. 'Εν' δύο μήνας ασσό εσουμαδεύτα μετ' έναν κορίτσ', εκείνο πα Πελα(γ)ία ακούει.
ΘΥΜΙΑ 'Κι αφήντες εκείεν την Πελα(γ)ίαν και παιρτζ τ' εμέτερον την Πελα(γ)ίαν ατώρα που εγνωριμάγαμε;
NOMAPXHΣ Ατό μαναχόν 'κ' επορώ να ευτά(γ)ω, 'κι σ'νων' ατο το ναμούσι μ'. Αϊιον δουλειαν αν ευτά(γ)ω, άλλο στον κόσμον 'κι πρέπ' να φανερούμαι.
ΘΥΜΙΑ (Στραβομουτσουνιάζει και φεύγει επιδεικτικά. Πάει πάλι δίπλα στο Θόδωρο).
ΘΟΔΩΡΟΣ Ντ' εστύπωναν τα κατσία σ'; Τα στύπα ο Νομάρχης έφαεν.
NOMAPXHΣ Ο κατακέφαλον σουμαδεμένος έν'.
ΘΟΔΩΡΟΣ Όχι, θα εκάθουσον κ' εριάζεν τ' εσόν την τρανομυτίαν την Πελαγίαν, που κανάν 'κ' ερέχεται.
ΘΥΜΙΑ Ντο εποίιε σε το κορίτσ' και πάντα κατατρέεις ατο; Μίαν έναν καλόν λόγον 'κι είπες για την πατσή μ'.
ΘΟΔΩΡΟΣ Ατόσα παιδία σο χωρίον εμουν και κανάν 'κ' ερέχεται η ψηλομυτία.
ΘΥΜΙΑ Κια 'κ' ερέχεται ντο να ευτάμε;
ΘΟΔΩΡΟΣ Κόσμα, πότε θα τραγωδείς;
Γ.ΚΟΣΜΑΣ Έτοιμος είμαι (Τραγουδάει)

Νομάρχη,καλωσόρισες σ' αβούτο το χωρίον,
εσύ να βοηθάς μας εσε, να 'φταμ' ατο καλλίων.

NOMAPXHΣ Εσείς να ήστουνε καλά και όλx θα γίνταν.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Ση βάλταν δέκα στρέμματα χωράφx θέλ' ο Κώστης

NOMAPXHΣ Δεκαπέντε θα δίγ' ατον.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Τον Τότον Χαβιτσόπουλον να δις πέντε χιλιάδες

NOMAPXHΣ Οχτώ χιλιάδες θα δίγ' ατον.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Το χτήνον το μαλτέζικον θα δις ατο σ' εμένα.

NOMAPXHΣ Μετ' έναν θελ'κόν μουσάαρ'.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Γαϊδίρ' Κυπραϊικον θα δις τον Στάθον Πιλιτσίδην.

NOMAPXHΣ Να έχ' και το κουρίκ'ν αθες.

Γ.ΚΟΣΜΑΣ Την Φωτεινήν την έμορφον να δις ατεν γιοσμάνι

NOMAPXHΣ Τον χωροφύλακα μ' θα διγ' ατεν.

(Γελειώνει ο χορός και ο Νομάρχης αποχαιρετώντας τους χωρικούς λέει)

NOMAPXHΣ Κι ατώρα, αγαπητοί τ' εμόν πατριώτ', έρθεν η ώρα να φέγω. Έχω να πάω και σ' άλλα χωρία.

Θα πάω τερώ ντο 'ίνεται και σ' εκείνα. Έναν έχω να λέγω σας, πολλά εγάπεσα σας και καμίαν 'κι θ' ανασπάλλω σας. Πολλά εγάπεσα σας και ιλα τα στύπα. Κάθεν μήναν αδά θα είμαι.

ΧΩΡΙΚΟΙ Ζητωκραυγάζουν. Ζ ή τ ω ω ω. Σο καλόν να πας και αγλήγορα να έρχεσαι. Εμείς πολλά εγαπέσαμε σε, χωρίς εσέν 'κι 'ίνουμες.

NOMAPXHΣ Ευχαριστώ σας, με την ψη μ' ευχαριστώ σας.

(Αποχαιρετά όλους με χειραψία και φεύγει με τη συνοδεία του, κάτω από τις επευφημίες και τα χειροκροτήματα των χωρικών. Φεύγουν σιγά σιγά όλοι και μένει μόνο η Θυμία. Σε λίγο παρουσιάζεται ο Στύλος)

ΣΤΥΛΟΣ Θύμια, αδακά είσαι;

ΘΥΜΙΑ Δέσκαλε, γιατί εφέρες κ' έφυρες;

ΣΤΥΛΟΣ Ντο να εποίνα, Θύμια; Ο Θόδωρον αέτσ' όπως εποίκε με, άλλο πού είχα κατσίνα να κάθουμαι κ' ελέπω τον Νομάρχη.

ΘΥΜΙΑ Η Θυμία, όντες έλεεν, κάτ' έξερεν, άμα εσεις 'κ' έκ'σετ' ατεν.

Ο Θόδωρον π' ετράνυεν σ' αχερώνα και σα μαντρία, ντο δουλείαν είχεν με την προεδριάν; Αρ' καλά κ' έμορφα επένεν κ' έρχουσον σο χωράφ'. Καλά έτρεχεν οπίσ' ας σο ιοτάν'.

ΣΤΥΛΟΣ Τον αφορισμένον άλλα έλεγα τον να λέει στον Νομάρχη και άλλα έλεεν εκείνος.

ΘΥΜΙΑ Ντο να λέγω σε, δέσκαλε, εσύ επέρες τ' αχούλα 'τ'. Εγώ πόσα φοράς είπα τον, Θόδωρε, μη ταράεσαι σα δουλείας που 'κ' έρταν ας σο χέρι σ', άμα εκείνος 'κ' έκ'σε με. Σους, νέκουτση, έλεεν, και πολλά μη ταράεσαι σ' εμά τα δουλείας.

ΣΤΥΛΟΣ 'Κ' έξερα ντο έτον ατόσον εύκαιρος. Εποίκε με ρεζίλ' εμπροστά στον Νομάρχη.

Ο δέσκαλον, είπεν, θέλ' ατα βαθέα Ελληνικά. Εκείν' την ώραν εθαρείς γιλντουρούμ' ερούξεν απάν'-ι-μ'.

ΘΟΔΩΡΟΣ (Που παρουσιάζεται ξαφνικά, λέγει) Δέσκαλε, γιατί ευτάς παράπονα; Αέτσ' 'κι είπες με να λέγω;

ΣΤΥΛΟΣ Ντο είπα σε να λες;

ΘΟΔΩΡΟΣ Αν ερωτά σε ποίος έγγραφεν τον λόγον, να λες ατον αέτσ' μυστικά, σ' ωτίν καιιά, πως έγγραφεν ατο ο

δέσκαλον. Εγώ είπα το χωρίς να ερωτά με.

- ΣΤΥΛΟΣ Ντο ήταν εκείνα τα γωνίας και τα περιουσίας και τ' άλλα τα παλαλωτά ντο είπες; Εγώ αέτο' είπα σε να λες;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εδασίρεψα, ντο να εποιίνα; Πρώτην φοράν εποιίκα λόγον.
- ΣΤΥΛΟΣ 'Κ' έξερα πως θα λες αῖια μαρτουβάλα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εκείνα ντο είπα εγώ, ο Νομάρχης πολλά ερέχτεν ατα.
- ΘΥΜΙΑ Πολλά γιοσμάς παιδάς έτον ο Νομάρχης, άμα ο αφορισμένον σουμαδεμένος έτον. Αν 'κ' έτον σουμαδεμένος, θα εδίναμ' ατον την πατση μ' την Πελα(γ)ίαν.
- ΣΤΥΛΟΣ Γι ας δαβαίνω πλαν, γιατί αν κάθουμαι θ' ακούω πολλά μαρτουβάλα κ' εγώ καιρόν για τ' αῖια 'κ' έχω. (Φεύγει).
- ΘΟΔΩΡΟΣ Σο καλόν να πας, δέσκαλε, και να είσαι καλά που ένοιζες τ' όμματα μ'.
- (Μένει για λίγο σιωπηλός και με το κεφάλι κατεβασμένο).
- ΘΥΜΙΑ (Που βλέπει την απότομη μεταβολή του Θόδωρου, λέει) Θόδωρε, ντο έπαθες σίτα έστεκες; Θόδωρε, ξαν ντ' εκρέμασες τ' ωτία σ'; Θόδωρε, εσέν λέγω, 'κι ακούς; (Τον κουνάει και λέγει) Θοδωράκη....
- ΘΟΔΩΡΟΣ 'Ει Θύμια, εχάσαμ' την συντεκνίαν. 'Κι είπα σε τιδέν όσον ατώρα. Ο δέσκαλον τρανά χαβάσα είχεν να κρατεί (να βαφτίζ') το μωρόν εμουν. Να εξέρτς μαναχόν πώς είμαι. Γιατί να έρταν αέτο' ανάποδα τα πράματα;
- ΘΥΜΙΑ (Που δείχνει ότι κ' εκείνη στενοχωρήθηκε πολύ, λέγει) Ντο λες, Θόδωρε, εθέλνεν να εκράτ'νεν το πουλόπον εμουν;
- ΘΟΔΩΡΟΣ Ναι, Θύμια, ναι. Είπα σε τρανά χαβάσα είχεν.
- ΘΥΜΙΑ Το πουλόπο μ' θα εποιίεν δεξάμενον δέσκαλον και θα εμάθιζεν ατο πολλά γράμματα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Εγώ πα αέτο' έλεγα, άμα, φαίνεται, κ' έτον χουσματ' να 'ίνεται. 'Ερται με να πάω ρουζω σα ποδάρα 'τ' και να παρακαλώ ατον να σ'χωρά μας.
- ΘΥΜΙΑ Θόδωρε, ξάι μη στέκ'ς, δέβα αηλήγορα.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Πού να πάω ο ξεροκέφαλον, εντρέπουμαι.
- ΘΥΜΙΑ Εσύ όπως λες, Θόδωρε, το πουλίν επέταξεν.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Επέταξεν, Θύμια, και πολλά ψηλά επήεν.
- ΘΥΜΙΑ Αέτο' αν έν, πάτ' απάν' κι λαλία σ' άλλο μ' εβγαίν'.
- ΘΟΔΩΡΟΣ Άϊτε, Θύμια, ας πάμ' σο καλύβ'ν εμουν και ό,τι εγέντον εγέντον. Κ' εσεις (απευθύνεται στους θεατές) που κάθουστουν ατού αφκά, κανείται ντ' εποιίκετε σεῖρ'. Αηλήγορα να σ'κούστουν και να πάτε σ' οσπίτα σουν. Να πάτε κείστουν κα, γιατί αύριον θα πάτε ση δουλείαν εσουν.

ΤΕΛΟΣ